JOAN ELLIOTT PICKART

Doamna de la fereastră

ALCRIS

Capitolul 1

Jeff Webster trase de nodul de la cravată pentru a-și degaja gâtul, apoi desfăcu primii doi nasturi ai cămășii așezându-se pe banca din lemn.

Ora zece. Era exact la timp.

După ce-și întinse picioarele în față, lăsă capul pe spate și-și duse la gură cutia cu apă minerală. Acum, îndeplinea acest gest la perfecțiune. Mișcarea îi permitea să vadă limpede, prefăcându-se a fi ocupat să bea.

La prima înghițitură, fu gata să se înece. Ea nu era acolo! Oare ce i s-o fi întâmplat? Era bolnavă? Fusese rănită într-un accident? Nu era genul ei! De zece zile, apărea în fiecare dimineață la acea fereastră a etajului patru a imobilului din colț, de cealaltă parte a curții. Așadar, oare unde era? Nu se îngrijora nimeni de absența sa?

„Dumnezeule! se gândi Jeff. Trebuie să am un aer ridicol. Și dacă nu vine în această dimineață?... La urma urmei, n-are importanță… Nu mă privește.“

Dar i se păruse atât de atrăgătoare, în ajun, în bluza roșie care-i punea în evidență părul negru, nu prea lung.

Având în vedere distanța, nu-i vedea distinct chipul, dar știa că era frumoasă. Pur și simplu, o știa. Se deplasa cu grație și era probabil înaltă, deoarece îi văzuse talia suplă și începutul curbei șoldurilor depășind marginea ferestrei. Pentru Dumnezeu, oare unde era astăzi?

***

Rosana Kent își rezemă receptorul de umăr și aruncă o nouă privire spre ceas. Ei drăcie! Oare femeia aceasta nu va mai termina niciodată? Erau deja patru minute de când Rosana ar fi trebuit să se afle la fereastră. Îl va pierde. Probabil că aproape își terminase apa minerală. Cu pantalonii mulați pe coapse, picioarele întinse în față, cravata dezlegată la gât, cămașa descheiată, trebuia să fie complet relaxat. Soarele trecea probabil prin frunzele copacului din spatele băncii pe care era așezat, pentru a se juca în părul lui des, șaten deschis.

Ceva îi spunea că era frumos. Deși prea departe pentru a-și putea distinge trăsăturile, era sigură că era seducător. O simțea. Mersul era suplu, puternic, dar controlat; măsura mai mult de un metru optzeci și avea umeri lați și șolduri înguste de atlet. Iar ea nu-l va vedea astăzi, dacă această femeie nu înceta să flecărească!

– Oh, îmi pare rău că vă întrerup, exclamă Rosana, dar sunt așteptată pe o altă linie. Vă mulțumesc pentru comandă, doamnă Murin. Veți avea pe cineva mâine la ora nouă fix… O zi bună. La revedere.

După ce închise, se îndreptă repede spre fereastră. Era încă acolo! Astăzi, în pantaloni gri. Foarte bine. Cei de culoare închisă pe care-i purtase ieri, cu jiletcă asortată, nu i se potriveau deloc. Desigur, trebuia să aibă și haine asortate, dar nu le purta niciodată pentru a veni să-și bea apa minerală. N-avea aerul foarte relaxat. Chiar la această distanță, simțea încordarea pe care o degaja silueta masivă. Ah, acum era detașat, ca și când neliniștea tocmai se rezolvase. Perfect. Nu voia să aibă probleme.

***

„Iat-o!“ gândi Jeff cu un oftat de ușurare. „Este bine. Astăzi cu bluză albastru regal. Îi plac culorile proaspete, vesele, cu siguranță o reflectare a personalității sale. Trebuie să fie entuziastă, inteligentă și să râdă la orice cuvânt. Dar oare de ce a întârziat? Are probleme? Nu, imposibil. Nici o greutate nu-i întunecă existența. Nu vreau, așadar, nu există. Zâmbește toată ziua și nimeni nu se leagă de ea. Oricum, n-am interesul!“

– Jeff, iată-te, așadar!

– Ce? Oh, salut, Carole. De unde ai știut unde eram?

– Te-am văzut de la fereastră. Ei bine, fratele meu iubit, n-o săruți pe sora ta mai mare? întrebă tânăra femeie, așezându-se alături de el pe bancă.

– Nu! Adică, hm… Cred că sunt răcit și nu vreau să te molipsesc.

– Tu? N-ai fost niciodată bolnav. De ce ești nervos?

– Eu?

– Oh, Jeff, cred că lucrezi prea mult. Să știi, nu ești singurul jurist din Tucson.

– Ce te face să mă onorezi cu vizita ta?

– Am venit, monseniore, să-ți las mostre de material pentru perdelele biroului tău. Noul local se transformă formidabil. Alege și telefonează-mi; am luat măsurile.

– Bine, de acord.

– Te las. Astăzi nu ești nostim, Jeff Webster, dar totuși te iubesc. Salut!

– Poftim? Oh, la revedere, Carole.

Ce neplăcere. Doamna sa de la fereastră va crede despre Carole că-i era soție, sau iubită. Sau poate nu. El n-o sărutase, nici n-o încurajase să rămână acolo. Chiar de la al patrulea etaj, putuse vedea că în nici un caz Carole nu era iubirea vieții sale. Cel puțin așa spera.

***

„N-a sărutat-o, nici măcar n-a atins-o și ea a plecat repede“, își spuse Rosana. „Ce vrăjitoare, cu aerul său seducător, picioarele lungi și taiorul croit perfect. Dar a scăpat repede de ea. Are clasă, își urmează ideile și nu primește ordine de la nimeni. Ei bine, bărbatule de pe bancă, este timpul să te întorci la muncă“.

***

Se terminase pentru astăzi, ea plecase. La ce se gândea oare în fiecare dimineață, privind pe fereastră? se întrebă Jeff. Probabil nu era nefericită. Oare avea soț? Nu! Era prea independentă și, consacrându-se carierei, n-avea timp pentru dragoste. Dar când va iubi, va fi pentru totdeauna. O știa.

Se ridică, aruncându-și cutia de apă minerală. Cât de ridicol fusese făcându-și griji din cauza Carolei. Doamna sa, probabil nici nu-i remarcase prezența pe bancă. Totuși, uneori s-ar fi spus că-l privea. Și dacă ar ridica mâna pentru a o saluta? Nu, nu se va hazarda. Se va mulțumi s-o privească, doamna misterioasă, doamna sa de la fereastră.

***

– Domnișoară Kent?

– Da, Denise.

– Aceste cecuri sunt gata pentru semnătură.

– Perfect. Denise, ai vrea să te uiți dacă există vreo listă a tuturor societăților din imobil?

– Da, dar de ce?

– De ce? De ce? Pentru că am putea distribui niște prospecte pentru agenția noastră de lucru cu ora. Poate avem la îndemână niște potențiali clienți.

– Oh, este adevărat. Voi verifica.

Oare de ce făcuse Rosana asta? Chiar nu voia să știe cine era bărbatul de pe bancă. Era doar un amuzament, un joc al minții.

Oricum, lista locatarilor nu-i va permite să-i descopere identitatea. Nu, într-adevăr, nu voia să știe cine era.

***

– Domnule Webster, mesajele dumneavoastră sunt pe birou.

– Mulțumesc, Louisa.

Jeff se prăbuși în fotoliul de piele. Al patrulea etaj. A treia fereastră. Erau două ferestre mari pentru fiecare birou, așadar, ea se afla în al doilea; trebuia să aibă un nume pe ușă. Ar putea să meargă acolo și… Nu, asta ar strica totul. Actualmente, era ceea ce voia el să fie.

„Sunt nebun. Carol are dreptate, muncesc prea mult. Dar doamna de la fereastră îmi aparține!“

Al patrulea etaj. Al doilea birou. Nu. Nu voia să știe.

În timpul orei următoare, Rosana lucră cu sârguință. Agenția sa se extindea și avea o bună reputație. Dar cât era de obosită! Ridicându-se să-și ia o ceașcă de cafea, avu impresia că avea mai degrabă optzeci și șase de ani, decât douăzeci și șase.

Dar a meritat osteneala. La doi ani după lansarea „Servicii cu ora, Kent“, era o întreprindere înfloritoare. Doi ani fără ca gândurile Rosanei s-o facă să uite de responsabilități.

Oare ce i se întâmpla? De câtva timp, simțea dorința de a face ceva. Dar ce? Să-și ia vacanță? Și să rateze sezonul campionatelor de rugbi de la universitatea din Arizona? Niciodată.

Apartamentul său era confortabil și când ieșea îl avea cavaler pe Eric Marshall. Poate ar trebui să încerce să se îndrăgostească de Eric?

Dar nu era suficient să apeși pe un buton pentru a simți niște sentimente care nu existau. Eric era atât . … de gentil. Ce voia să facă? Să înceteze cu sărutările caste și să facă amor cu pasiune?

Imposibil să și-l imagineze pe Eric în acest rol. Era seducător, cu înfățișarea sa plăcută și aerul său binecrescut; din păcate, acționa în mod atât de previzibil… Rosana știa întotdeauna ce va face, înainte de a fi făcut! Știa ce va spune, înainte de a fi spus. Avea nevoie de o picanterie în viața sa, de o schimbare, ca recompensă pentru cei doi ani de muncă înverșunată.

Mai ușor de spus decât de făcut. Nu te trezești într-o frumoasă dimineață pentru a-ți turna o lingură de antren în cafea și în viață.

Ce făcuse oare? Începuse să elaboreze fantasme despre un necunoscut așezat în fiecare dimineață la ora zece pe o bancă. Era stupid! Dar și bărbatul era. Fără să se preocupe de vântul care-l ciufulea, se așeza fără să-și dea osteneala să șteargă scaunul. Contrar tipilor gen macho, nu turtea cutia de apă minerală înainte de a o arunca în pubelă și se deplasa cu siguranță și grație pentru statura sa.

Părăsind biroul, se îndreptă spre toaletă pentru a-și stropi fața cu puțină apă rece. Deasupra chiuvetei, oglinda îi reflecta imaginea: doi ochi mari cenușii, având deasupra sprâncene arcuite în mod natural, iluminau fața în formă de inimă. Pielea avea strălucirea celor cărora le place să fie în aer liber. Părul lung și puțin întins îi ajungea la umeri și se mișca suplu la fiecare mișcare a capului. Prea viguroasă și prea sănătoasă pentru a fi calificată drept „frumoasă", Rosana știa că era drăguță și deloc „delicată".

„Poate ar trebui să-mi schimb imaginea, își spuse revenind în birou. Dar la ce mi-ar folosi? Nu. Sunt așa cum sunt!"

Dumnezeule, se săturase până peste cap! Dacă momentul cel mai încântător al zilei era cel în care îi arunca o privire pe ascuns unui bărbat, pe fereastră, este că pornise rău.

– Domnișoară Kent, am lista locatarilor. Aripa aceasta, de cealaltă parte a curții, nu oferă decât un zid din cărămidă, deoarece ferestrele sunt pe cealaltă fațadă. Nu observasem asta niciodată mai înainte. În sfârșit, am obținut lista. Ultimul nume este scris de mână, deoarece această persoană s-a instalat doar acum două săptămâni, declară Denise, scoțând-o pe Rosana din visare.

– Mulțumesc, Denise. Te voi chema dacă am nevoie.

Bărbatul de pe bancă trebuia să fie ultimul sosit. Rosana presimțise că era nou, datorită apariției sale bruște în inima ei.

Pentru a-i cunoaște numele, nu-i rămânea decât să parcurgă lista. Nu, n-o va face. Asta îl va face prea uman, prea real și trebuia să rămână cum era. O enigmă, o entitate necunoscută, așadar era perfect. În consecință, să rămână astfel. Va face ca și când acea listă nu exista.

– Oh, fir-ar să fie! exclamă privind foaia.

Era acolo, cu cerneală albastră: Jeffrey Webster – avocat. Slavă Domnului. Dacă se numea Harvey sau Elmer, n-ar mai fi fost nimic de făcut.

Jeffrey. Jeff. Oh, da, i se potrivea. Un nume bărbătesc pentru acel corp interminabil, un nume care suna bine. Și era un om al legii. Nu i-ar fi plăcut să fie o persoană care face asigurări sau un angrosist în industria instalațiilor. Da, pe măsură ce trecea timpul, asta o mulțumea.

– Sunteți chemată pe linia unu, făcu Denise prin interfon.

– Mulțumesc, spuse Rosana, ridicând receptorul, în timp ce privirea îi întârzia pe lista de locatari. Jeffrey Webster – avocat. Impresionant!

***

În acea după-amiază, la ora patru, Jeff Webster își aruncă stiloul și-și ațintи privirea în tavan, furios. Asta îl înnebunea. Etajul patru. Al doilea birou.

„Mărturisește-o, Webster, o vei face. Atunci, fă-o“, își spuse în tăcere.

– Louisa, strigă.

Luând carnetul de notițe, Louise Chambers își trecu mâna prin părul cărunt, înainte de a intra în biroul patronului. La cincizeci și doi de ani, era mai durdulie decât și-ar fi dorit. Pentru ea, să lucreze cu Jeff Webster era ideal, în afară de cazul în care o făcea prea mult, ca în timpul din urmă. Chiar

sora lui făcuse aluzie la asta, în această dimineață, lăsând mostrele de material. Un bărbat tânăr, seducător ca Jeff, ar fi trebuit să profite la maximum de viață. În ciuda fizicului care-l avantaja, a banilor și a celor treizeci și șase de ani, se îngropa în dosarele sale de drept. Ce iroseală!

– Da, domnule?

– Louisa, aș vrea să te duci să te plimbi.

– Să mă plimb?

– Da. Du-te în aripa opusă clădirii, urcă la etajul al patrulea și notează numele înscris pe ușa celui de-al doilea birou.

– Aș putea să știu de ce?

– Imaginează-ți că ești Sherlock Holmes. Nu acționa într-un mod vizibil. Aruncă doar o privire trecând prin față.

– Cât este de palpitant, făcu ea zâmbind. Poate mi-am ratat adevărata vocație: aș fi putut fi detectiv. Mă întorc în câteva minute.

Datorită lui, ziua Louisei va fi interesantă. Se purta ca un prost și Louisa aștepta momentul prielnic. Cu siguranță, îi va povesti Carolei că sărmanul său frate mai mic își pierduse capul. Posibil. Mai înainte, nu făcuse niciodată nimic aseemănător. Anii îi dovediseră că putea avea câte femei voia și la momentul potrivit, nu se abținuse.

Dar scânteia se stinsese. Avea nevoie… Bună întrebare! Oare de ce avea nevoie? Nu știa. Existența îi era marcată de un vid. Și lucrurile se înrăutățiseră dacă începuse să se joace de-a pisica și șoarecele cu o femeie pe care o vedea privind pe fereastră. Ar fi fost mai bine să uite această absurditate. Dar oare ce făcea Louisa?

– Iată-mă, făcu aceasta respirând greu. Am fost formidabilă. A sosit un bărbat și m-am prefăcut că mă îndrept spre scensor. Apoi am făcut cale-ntoarsă și…

– Ce era acolo, pe ușă?

– „Servicii cu ora, Kent". Agenție pentru slujbe temporare. Rosana Kent, directoare.

– Mulțumesc. Întoarce-te acasă mai devreme. N-am nimic altceva pentru astăzi.

– Cariera mea de detectiv s-a încheiat deja? Bine. Pe mâine, domnule Webster.

– Da. Pe mâine.

Rosana. Ca pe regina florilor. Frumos. Rosana Kent. „Servicii cu ora, Kent". Ușor de reținut, amuzant. Și agenția era a ei, ceea ce însemna că era inteligentă.

Rosana. Dacă el însuși i-ar fi ales numele, n-ar fi făcut-o mai bine. Îi venea cu ușurință pe buze, ca și când îl rostea de ani. Rosana Kent. Avea acum un nume și o profesie. Probabil îi mergea bine – chiriile în imobil erau mari – dar o merita. Trebuia să muncească din greu, să se consacre lucrului și…

Chiar divaga. Cu siguranță, avea un soț bogat și… În nici un caz! Era…

– Ei bine, destul! Mă întorc acasă, declară ridicându-se brusc.

La volanul mașinii puternice, se îndreptă spre nord pentru a ajunge la casa sa mare, din cărămidă. În salonul enorm în tonuri reci gri și albastre, dădu drumul combinei stereo și muzica lui Mozart umplu spațiul.

În camera sa. îmbrăcă un costum de baie și ieși să se scufunde în apa limpede a piscinei.

În timpul orei următoare, înotă până ce orice gând îi dispăru din minte. În sfârșit, obosit, ieși din apă pentru a se prăbuși pe un șezlong. Oare cum se relaxa Rosana după o zi grea? La naiba, de unde îi venea acest gând? Iată că-l urmărise până acasă, în timp ce probabil rămăsese la locul său, în spatele ferestrei.

***

Cu un oftat obosit, Rosana intră la ea și-și aruncă poșeta pe divan, întâmpinată de tonurile portocalii, brune și galbene, pe care le alesese pentru interior. După ce se schimbă, mâncă lacomă cina compusă dintr-un biftec, salată și cartofi, în timp ce din combina stereo se auzeau cântece folclorice.

Oare ce mânca în această seară Jeffrey Webster, avocatul? Dar pe cine interesa asta? Până acum, nu-i intrase niciodată în bucătărie! Rămăsese întotdeauna cuminte pe bancă, sub copac!

Soneria telefonului o făcu să se încrunte. Eric. Era jos, așa că îi confirma seara lor de sâmbătă, la meciul de rugbi. Dragul de Eric.

– Alo? spuse ea ridicând receptorul.

– Salut Rosana, sunt Eric. Voiam doar să-ți confirm seara de sâmbătă. Gata să încurajezi „Pisicile sălbatice?“

– Întotdeauna. Ce s-a întâmplat la muncă?

Îi va spune: „Este o menajerie, Rosana. O adevărată menajerie“. O știa.

– Este o menajerie, Rosana. O adevărată menajerie. Am de corectat lucrări la matematică. Pe sâmbătă.

– De acord, Eric.

„Ține-te bine, Rosana. La revedere", îi va răspunde.

– Ține-te bine, Rosana. La revedere.

– La revedere, răspunse, închizând încet și întrebându-se dacă va urla sau nu.

Oare Eric nu va putea rosti ceva deosebit, măcar o dată în viață?

În general, Rosanei îi plăcea să-și petreacă seara citind sau privind la televizor. Dar astăzi, nimic n-o atrăgea. După ce-i scrisese mamei sale o scrisoare veselă, umplu mașina de spălat, apoi se așeză pe divan, deprimată.

Se plictisea de moarte.

„Oare cum își ocupau timpul juriștii? se gândi. Sunt putrezi de bogați și probabil își petrec toate serile în oraș. Oare Jeff este un seducător, un don Juan? Nu, bineînțeles că nu. El se consacră muncii și rămâne hotărât în legăturile sale. Legături? Infamul! Câte? Una pe lună? Pe săptămână? Schimbă femeile în fiecare zi, ca pe costume? Haide, nu fi ridicolă!"

Jeffrey Webster trebuia să fie deasupra mulțimii. Era cinstit, o știa, și nu se lega prin obligații pe care n-avea intenția să le țină. Fără să aparțină nici unei femei, o căuta pe aceea cu care-și va petrece toată viața. Cât de romantic era!

Un hohot de râs scăpă de pe buzele Rosanei. Era incredibil de stupidă. Dumnezeule! Un amant himeric! Dar ce amant trebuie să fie! Era atât de înalt, părea atât de puternic! Ar fi epuizat toată această putere, dacă i-o oferea, în timp ce se agăța de trupul lui…

– Cerule, m-am pervertit! exclamă, ridicându-se în timp ce un val de dorință o cuprindea.

Se prăbuși pe divan, cu un oftat trist. Era ușor să te potrivești cu un amant, în minte. Dar nu acesta era adevărul. Experiența sa de-o noapte, în universitate, fusese un dezastru total și nu fusese urmată de o alta. Nu putea și nici nu voia să aibă raporturi fizice cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Era greșeala mamei sale. Elizabeth se îndrăgostise la prima vedere de Robert și nu-l iubise decât pe el în timpul celor treizeci de ani de viață în comun, până când el murise în urma unei crize cardiace.

„Păstrează-ți dragostea pentru cel care-ți va aduce lumina soarelui, îi repetase Rosanei. Protejează legătura sacră ce unește bărbatul cu femeia, până la venirea clipei și fă-o să înflorească în această parte".

În fața luminii senine care strălucea în ochii mamei sale, Rosana dorise mai presus de orice să cunoască același gen de angajament. Eșecul experienței sexuale îi confirmase că mama avea dreptate. Fizicul și afectivul nu puteau fi entități separate. Pentru ca dragostea să fie completă, trebuia să te dăruiești total, trup și suflet… pentru totdeauna.

După ce dezlegă cuvinte încrucișate, Rosana se duse la culcare. Când în sfârșit reuși să adoarmă, fu pentru a avea niște vise ciudate referitoare la un bărbat care apărea și dispărea, fără să-i poată distinge chipul.

***

La ora unu dimineața, Jeff Webster, obosit să se sucească și să se răsucească în pat, împinse pătura pentru a se îndrepta gol spre bucătărie, unde scoase o farfurie din frigider.

După ce-și va termina friptura de vită, va merge să înoate și poate va fi atunci destul de obosit pentru a adormi. N-avusese niciodată greutăți în a-și găsi somnul. Era enervant. Oare ce i se va mai întâmpla apoi? Un ulcer? Splendid! În tot acest timp, Rosana Kent dormea probabil bușteан, ca un copil, fără nici o grijă. Oare cum dormea? Pe burtă? Pe spate? Goală? Sau cu ceva ultrafeminin care lăsa să i se zărească pieptul?

– La naiba! exclamă el cu voce tare. Asta trebuie să înceteze. Ai înțeles? Ei bine, acum vorbesc cu mine însumi!

După ce înotă până la epuizarea forțelor, se prăbuși pe un șezlong și adormi imediat. Se trezi la primele raze ale zorilor și se duse la duș. Când ajunse la birou, figura îi era posomorâtă și maxilarul încordat. Jeff Webster nu era bine dispus.

***

– Fir-ar să fie, o pereche complet nouă! făcu Rosana aruncând ciorapii pe care tocmai îi rupsese.

Noaptea agitată îi dăduse o durere de cap; nu mai avea cafea, își rupsese o unghie și tocmai își distrusese acum niște ciorapi frumoși. Spera ca restul zilei să fie mai bun. Oricum, mai rău nu se putea.

***

– Bună ziua, domnule, exclamă Louisa cu voioșie la sosirea lui Jeff Webster, înainte de a adăuga, în fața expresiei sale tulburate: cafea?

– Mă voi servi eu.

– Domnul Kischer și-a fixat întâlnire la ora zece, în legătură cu aceste contracte.

– La ora zece? făcu el întorcându-se.

– Da. Nu aveți nimic în agendă la acea oră.

– Nu-l pot primi pe Kischer la ora zece.

„Incredibil, se gândi. Refuz vizita unui client important, pentru a mă duce să privesc o femeie la fereastră".

– Amână întâlnirea la ora zece și jumătate.

– Cum doriți. Oh, a sunat sora dumneavoastră pentru a vă afla părerea despre eșantioanele de material.

– Ocupă-te dumneata de asta. Pentru mine, toate sunt la fel.

– Ziua va fi foarte lungă, mormăi Louisa când Jeff dispăru în biroul său.

***

Rosana își bău cafeaua cu un oftat de mulțumire. Denise verificase ca toți muncitorii cu ora să fie bine recomandați în diferite societăți. Lucrurile păreau că se îmbunătățiseră de la acel început dezastruos și, peste patruzeci și cinci de minute, va fi ora să-l privească pe Jeff. Numele îi trecu prin minte ca și când îl știuse dintotdeauna.

Îmbrăcată cu o bluză din mătase galbenă înnodată la gât cu o panglică și într-o fustă evazată maro, încercă să zâmbească,

dar în zadar. O durea prea tare capul. Nopțile albe nu priau sistemului său nervos.

Cu un minut înainte de ora zece, inspiră adânc. Și dacă nu era acolo? Trebuia să fie. Voia să-l vadă în calitate de Jeffrey Webster, avocat. Va deveni astfel o ființă umană care, cu siguranță, aparținea unei femei și acesta ar fi sfârșitul acelui joc matinal. O ultimă privire și asta va fi tot.

Era acolo! Pantaloni negri, vestă, cravata desfăcută, nasturii descheiați și… două cutii cu apă minerală. Lui Jeff Webster îi era sete astăzi. Jeffrey! Da, i se potrivea.

***

„Bluză galbenă, își spuse Jeff. Frumoasă culoare pentru Rosana".

Fusese gata să întârzie, pentru că stupidul automat de băuturi îi luase banii, fără să-i dea nimic în schimb. Nemulțumit, îi dădu o lovitură puternică de pumn și căzură două cutii. Rosana ar trebui să i se alăture, pentru a bea una.

„Dar, ce aștepta oare de la ea? Să sară pe fereastră pentru a ateriza lângă mine, pe bancă? Asta trebuie să înceteze. Toată această treabă devine ciudată; imaginea sa m-a urmărit până și acasă. Nu mă voi întoarce niciodată în curtea aceasta. Este mai degrabă trist, dar necesar. Îmi pierd simțul realității și am viziuni cu o femeie aproape goală, pe care nici măcar n-o cunosc. Astăzi, îi spun adio frumoasei Rosana".

Aruncând prima cutie în pubelă, o deschise pe a doua și se lăsă pe spate pentru a bea o înghițitură. Apoi, înainte de a-și

da seama ce făcea, ridică încet cutia, într-un toast tăcut, în cinstea doamnei de la fereastră. Se aplecă și, cu coatele sprijinite pe genunchi, o privi direct.

***

Inima Rosanei începu să bată nebunește și ochii i se măriră de emoție. Jeff își dăduse seama de prezența sa! După ce o salutase cu băutura, o privea direct. Cât era de jenant. Oare văzuse în aceste ultime zile că-l observa? Trebuia să se dea înapoi și să uite totul? Nu. Avea dreptul să privească pe fereastră. Nu era vina ei dacă Jeff Webster i se intercalase în câmpul vizual. Credea oare că-și pierdea capul făcând-o să știe c-o văzuse? Nu va avea el ultimul cuvânt. Acest mic joc se putea juca în doi.

Cu bărbia ridicată, Rosana înălță ceașca de cafea pe care o avea în mână și înclină ușor din cap.

„Ți-am venit de hac, Webster. Nu te așteptai la asta, nu?“

***

Un zâmbet larg lumină imediat chipul lui Jeff. Așadar, Rosana știa că era acolo! Ce gest formidabil! Pur și simplu ridicase ceașca și-l privea drept în ochi. Ce femeie grațioasă această Rosana Kent de la „Servicii cu ora, Kent“. O femeie care avea intenția să-l iubească.

Capitolul 2

Rosana se dădu încet înapoi și se prăbuși pe scaun. Așadar, o făcuse! Îi lansase o invitație lui Jeff Webster, la fel de clar ca și când ar fi fluturat prin aer un afiș purtând mențiunea: „Salut, tocmai te priveam!“

Oare ce va face el acum? Se va întoarce probabil acasă și-i va vorbi soției despre femeia obraznică de la etajul patru. Nu. Nu era căsătorit! Dar de ce toată această poveste fără rost! Bărbatul o remarcase, ei și? Salutând-o, dăduse doar dovadă de politețe, cum ar fi făcut cu orice persoană întâlnită în ascensor.

Reacția sa exagerată provenea din jena de a și-l fi adus pe Jeff în lumea sa imaginară. Să-l considere drept amant, fusese punctul culminant! Dar el nu știa. Perfect, acum se calma. O clipă, această afacere o impresionase. Jeff nu-i putea citi în minte, așadar n-avea de ce să-și facă griji. Poveste clasată! La muncă!

***

– Ați întâlnit o stea norocoasă? întrebă Louisa în fața chipului zâmbitor al lui Jeff, când acesta se întoarse.

– Pur și simplu, este timp frumos.

– Nu vă mai înțeleg, îmbătrânesc, mormăi ea.

Așezat la birou, Jeff își încheie cămașa și-și strânse cravata. Îi mai rămăseseră zece minute până la sosirea lui Frank Kischer. Ca să facă ce? Să facă un salt până la agenția „Lucrul cu ora, Jent" și s-o ia pe Rosana în brațe? Desigur, nu. Asta cerea multă finețe. Și dacă era căsătorită? Nu, nu era. În nici un caz.

Întinse brațul spre cartea de telefon și o răsfoi până descoperi anunțul publicitar, cu litere groase „Lucrul cu ora, Kent". Acest gen de anunț costa scump, probabil afacerile erau înfloritoare. Privi telefonul, încruntat, cu mâinile umede. S-ar fi spus că era un adolescent care își suna pentru prima dată iubita. La naiba, era Jeffrey Webster, cel care trebuise să-și instaleze acasă un robot telefonic pentru a se sustrage apelurilor femeilor care-l urmăreau!

„Formează acest număr, Webster!"

– Domnul Kischer este aici, spuse Louisa din ușă.

– Fă-i o cafea și să aibă răbdare câteva minute.

– Iată-l din nou în proastă dispoziție, mormăi ea, ridicând ochii spre cer.

Cu o privire piezișă spre telefon, ca și când era vorba despre un monstru necunoscut, luă receptorul și formă numărul înainte de a-și schimba părerea.

– Lucrul cu ora, Kent, făcu o voce plăcută.

– Aș putea vorbi cu domnișoara Kent, vă rog?

– O clipă, vă rog.

Secretara nu-l corectare cu „doamna“ Kent. Semn bun? Amănunt nesemnificativ? Nu știa.

– Rosana Kent.

Ea era! Ce voce frumoasă și blândă…

– Alo?

– Da! Rosana, sunt Jeff…

– Webster, îl întrerupse ea.

„Ce prostie făcuse“ se gândi Rosana. Existau un milion de Jeff pe lume! Dacă exact acest Jeff o sunase, era pentru că se gândise la el.

– Da, Jeff Webster, cel din curte, consimți el pe un ton surprins.

– Cu cutia de apă minerală, zâmbi Rosana.

Timbrul vocii – excelentă melodie – se potrivea bine cu statura sa.

– Rosana, mă întrebam dacă nu vrei să ne întâlnim luni dimineața, la ora zece, în curte, pentru a bea o apă minerală.

– Voi… voi fi încântată, Jeff.

– Bine. Ne vom întâlni acolo.

– Perfect. La revedere.

– La revedere.

Cerule! își spuse Rosana, închizând. Îl va întâlni pe Jeff în curte? Ce prostie! Nici măcar nu-l cunoștea. Poate era… un ciudat. Nu, era Jeff. În plus, ce i se putea întâmpla la ora zece dimineața, în plină zi? Multe lucruri. Tocmai își dăduse întâlnire la telefon, cu o voce. Ce proastă!

Și totuși, era Jeffrey Webster, avocatul, bărbatul de pe bancă… amantul ei închipuit. Nu va începe iar să se gândească la asta. Era pur și simplu vorba despre un alt ocupant al imobilului, cu care se hotărâse să facă o pauză pentru o cafea. Iată că suna mai bine. Vocea îi era plăcută, ca o dezmierdare catifelată și…

– O cutie cu apă minerală nu înseamnă o legătură, făcu ea cu voce tare și cu obrajii îmbujorați.

– Pofim? spuse Denise trecându-și capul prin deschiderea ușii.

– Nu da atenție, am o criză de nervi.

***

Jeff își ațintise privirea în tavan, cu degetele înnodate în spatele cefei. Chiar înainte de a-și spune numele, Rosana știuse cine era. Ca și când așteptase s-o sune. Interesant. Așadar, luni dimineață, la ora zece, o va întâlni pe Rosana, doamna de la fereastră.

– Domnule Webster, referitor la domnul Kischer, făcu Louisa din ușă.

– Dumnezeule, îl uitasem. Poftește-l.

– Hotarât lucru, tânărul acesta are nevoie de o vacanță, oftă ea.

***

Când se întoarse acasă în seara aceea, Rosana tuna și fulgera împotriva ei însăși. După ce o sunase Jeff, se comportase ca o puștoaică. Denise trebuise s-o cheme de trei ori la interfon pentru a prelua o comunicare. Mergând să prânzească, își dăduse seama că-și uitase poșeta. Și cel mai rău fusese că voise să-l facă pe un corpolent șofer de camion să treacă un test la mașina de scris. Pe scurt, fusese caraghioasă.

Niciodată nu se va mai lăsa pradă fantasmelor în legătură cu un necunoscut. Niciodată! Ceea ce nu era nimic mai mult decât o întâlnire de un sfert de oră cu un bărbat plăcut, în mijlocul dimineții, devenea evenimentul anului, doar pentru că-și petrecuse în minte un anumit timp cu acest individ.

Acest weekend îi va permite să-și revină, să pună capăt invențiilor și să privească situația cu realism. Îl va saluta pe Jeff cu un aer vesel și va discuta cu el tot felul de lucruri.

Aerul de octombrie era rece și întăritor și, după o privire spre cer, Rosana se hotărî să meargă să alerge o jumătate de oră. După ce îmbrăcă un șort, ieși și coborî bulevardul în direcția podului.

La întoarcere, se simțea mai bine. Jeff Webster nu-i bănuia invențiile stupide și-l va trata în mod prietenesc, îl va întreba despre meseria de avocat, vor discuta rezultatele la rugbi și, asta va fi tot. Dacă vreodată îi va arăta poze ale soției și copiilor săi, îi va da un pumn și se va întoarce la munca sa. Nimic mai mult.

La întoarcerea acasă, Rosana făcu un duș să-și spele părul. După ce-l uscă, îl perie și masa brună îi cădea pe umeri, în timp ce se instala la măsuța de toaletă.

Apropiindu-se de oglindă, se încruntă în direcția imaginii sale. Claviculele îi erau proeminente. Oare de ce nu remarcase până acum? Și nasul! Ușor cârn, făcea să fie uitată forma frumoasă a buzelor. Ochii erau mari. Cenușii, își schimbau cu ușurință culoarea după ceea ce purta. Clipind din gene, poate că va atrage mai degrabă atenția asupra lor, decât asupra nasului.

Atenția cui? Se examina cum ar fi făcut-o Jeff Webster. Iată că iar începea și-l lăsa să pătrundă la ea. În timp ce nu era îmbrăcată decât cu un prosop! Dacă ar fi fost într-adevăr acolo, prosopul plușat i-ar fi fost smuls de pe trup și un piept puternic l-ar fi apăsat pe al său. Un cap cu păr des s-ar fi aplecat pentru a pune stăpânire pe buzele ei delicioase, într-un sărut senzual. Ea ar renunța la cumințenie și s-ar lăsa dusă de brațele musculoase până în pat, unde…

– Ajunge! țipă, sărind în picioare, mișcare care făcu să-i cadă prosopul.

Fără să dea atenție dorinței care o copleșea, nici ciudatei senzații pe care o simțea în piept, se grăbi spre comodă pentru a scoate de acolo lenjerie de corp.

Jeffrey Webster era necinstit. Refuza să rămână la locul său, pe bancă și începea s-o enerveze. Își va pregăti doi hamburgeri uriași, pentru a-l uita pe acest tip. Dar, la naiba, ce voce senzuală! Nu era drept!

***

Înotând în piscină ca și când avea pe urme un rechin, Jeff Webster n-avea în acea clipă sentimente de afecțiune deosebite față de Rosana Kent. După-amiaza nu fusese decât o serie epuizantă de întâlniri și de probleme legale complicate. Krank Kischer nu se simțise învins de inteligența lui Jeff când acesta îi ceruse să semneze documentele pe care tocmai venise să le parafeze.

Vocea melodioasă a Rosanei îi răsunase în minte toată ziua, iar el va rămâne în această piscină până când se va îneca. Dacă măcar nu și-ar fi imaginat-o într-o cămașă de noapte transparentă! Ce greșeală teribilă! Dar Rosana n-avea nici o idee despre escapadele sale mentale, obscure. Luni dimineață, îi va oferi o apă minerală și-i va cere părerea despre economia actuală.

Poate ar trebui să se tundă. Dar tocmai o făcuse săptămâna trecută. Ar fi mai bine să-și petreacă weekendul relaxându-se, pentru a-și reveni. Carole spunea că avea un aer obosit, că începuse să facă riduri în jurul ochilor, pentru că muncea prea mult. Arăta oare mai mult de treizeci și șase de ani? Nu, era în plină formă și n-avea nici un dram de grăsime. Și dacă Rosanei Kent nu-i plăcea ceea ce vedea, era problema ei.

***

Sâmbătă dimineață, vremea era senină și însorită, așa că Rosana se duse să alerge, cum făcea de obicei. După ce-și potoli foamea, se duse la cumpărături și făcu curățenie în apartament.

Din când în când, Jeff Webster și întâlnirea lor de luni îi venea în minte, dar imediat îndepărta acest gând. Controla pe deplin situația și va petrece o seară minunată la meciul de rugbi. Poate că Eric o va surprinde arătându-i o personalitate remarcabilă, inexistentă cu o sâmbătă în urmă. Nu. Asemenea miracole nu existau.

***

La ora patru, când auzi soneria telefonului, Jeff Webster se încruntă. Uitase să branșeze robotul telefonic și dacă era iar femeia căreia îi rezolvase divorțul săptămâna trecută…

– Alo?

– Jeff? Sunt Carole. Ryan a trebuit să iasă și sunt singură, cu două bilete pentru meciul de rugbi. Fii amabil și vino cu mine.

– Carole, îmi cunoști sentimentele față de rugbi.

– Nu ți-am înțeles niciodată atitudinea. Ai jucat timp de patru ani la Stanford și, de atunci, n-ai asistat la nici un meci.

– M-am mulțumit cu atât.

– Doar de data aceasta, Jeff.

– Nu, Carole. Cere-i unei prietene să te însoțească. În seara aceasta rămân acasă să mă uit la televizor, la o piesă de Shakespeare.

– Rușinos! Oh, Louisa mi-a împărtășit alegerea referitoare la material. Bun gust! Sunt impresionată.

– Te-ai îndoit de asta? Rușine să-ți fie!

– Îmi pare rău, bătrâne frate. Bine, voi încerca să găsesc un suporter pentru seara aceasta. La revedere, Jeff.

– Salut, Carole.

Îndreptându-se spre bucătărie, se întrebă ce fel de draperii va avea. Cu siguranță, nu le va putea suferi.

***

Îmbrăcată în pantaloni albaștri și cu un pulover asortat, Rosana îi deschise ușa lui Eric, care zâmbea.

– Bună seara, Eric. Intră.

Îi va spune: „Ești frumoasă în seara aceasta, Rosana", era sigură de asta.

– Mulțumesc. Ești frumoasă în seara aceasta, Rosana.

– Mulțumesc.

Trebuia să oprească acest joc. Altfel, va ajunge să spună cu voce tare replicile lui Eric și asta îl va jigni. Era pe punctul să rostească: „Să mergem. Știi câtă lume va fi acolo". O replică diferită ar fi răsunat ca o muzică în urechile Rosanei.

– Să mergem. Știi…

– Eric, crezi că va fi multă lume acolo?

– Bineînțeles. Vreau să spun… Ceva nu este în ordine, Rosana?

– Totul este în ordine. Să mergem.

După toate aparențele, cincizeci de mii de persoane erau de părerea Rosanei, găsind jocul senzațional. Pentru a susține „Pisicile sălbatice", urlă până-și pierdu vocea și fu în culmea încântării când câștigară în cursul ultimelor trei secunde.

După ce cinaseră tot flecărind, se întoarseră la ea și doar în acea clipă Rosana își dădu seama că Eric fusese neobișnuit de liniștit, toată seara.

– Te simți bine, Eric? îl întrebă, aducând o tavă încărcată cu cafea și biscuiți.

– Da, dar aș vrea să-ți vorbesc. Rosana, ne-am văzut foarte mult în ultimele luni și m-am atașat mult de tine.

– Adevărat?

Plutea ceva în aer.

– Mai mult de atât. M-am îndrăgostit de tine și vreau să te căsătorești cu mine.

– Adevărat?

„Oh, nu, Doamne!"

– Spune da, Rosana. Vom duce o viață minunată. Avem atâtea în comun, în același timp cu dragostea pentru sport…

– Dar…

– Vom împărți totul. Ne vom căsători în timpul vacanței de Crăciun și…

– Eric, așteaptă! Nu pot… Vreau să spun… Ascultă, te admir foarte mult și-ți apreciez compania, dar…

– Nu mă iubești…

– Nu, răspunse ea încet. Îmi pare rău că te fac să suferi. Nu ți-am bănuit sentimentele. Oare putem rămâne prieteni?

– Este imposibil. Ar fi mai bine să plec, Rosana. Prefer să nu te mai văd. Dacă-ți schimbi părerea, sună-mă. La revedere.

– Cerule, murmură Rosana după ce închise ușa. N-am vrut niciodată să se îndrăgostească de mine. Sărmanul Eric. Sunt mizerabilă.

Păruse atât de deprimat… Dar, cu siguranță, în puțin timp va găsi pe altcineva.

„Și eu? Oare cine mă va însoți la meciul viitor? Măcar dacă Eric ar fi început să mă iubească după sezonul de rugbi!“

Și cu acest gând, se duse să se culce.

***

După ce își jucase cele optsprezece gropi de golf cu un prieten și ascultase rezultatele meciurilor din ajun, Jeff Webster își petrecu după-amiaza la piscină, citind și scăldându-se. Mândru că o alungase pe Rosana Kent în spatele preocupărilor – nu-i mai revenea în memorie decât aproximativ o dată pe oră – se gândi că este stăpân pe situație.

Luni dimineața se trezi relaxat și hotărî să îmbrace o cămașă complet nouă. Apreciind că luni nu era ziua sa preferată, se putea îmbrăca în mod special bine, pentru a-și ridica moralul! În consecință, alese o cămașă galbenă, o cravată cu dungi galbene și cafeniu-închis și costumul din trei piese, cafeniu-închis.

***

După ce-și petrecuse duminica lipită de ecranul televizorului, pentru meciurile returului, Rosana hotărî că despărțirea de Eric era un lucru bun. Jeff Webster îi veni în minte deseori, ceea ce o făcu să se încrunte.

Luni dimineața, își privi îndelung hainele înainte de a se hotărî pentru o bluză din mătase ruginie, care-i punea în valoare părul castaniu și o fustă evazată în aceleași tonuri. Desigur, ezitarea îi era firească: dimineața era răcoare și după-amiaza cald!

– Purtați un costum încântător, domnișoară Kent, remarcă Denise la sosirea la birou.

– Mulțumesc. Este foarte comod.

– Voi suna societățile. Sper că personalul cu ora se va prezenta bine, cum am anticipat.

– Desigur. Este o zi prea frumoasă pentru ca ceva să nu meargă bine.

– Sunteți în plină formă!

– Este o nouă săptămână, ceea ce înseamnă… că este o nouă săptămână, făcu Rosana, intrând repede în birou.

– Ah, da?

***

După ce umplu două cești cu cafea, Jeff așeză una în fața Louisei.

– Să nu-mi aranjezi nimic pentru ora zece, îi spuse.

– Voi ține seama de asta!

– Oare mă vei întreba de ce?

– Nu.

– Perfect, făcu el, întorcându-se în birou.

„Va trebui să plec în Bahamas sau în Hwaii, sau undeva într-o casă de odihnă!“ gândi Louisa.

În timp ce ora zece se apropia încet, Jeff începu să măsoare mocheta în lung și-n lat. În nici un caz pentru că era nervos din cauza întâlnirii cu Rosana Kent; era ridicol. Dar după o jumătate de oră, ea i se afla în fața ochilor, îmbrăcată într-o cămașă de noapte transparentă. De ce acum? Va trebui să coboare în curte, în clipa în care avea nevoie de un duș rece.

– La naiba, voi fi foarte mulțumit când se va termina. Este cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată! exclamă trecând prin fața biroului Louisei pentru a ieși.

„Dacă ar fi băut, i-ar fi mirosit respirația a alcool, totuși!“ își spuse aceasta din urmă.

***

Rosana își trecu pieptenele prin păr și-și luă tubul de ruj pentru a-și contura buzele. De ce? Dar de ce? Oare de ce îl vedea neîncetat pe Jeff Webster venind spre ea și atrăgând-o la pieptul său? Totuși, fusese sigură că scăpase de aceste gânduri ridicole; dar iată că-i reveneau tocmai înainte de-a merge să-l întâlnească. Minunat. Va da obrajilor îmbujorați o tentă luminoasă și nu se va observa nimic. După ce-și va bea apa minerală pe nerăsuflate, va pleca.

– Mă întorc în câteva minute, îi spuse Denisei, deschizând ușa.

– Ieșiți?

– Nu pentru mult timp, mormăi ea.

***

După ce puse pe bancă cele două cutii de apă minerală, Jeff se așeză și întinse reflex mâna spre cravată. Nu, astăzi n-o va desface. Nu se punea problema să arate ca un vagabond.

Și brusc, ea fu acolo, în curte. Da, era înaltă și înainta cu grație, ca și cum plutea. Dându-și seama că era în picioare, Jeff se întrebă când se ridicase. Acum îi distingea trăsăturile. Frumoasă. Foarte frumoasă.

– Bună ziua, Jeff, spuse încet Rosana, întinzându-i mâna. Ce frumos era! Ochii te făceau să te gândești la fursecuri în ciocolată, iar ea adora fursecurile în ciocolată. Chipul îi era atât de energic… Era bărbatul cel mai seducător pe care-l văzuse vreodată.

– Rosana, făcu el, luându-i mâna în ale sale.

Ce ochi frumoși! Strălucitori, limpezi. Și nasul! Adorabil, ușor cârn. Dar oare de cât timp îi reținea degetele?

– Vrei să iei loc?

– Desigur, făcu Rosana supunându-se.

Oare își lăsase mâna în ale lui mai mult decât era potrivit? Nu știa; ochii frumoși de culoarea fursecurilor în ciocolată o hipnotizară.

– Ar fi trebuit să aduc pahare, remarcă Jeff.

– Nici o problemă. Cum găsești noul dumitale birou? Presupun că tocmai te-ai instalat, deoarece nu te-am văzut decât… de puțin timp.

– Este foarte plăcut. L-a decorat sora mea. Într-o zi m-a urmărit chiar până aici, pentru o poveste cu mostre de material.

Oare Rosana înțelesese? Femeia aceea era sora lui!

– Adevărat? zâmbi ea.

„Sora sa? Uraaa!“

– Ai petrecut un weekend plăcut?

– Minunat.

– Oh?

„Cu cine?“

– În timpul sezonului de rugbi, sunt în al nouălea cer. Ai văzut meciul, sâmbătă seara?

– Un eseu în ultimele trei secunde.

„Un fan al rugbiului!“

– Dumnezeule, joci? Ai fizic pentru asta.

– Am jucat patru ani la Stanford.

– Așadar, ești un adevărat fan!

– Când zâmbești, ochii îți strălucesc, Rosana.

„Am spus eu asta? Am spus-o într-adevăr?“

– Acum, trebuie să-ți mărturisesc că te privesc de două săptămâni.

Oare cineva îi turnase în apa minerală serul adevărului? Ce i se întâmpla?

– Și eu te privesc, Jeff, dar n-aveam nici o idee că mă observai.

În tot acest timp, el o văzuse! Își simți obrajii îmbujorându-se.

– Nu știam că femeile mai fac așa ceva.

– Ce oare?

– Să roșească. Îmi placi mult Rosana Kent, vrei să cinezi cu mine în seara aceasta?

„Ce?“

– Cu plăcere, Jeff Webster.

– Ești în cartea de telefon?

– Da. Și ocup apartamentul 512.

– La ora șapte?

– Perfect. N-am obiceiul să ies cu bărbați pe care nu-i cunosc, Jeff. Dar vom face ca și când ne-am întâlnit acum două săptămâni.

– De acord, făcu el cu un râs care o făcu pe tânăra fată să simtă o senzație ciudată de-a lungul spatelui.

– Trebuie să urc, declară ea ridicându-se.

„Oare ce-i cu mâna mea în ale lui? Cum s-a ajuns aici? Și mă mângâie oare cu degetul mare? Da!"

– Pe diseară.

„Trebuie să-i las mâna înainte de a o speria".

– La revedere, spuse Rosana îndepărtându-se.

Cu mâinile în buzunar, Jeff o privi până când dispăru.

Când se întoarse la birou, Louisa deschise gura, dar renunță la ideea de a discuta cu el. Era încruntat și părea pierdut în gânduri.

***

Rosana va merge să cineze cu Jeff Webster. Și își pierduse capul. De-abia se ținea pe picioare și se simțea ușor amețită când se așeză la birou. Era tot ceea ce-și închipuise și chiar mai mult. Emana bărbăție. Degaja senzualitate. Incredibil!

Niciodată n-o impresionase un bărbat în asemenea măsură. Când o ținuse de mână, o cuprinsese un val de căldură. Pierduse orice noțiune a timpului când o privise în ochi.

Reprezenta un pericol pentru echilibrul său, iar dacă era rezonabilă, va părăsi orașul. Dar cât de proastă fusese, va cina cu el. Oare în ce se vârâse?

***

Jeff se așeză, se ridică, se așeză din nou și-și șterse fruntea umedă. Nu-i scăpase nimic. Nici părul mătăsos al Rosanei, nici trăsăturile delicate, nici pieptul tare care i se contura sub bluză. Îi plăcea felul ei de a râde și de a te privi drept în ochi. Ce femeie!

Dar de ce oare îi plăcea rugbiul? Se prefăcuse că-l interesa, dar detesta acest joc. Totuși aprecia bucătăria aleasă și o va duce la cină. În aproximativ opt ore, îi va bate la ușă, ea îi va deschide și… Se va comporta ca un gentleman perfect toată seara, pentru că nu voia s-o contrazică în nici un fel pe domnișoara Rosana Kent de la „Lucru cu ora, Kent“.

***

Pentru Rosana, ziua păruse că ținuse trei săptămâni și nu era foarte mulțumită de atitudinea sa. Cina era pur și simplu masa pe care o lua la sfârșitul unei zile de muncă și n-avea nimic dintr-un eveniment extraordinar. Oh, oh, să guste din alimente în fața lui Jeff Webster, era ceva, să vadă ce se întâmpla când nu beau decât apă minerală.

Ce bărbat seducător! După toate aparențele, trecuse examenul. Totul fusese acceptat, inclusiv nasul cârn. Și Jeff? Era atât de frumos, frumos, frumos. Jucase chiar rugbi. Formidabil! Își imagina deja duminicile pe care le vor petrece privind transmisiile în reluare.

Stop! își spuse Rosana. Destul cu visarea. Nu mai era bărbatul de pe bancă, fructul imaginației sale. Era real. Desigur. De ce oare un asemenea ins nu era căsătorit încă? Era misogin? Cu siguranță nu. Ce era în neregulă cu el? După toate aparențele, nimic.

După o baie prelungită, cu arome de lămâie, Rosana își spălă părul, îl uscă și-l perie până când străluci. Apoi, îmbrăcă o rochie din mătase albastră legată cu un cordon lat în talie, ciorapi fini și sandale de seară. În ansamblu, n-arăta rău, se gândi. Cu excepția nasului, bineînțeles. Nimeni din familia sa nu avea o asemenea trompă.

La ora șase și cincisprezece minute era gata. La ora șase și treizeci o cuprinse o oarecare nervozitate. La șase și patruzeci și cinci, se gândi să se invite la mama ei, la Prescott, ceea ce însemna să conducă patru ore. La șase cincizeci și cinci, o bătaie în ușă o făcu să tresară și, inspirând profund, se duse să deschidă cu un aer relaxat – cel puțin așa spera.

– Intră Jeff, spuse, dându-se la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

„Fii calmă, inimă“, se încuraja Rosana.

Costumul luxos îi accentua umerii lați, iar cămașa albă, bronzul tenului. Ce bărbat!

– Ești frumoasă în rochia aceasta, Rosana. Ochii îți sunt albaștri în seara asta, cu toate că de dimineață erau cenușii.

Dorea s-o sărute. Trebuia s-o sărute. O va săruta!

– Te voi săruta, Rosana Kent, îi declară.

– Oh?

Își puse mâinile mari de-o parte și de alta a feței Rosanei și capul i se ridică încet, încet. Buzele li se atinseră atât de ușor, încât Rosana se întreba dacă nu era victimă a imaginației sale. Dar imediat după aceea, sărutul se intensifică pentru a deveni cel mai senzual pe care-l primise vreodată. Punându-și mâinile pe pieptul lui, Rosana simți un val de dorință în timp ce Jeff continua s-o sărute.

Brusc, Jeff înălță capul pentru a arunca o privire neliniștită spre fața îmbujorată a Rosanei. Oare stricase totul? Îl va da afară? Ce se întâmplase cu gentlemanul perfect care voia să fie? Dar era atât de frumoasă, iar el… Zâmbea? Slavă Domnului!

– Rosana?

– Da?

– Cred…

– Da?

– Că ai cel mai frumos nas pe care l-am văzut vreodată.

Capitolul 3

– Poftim? exclamă Rosana, cu ochii mari de uimire.

– Este adevărat. Să nu te înșeli asupra mea. N-am cultul nasurilor, nici nimic de acest fel, dar trebuia să-ți spun. Este adorabil. Nasul tău este adorabil.

– Glumești.

– Nu, sunt serios și probabil c-o știi. Vrei să-ți iei un mantou? Afară este puțin răcoare.

– Mă duc să-l iau.

Așadar, îi plăcea nasul ei cârn, se gândi îndreptându-se spre camera sa. Nu era oare cel mai minunat lucru din lume? Și sărutul acela! Era gata să-și dea sufletul pe loc. Plaf. Înapoi pe pământ. Când Jeff Webster îi anunța cuiva c-o va săruta, era serios. Dar va trebui să fie atentă. După toate aparențele, Jeff nu era neîndemânatic, când era vorba de farmec și… de acțiune. Trebuia să evite să-i dea impresia că un sărut la începutul serii, însemna că se vor afla în pat, la sfârșit.

– Gata, făcu Rosana, revenind.

Ajutând-o să-și îmbrace mantoul, Jeff simți parfumul de lămâie și clătină ușor din cap, în semn de mulțumire. Rosanei îi trebuia ceva ușor, nu un parfum greu. Totul la ea era moderat: coafura, machiajul, liniile naturale ale rochiei. Totul îi atribuia o aură de eleganță și de grație.

Buzele îi erau moi, tandre, calde. O simțise reacționând totuși cu o ușoară reținere, ca și când nu voia să depășească anumite limite și era bine, pentru că așa trebuia să fie. Rosana era o doamnă în adevăratul înțeles al cuvântului. N-avea nimic de-a face cu aiuritele pe care le sedusese și care se țineau scai de el.

După închiderea ușii, se îndreptară spre ascensor. Jeff rememorase în timp ce se îmbrăca pagina sportivă a ziarului pe care-l pusese pe pat. Dallas câștigase. „Berbecii“ pierduseră. „Roșcovanii“… La naiba, uitase!

– După părerea ta, cine va câștiga Supercupa? îl întrebă Rosana.

– Ei bine…

Bravă nebunește.

– … Este puțin cam devreme pentru a spune.

– Este adevărat, dar eu țin întotdeauna cu Dallas. Este echipa mea favorită. Până acum, a mers bine.

– Dallas are… stil.

Stil. Asta era o descriere sigură.

– Nici eu n-aș fi putut spune mai bine. Te pricepi la rugbi, Jeff.

– Încerc.

Observă că nu știa despre ce vorbea și că mai degrabă se descurcase bine. Era de preferat să schimbe subiectul.

– Ai de mult timp „Lucrul cu ora, Kent“?

– De doi ani. Am muncit din greu, dar a meritat osteneala și sunt foarte mulțumită. În ce ramură a dreptului lucrezi?

– Puțin în toate. Dar mai ales negociez contracte de la un capăt la celălalt.

– Așadar, tu ești răspunzător de acel limbaj legal din documentele pe care le folosesc între personalul cu ora și clienții mei.

– Hei, dacă nu foloseam acele cuvinte extravagante, n-ar fi fost nevoie de un jurist pentru a le descifra și nu s-ar plăti onorarii enorme. Iar eu, n-aș mai putea trăi cum am fost obișnuit.

– Asta nu-i permis, replică Rosana râzând, ceea ce aduse imediat un zâmbet pe buzele lui Jeff.

Ajunși afară, o conduse până la mașina sport argintie și-i deschise portiera. Rosana își răscoli în minte în timp ce el se strecura în spatele volanului. Oare ce era asta? O Trans Am? Un Ferrari? Un Chev… și nu mai știu cum? Îi era imposibil să recunoască vehiculele și trebuia neapărat să facă astfel ca și când le cunoștea.

– Este o mașină splendidă.

Oh, era inteligent.

– Poate este puțin bătătoare la ochi, dar din copilărie visez să am o Corvette. Mi-am făcut plăcerea.

– Corvette are o linie mai suplă decât… altele.

– Sunt încântat de părerea ta.

Rosana avea o opinie asupra mașinilor. Rar! Carole credea că patru pneuri și un volan erau cu totul suficiente.

– Am făcut rezervare la El Conquistador. Au un meniu cu mâncăruri noi, senzaționale.

– Splendid.

„Oh, nu. Detest mâncărurile noi, cu acele sosuri ciudate și cu nume de nepronunțat".

Nu-i plăcea decât biftecul, hamburgerii, pizza și berea. Un bărbat de valoarea lui Jeff prefera acele fleacuri unui antricot bun în sânge? Ptiu!

Luminile orașului scânteiau sub ei când ajunseră pe culmea colinei. El Conquistador le apăru ca o oază în deșert, cu clădirile impunătoare și terenul perfect curat. Hotelul adăpostea diferite restaurante și Rosana venise cu Eric în cel de stil western pentru a mânca un biftec cu fasole, pe fond de muzică folk.

După ce parcă, Jeff veni să-i deschidă portiera, apoi o conduse de braț spre intrarea hotelului.

Brusc, Jeff se opri, încât Rosana era gata să cadă.

– Ascultă cât este de frumos.

Ea îl privi repede, pentru a vedea spre ce își îndreptase atenția și înțelese că admira un harpist care cânta într-o mică sală de așteptare la intrare. Gura Rosanei se deschise de uimire când îl văzu pe Jeff închizând ochii ca pentru a se impregna de muzică. Pentru ea nu era decât un zgomot, dar după toate aparențele, Jeff o considera formidabilă. Îi plăcea muzica clasică! Cerule! Și în acest caz, bunul și bătrânul folk?

– Minunat, minunat, exclamă el, ieșind din transă. Nu știam că aici se află acest harpist, altfel am fi putut veni mai devreme. Dar să intrăm, sau nu vom mai avea masa rezervată.

Ce fericire pentru Rosana. Pentru ea, această muzică amintea niște funeralii.

Imediat ce se așezară, Jeff comandă un vin franțuzesc. După ce-l gustase ca un cunoscător, dădu din cap. Rosana avu impresia clară că dacă acel vin ar fi avut vreun defect, Jeff l-ar fi simțit imediat. Meniul oferea un larg evantai de mâncăruri cu nume ce nu-i spuneau absolut nimic tinerei fete.

– Este greu de hotărât. Cred că voi încerca ceva ce n-am pregătit niciodată.

– Faci bucătărie originală? exclamă Rosana.

Lucrurile se înrăutățeau!

– Este o ocupație plăcută pentru trecerea timpului. Ce ai dori?

– Te voi lăsa să comanzi pentru mine. Toate acestea par atât de delicioase. Nu mă voi putea hotărî niciodată.

Se descurcase bine!

După ce-i dădu chelnerului lungi instrucțiuni, Jeff îi umplu din nou paharul și discutară despre familiile lor, despre atașamentul față de orașul Tucson și despre ce vreme splendidă era. Era plăcut și niciodată nu se lăsă tăcerea.

Brusc, în fața Rosanei se așeză o farfurie pe care aceasta o privi cu groază. Era pește! Cu cap! Și ochiul acela care o privea direct. Dezgustător.

– Trebuie să-i scot capul, doamnă? întrebă chelnerul.

– Da, vă rog.

„Ia totul și înlocuiește-l cu un hamburger!“

– Ah, migdale tăiate subțire. Chiar trebuie să încerc asta. Ceva nu este în ordine, Rosana? Nu mănânci.

– Cum? Oh, nu, este delicios, protestă ea, înghițind o bucățică.

„Nu te gândi la ochi. Mai ales nu te gândi la asta“.

Ei bine, se va mulțumi să mestece și să înghită gândindu-se la altceva. De exemplu, la faptul că era așezată în fața celui mai seducător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Părul des era pe alocuri mai deschis la culoare, aproape blond. Bronzul arăta că-i plăcea să-și petreacă timpul în aer liber. Ca ea. Jogging? Tenis?

– Ce sport practici, Jeff?

– Înot. Și joc puțin golf.

– Și?

– Asta este tot. Și tu? Ai o tentă strălucitoare.

– Tenis și jogging.

– Îți place natația? Acasă am o piscină mare.

– N-am învățat niciodată să înot, dar plutesc destul de bine.

Cerule! Înotător. Și ea intra în panică îndată ce se afla de prea mult timp sub duș! Dar Jeff îi sugerase o invitație la el. Poate va putea să-și procure niște obiecte plutitoare cu care să învețe să înoate!

– Practici joggingul cu regularitate?

El detesta să alerge. Anii de rugbi îi fuseseră de-ajuns. Îl apucau crampe în pulpele picioarelor și transpira abundent. Rosana purta probabil șorturi mici. Dacă nu se aflau în plină căldură, ar fi putut alerga puțin împreună, apoi să se arunce în piscină. Și-o imagina pe Rosana într-un costum de baie din două piese! Nu. Se afla într-un loc public și nu putea comanda un duș rece în loc de desert! Fiindcă veni vorba, ea nu părea că are poftă de mâncare. Poate-și supraveghea greutatea?

– Atât de des cât este posibil, îi răspunse Rosana și joc tenis cu o prietenă, la Reid Park. În afara sezonului de rugbi, când privesc meciurile la televizor.

– Vei fi alături de mine la meci sâmbătă seara, Rosana?

La naiba, de unde o scosese? Nu voia să meargă la acest gen de spectacol!

– Cu plăcere, zâmbi ea, fericită.

– Bine. Sunt sigur că va fi, hm… o seară excelentă. Ce vrei ca desert? O prăjitură cu brânză? Le reușește foarte bine.

– Da, te rog.

Șase felii. Murea de foame, dar nu mai putea înghiți nici o bucățică din porcăria asta. Măcar dacă peștele n-ar fi privit-o cu ochiul său îngrozitor.

Desertul fu savurat și urmat de cafea, în timp ce discutară despre copilăria lor.

– Într-una din micile săli de bal, în această seară se află o orchestră. Vrei să dansezi?

– De acord.

O lumină difuză dădea încăperii o atmosferă intimă și mese mici înconjurau pista de dans. Jeff alese una, comandă băuturi și întinse mâna Rosanei.

O clipă mai târziu, aceasta se afla în brațele sale, în timp ce toate simțurile îi erau în alertă. Simțea parfumul de mosc al loțiunii sale. Degetele ei mângâiau ușor reverele hainei și-și dădu seama de mușchii puternici ce ieșeau în evidență. Degetele lui Jeff, așezate pe spatele său, degajau o căldură care i se răspândea în tot trupul, provocând în ea un val de dorință.

La atingerea coapselor puternice pe care le simți alături, Rosana înghiți cu greutate, cu obrajii îmbujorați. Era de necrezut ce-i putea provoca acest bărbat! La naiba, și nu făceau decât să danseze! Reacțiile sale nu mai erau fructul imaginației, erau reale… și aproape de speriat.

Totul părea disproporționat. Jeff era oare cu adevărat atât de înalt, atât de puternic, atât de seducător? Oh, da, și chiar mai mult. O făcea incredibil de fericită că este femeie, se simțea atât de plăcută, atât de feminină, atât de frumoasă. Chiar și nasul! La naiba cu eliberarea femeii… În brațele protectoare ale lui Jeff Webster, totul era bine.

Din când în când, Jeff inspira parfumul părului Rosanei. Părea mai fragilă decât lăsa să se vadă și deveni conștient de propria forță. Ar fi putut-o zdrobi cu mâinile goale, dar o ținea ca și când era din porțelan fin.

Pieptul îi era apăsat de al lui și senzația pe care o încerca îi intensifica propria energie.

La ideea că cineva ar putea răni într-o zi această creatură delicată, un mușchi al maxilarului i se încordă. Atâta timp cât el se va afla acolo, Rosana Kent nu va vărsa nici o lacrimă. Nu va face decât să râdă și în schimb, Jeff îi va zâmbi. Dumnezeule, ce bine mirosea!

Și cât de mult o dorea! Trebuia să se gândească la altceva, la altceva decât la ceea ce această femeie făcea să se nască în el!

„Vorbește-i Webster!“

– Rosana, știi că în extremitatea Arizonei există mai multe vapoare decât în orice alt stat?

Cerule! Tocmai îi ieșise ceva din gură cu adevărat?

– Ce bine este, făcu Rosana visătoare.

Oare Jeff îi vorbise cumva despre vapoare?

– Nu da atenție. Să ne întoarcem la masă.

Surprinsă, Rosana ridică ochii spre el înainte de a merge să se așeze pe un scaun acoperit cu catifea roșie.

– Ceva nu este în ordine? îl întrebă.

– Nu… Eu… Îmi era puțin cald, acolo.

– Oh!

„Păcat“, se gândi ea.

– Erai bun, la rugbi, la Stanford?

– Potrivit. Îți place băutura?

– Foarte mult. Ce loc ocupai?

– Extremă pe linia de trei sferturi. Orchestra aceasta este excelentă.

– Da. Prindeai deseori balonul?

– Îmi făceam treaba. Dansezi foarte bine, Rosana.

– Mulțumesc. Jeff, îți dai seama că ducem două conversații diferite, în același timp? Pentru ce motiv nu vrei să vorbești despre cariera de rugbist?

– Acesta este trecutul, Rosana, am jucat numai pentru a putea obține o bursă de studii. Nu aveam bani pentru a intra la universitatea din Stanford și să fac parte din echipa de rugbi a fost mijlocul de a-mi atinge scopul. Dar n-a fost din plăcere și n-am păstrat amintiri frumoase; timp de patru ani, după fiecare meci, aveam impresia că am fost călcat de tren. Este un joc violent.

– Este atât de captivant. Este într-adevăr brutal?

– Oh, nu știu. Unii adoră asta. Pentru mine, era ca o muncă. Aveam aptitudini pentru așa ceva, dar nu dorință. Când s-a terminat, l-am șters din memorie. Eu… Dar de ce oare îți povestesc toate acestea?

– Pentru că ascult, spuse Rosana încet.

– Da și o faci foarte bine.

Privirile li se întâlniră și se susținură mult timp fără ca nici unul să vorbească. Jeff întinse mâna pentru a o lua pe a Rosanei, pe care o mângâie cu un deget.

– Ești atât de frumoasă, Rosana, spuse în cele din urmă cu o voce răgușită.

„N-am dorit atât de mult o femeie, niciodată în viața mea", continuă în tăcere.

– Sunt foarte fericită că ai venit să te așezi pe bancă, Jeff.

– Mi te alături mâine dimineață, la ora zece?

– Da.

– Cred că nu te voi conduce acasă prea târziu, pentru că mâine lucrăm. Ceasurile deșteptătoare au întotdeauna tendința să sune prea devreme.

– Este adevărat, făcu Rosana retrăgându-și mâna.

Afară, cerul era plin de stele. Fără ca Rosana să-i reziste, Jeff își trecu brațul în jurul umerilor acesteia și o atrase alături.

În mașină, vorbiră despre tot felul de lucruri, apoi rămaseră tăcuți când ajunseră în ascensorul care ducea la apartamentul Rosanei.

– Cafea? îi propuse ea, când fură în salon.

– Nu. Mulțumesc. Te voi lăsa să dormi. Această seară a fost foarte plăcută, Rosana. Mulțumesc că ai împărțit-o cu mine.

– A fost perfect.

– Intrând mai devreme, Rosana, te-am anunțat că te voi săruta. N-am obiceiul să-mi anunț intențiile, dar nu voiam să te sperii. Și încă nu vreau asta. Așa că îți repet că te voi lua în brațe pentru a te săruta foarte mult timp.

– Aștepți un răspuns din partea mea? zâmbi ea.

– Nu este necesar.

Mâinile lui Jeff îi cuprinseră fața, capul i se aplecă și Rosana întredeschise buzele, în timp ce un val de dorință o copleșea. Brațele lui Jeff coborâră până la talie, iar ale sale îi îmbrățișară gâtul și degetele i se afundară în părul des. Sărutul se intensifica. Vârfurile sânilor i se întăriră sub mângâierea înnebunitoare a degetelor lui Jeff.

Rezemându-se și mai mult de silueta puternică, lăsă să-i scape un geamăt. El înălță încet capul și văzu dorința pe care o iradiau ochii săi. Puse din nou stăpânire pe gura ei, iar pasiunea le spori.

Cât îl dorea! Făcea să apară în ea dorințe pe care nu știa că le putea simți, îi dădea ceva ce nu înțelegea. Nu, era prea curând, prea rapid și teama morală pe care o simțea, cedând sentimentelor de moment, va distruge orice șansă a unui viitor cu Jeff.

– Jeff, nu! Eu…

– Știu. Știu.

Inspirând adânc, se dădu înapoi și o lăsă.

– Jeff, îmi pare rău dacă…

– După cum ți-am spus, Rosana, seara aceasta a fost foarte plăcută. Fiecare clipă. Te voi vedea mâine pe bancă.

– Da. Noapte bună.

– Noapte bună, frumoasă doamnă de la fereastră, spuse Jeff, trecându-și degetul peste buzele ei.

Apoi părăsi apartamentul, închizând încet ușa.

După ce puse zăvorul, Rosana stinse lumina și se duse în camera sa pentru a se prăbuși pe pat, cu degetul la buzele ce tremurau.

Niciodată, mai înainte, nu reacționase astfel la sărutul unui bărbat. Jeff trezise în ea ceva complet nou. Fără să se mânie când îi ceruse să se oprească, o privise cu ochii lui căprui și o înțelesese.

Dar de ce oare? După toate aparențele, era un bărbat puternic, căruia probabil nu-i era greu să atragă femeile în patul său. Contactul cu un corp feminin nu era nou pentru el. Totuși, nu-i ceruse nimic mai mult decât voise să-i dea și-i urase politicos noapte bună. De ce? Și după aceea? Rosana nu mai știa nimic.

***

Instalat la volanul mașinii, Jeff nu demară imediat și rămase doar așezat, să se gândească. Pentru nimic în lume nu va putea să doarmă. Va trebui să înoate toată noaptea pentru a stinge pasiunea pe care o aprinsese Rosana în el. Dar asta o știuse de la început. Totuși, n-avea importanță: contau numai clipele în care o simțise reacționând la mângâierile sale. Așa că va înota ca și când s-ar antrena pentru Jocurile Olimpice și se va considera un bărbat fericit.

Porni motorul și plecă la drum. Oare de cât timp nu mai terminase o seară fără ca o femeie să i se afle în pat? De mult timp. Totul devenise o succesiune firească de evenimente: masă bună, o conversație plăcută și dragoste. Unu, doi, trei. Dar nu cu Rosana Kent, pentru că ea era specială, rară și când vor face dragoste, va fi ceva frumos, dincolo de orice descriere.

Asta chiar n-avea sens. De ce se interesa de cineva care nu voia să-i satisfacă imediat nevoile? O dorea pe Rosana cum nu mai dorise niciodată o altă femeie și totuși îi acceptase refuzul.

Nu era pregătită. Probabil Rosana Kent nu era genul care să considere normal faptul de-a încheia o seară în pat cu un bărbat. Rosana avea clasă. Bruscând-o, o va pierde. Așa că va aștepta. Poate mâine va vedea altfel lucrurile. Dar nu credea. Suferea și în același timp era în al nouălea cer!

***

A doua zi, când Rosana opri soneria deșteptătorului, primul gând fu pentru Jeff. Îi veniră în minte evenimentele de aseară și zâmbi. Un alt zâmbet îi veni pe buze în timp ce îmbrăca niște pantaloni albaștri și o bluză asortată. Jeff Webster o urmărise la duș, dar n-o deranjase câtuși de puțin.

Luând micul dejun, se încruntă. Oare era o mironosiță? La douăzeci și șase de ani, n-ar fi trebuit să fie eliberată din punct de vedere sexual? Ar fi vrut să facă dragoste, dar dăduse înapoi. Și încă fericită că n-o tratase ca pe o fâșneață!

Și Jeff o dorise! Dacă nu va apărea pe bancă, în această dimineață, va înțelege că se hotărâse să se întoarcă spre o pajiște mai verde, spre un pat mai primitor. Dacă nu va apărea, ea va sări pe fereastra care fusese cauza a toate.

***

– Bună ziua, Louisa, trâmbiță Jeff intrând.

– Bună ziua, i se răspunse. Probabil ați dormit bine.

– Nu chiar! Am înotat până la ora trei dimineața, dar mă simt în mare formă. Sper că nu mi-ai stabilit vreo întâlnire pentru ora zece?

– Bineînțeles că nu.

– Bine. Ascultă, vrei să-mi rezervi două locuri la meciul de rugbi de sâmbătă seara?

– Am înțeles.

– Mulțumesc, frumoasă Louisa, făcu el dispărând din birou.

„Frumoasă Louisa? Se simțea mai bine, sau ajunsese la ultimul stadiu al nebuniei? Sărman tânăr drag!"

După ce-și scoase haina, Jeff se instală în fața unui dosar. A doua zi dimineață era așteptat la tribunal, dar va trebui să fie înapoi până la ora zece.

– Domnule Webster? spuse Louisa din ușă. Nu mai sunt bilete pentru meci.

– Ce? răcni sărind în picioare.

– Este adevărat!

– Oare oamenii din orașul acesta n-au nimic altceva de făcut?

– Cum?

– În ordine. În ordine. Mulțumesc.

– Dumnezeule! mormăi Louisa îndepărtându-se.

Luă furios telefonul și formă cu înverșunare un număr.

– Carole? Sunt fratele tău preferat.

– Ești singurul meu frate, Jeff.

– Amănunt fără importanță. Ce faci?

– Sunt foarte ocupată.

– În acest caz, voi merge drept la țintă. Îți amintești ziua în care m-am urcat în pom pentru ați desprinde zmeul care se agățase acolo? Aveai doisprezece ani.

– Da, dar…

– Și ziua în care am făcut kilometri pe bicicletă pentru a-i înmâna un bilet prietenului tău?

– Da, dar…

– Și cu siguranță n-ai uitat când l-am bătut pe Stanley Nu-știu-cum, pentru că-ți pusese mâna pe genunchi în timpul unui meci de baschet?

– Aveam cincisprezece ani! Jeff, care este problema ta?

– Nimic. Îți amintesc numai datoriile tale.

– Ce vrei, Webster?

– Biletele tale pentru meciul de rugbi de sâmbătă seara.

– Ce?

– Ți le cumpăr la preț dublu.

– Jeff, tu detești rugbiul! De ce naiba… Oh, așteaptă. Cum se numește?

– Cine?

– Amatoarea de rugbi pe care încerci s-o impresionezi.

– N-o cunoști.

– Trebuie să fie cineva important, pentru a te târî la un meci!

– Carole, pentru Dumnezeu…

– De acord. Le vei avea. Dar va trebui să le plătești.

– Cât?

– O cină pentru două persoane la Palomino.

– Este o escrocherie.

– Accepți sau renunți.

– Accept, dar nu-ți mai vorbesc niciodată.

– Ha, ha! Sper că vei petrece o seară fabuloasă sâmbătă. Nimic asemănător cu un meci bun, cu toți acei oameni care strigă, care urlă, care transpiră și…

– La revedere, făcu el, închizând violent.

Femeia asta ar vinde un frigider unui eschimos! Oare cum rezista Ryan, cumnatul său? În sfârșit, avea biletele. Jocul va dura trei ore. Trei ore! Dumnezeule! Va îndura asta pentru Rosana Kent? Da, bineînțeles.

***

– Denise, întrebă Rosana, există în cartier vreu restaurant cu bucătărie originală?

– Ei bine, „Salcia albastră“, pe bulevardul Campbell, servește o omletă inedită, umplută cu o grămadă de lucruri. De ce?

– Vreau, hm, să-mi lărgesc orizontul culinar, să capăt gust pentru o bucătărie mai rafinată.

– Înțeleg.

O omletă talmeș-balmeș? Trebuie să fie mai rea decât peștele cu ochi. Oare cum putea mânca Jeff aceste porcării? Și să le mai și gătească! Ei bine, va învăța să mănânce așa ceva, pentru că spera că vor mai cina împreună de nenumărate ori. Dacă totuși va veni pe bancă în dimineața aceasta.

La ora nouă și treizeci, Rosana se gândi că dacă se gândise s-o lase baltă pentru că nu se culcase cu el, se va putea duce la naiba, iar ea se va simți eliberată. În acea clipă își spuse că era o mincinoasă și înghiți două aspirine.

În jurul orei nouă, Jeff Webster moțăia în birou și se lovi la genunchi tresărind, când Louise îl sună prin interfon.

Cu o înjurătură, se întrebă distrat de ce viața îi părea brusc atât de complicată.

La ora zece fix, Rosana traversă curtea zâmbind pentru a-l saluta pe Jeff care o aștepta. Privind-o din cap până în picioare, acesta îi ridică bărbia cu un deget, pentru a o săruta cu putere.

– Nu m-ai avertizat că vei face asta, spuse Rosana respirând greu.

– Am vrut să te surprind, declară Jeff făcând-o să se așeze pe bancă.

– Îmi plac surprizele. Nu eram sigură că vei veni în dimineața aceasta aici, Jeff, răspunse ea, luând apa minerală pe care i-o întindea.

– De ce oare?

– Mă gândeam că poate ești supărat din cauza serii de ieri. N-ar fi trebuit să te las… Știam că nu voi… N-a fost drept din partea mea…

– După tine, mă așteptam să mergi cu mine în pat?

– Da, mi-a trecut prin minte această idee.

– N-aveam această intenție, Rosana.

– Mulțumesc mult, spuse ea.

– Nu că n-aș fi dorit-o, crede-mă, adăugă Jeff prompt. Dar n-am intenția să te îndemn să faci un lucru pentru care nu ești pregătită.

– Nu mi te imaginam ca pe un candidat la preoție.

– N-am spus că aș fi, dar nu sunt nici un obsedat.

– Îmi pare rău, Jeff. Eu… Cred că ar fi mai bine să fiu sinceră cu tine. La sărutările tale, am reacționat fizic într-o manieră aproape înspăimântătoare. Între trupul și mintea mea se dădea o luptă. Nu cred că mă pot schimba, nici eu, nici principiile mele. Între noi s-a întâmplat ceva ce nu înțeleg complet. Trebuie să mă gândesc pentru a ști ce-i cu mine.

– Înțeleg, făcu Jeff, gânditor.

Era chiar mai complicat decât se așteptase!

– Dacă nu vrei să mă mai vezi, voi înțelege și…

– Rosana, ești femeia pe care o doresc cel mai mult dintre cele pe care le-am întâlnit vreodată. Aș minți dacă ți-aș spune că nu doresc să… hm, fac dragoste cu tine. Dar trebuie să fii sigură că este momentul potrivit pentru tine. Acordă-mi puțină încredere. Ești o persoană deosebită, Rosana Kent.

– Și tu, Jeffrey Webster.

Capitolul 4

– Ce-i cu tine în seara asta, Rosana? Nu te-am văzut niciodată jucând tenis atât de prost.

– Îmi pare rău, Maggie. Nu pot să mă concentrez. Să mergem să mâncăm o înghețată.

Cele două tinere părăsiră terenul pentru a se duce la bar, apoi se așezară pe iarbă, să profite de pauză.

– Astăzi m-am dus să mănânc de prânz la „Salcia albastră", anunță Rosana.

– Ah, da? Cum era acolo?

– Îngrozitor. Bizar și îngrozitor.

– Mie îmi place ce pregătesc, dar sunt uimită că tu te-ai dus acolo. Nu ești o cunoscătoare rafinată a gastronomiei.

– Cum să nu! Toată după-amiaza m-a durut stomacul. Maggie, ai douăzeci și opt de ani, nu-i așa?

– Da.

– Te consideri activă din punct de vedere sexual?

– Comparată cu o călugăriță sau o prostituată?

– Vrei să fii serioasă?

– Ce te frământă, Rosana? Viața ta sexuală?

– Nu. În sfârșit, într-o oarecare măsură. Ce ai face dacă ai întâlni un bărbat incredibil de seducător, care te-ar face să-ți pierzi capul sărutându-te?

– Înainte, sau după ce am fost cu el în pat?

– Maggie!

– Oh, biata de tine, ce să-ți spun? Cu unii mă culc, cu alții nu. Un semnal din minte mă avertizează când doresc într-adevăr s-o fac. Mă simt bine comportându-mă astfel. Asta este important. Haide, vorbește-mi despre tipul acela care te-a tulburat. Oricum, nu este Eric!

– Nu. Nu ne mai vedem.

– Era inteligent, dar insipid. Ce este cu acel domn Splendid care vrea să te facă să sări gardul?

– Nu asta vrea. În sfârșit, ba da, dar nu face din asta o afecere de stat.

– De ce nu? Ești sigură că este normal? Cei mai frumoși sunt uneori…

– Maggie, bărbatul ăsta este absolut normal. De fapt, este practic absolut perfect. Oare are vreun sens?

– Neapărat. Cum se numește?

– Jeff Webster.

– Avocatul? exclamă Maggie.

– Oh, nu, ai o legătură cu el? Cum ai putut să-mi faci asta, Maggie? Ești prietena mea cea mai bună.

– Nu m-am culcat niciodată cu Jeff Webster! Nu că m-ar deranja asta! Este incredibil. Ce corp! Ce chip, ce păr…

– Cum se face că-l cunoști? Cum? Răspunde-mi, strigă Rosana.

– Știi că lucrez pentru un jurist. Jeff al tău vine din când în când și iau prânzul împreună. Mă întrebam dacă data viitoare când va veni nu-mi voi smulge hainele. Dar acum, când știu că este al tău, n-o voi face. Îmi plac ochii lui, ai pornit rău.

– De ce?

– Pentru că Jeff Webster este un bărbat foarte sexy, al cărui instinct sexual are o cotă care se înscrie pe scara Richter. Acest gen de ins nu așteaptă să decidă margareta – da sau nu – ca „s-o" facă. Dacă vrei să-l păstrezi, pregătește-te de acțiune.

– Este dezgustător, făcu Rosana.

– Sexul? Nu, este distractiv.

– Vreau să spun, faptul că singurul mod de-a păstra compania unui bărbat ca Jeff, este să te culci cu el. Cu Eric, nu era necesar.

– Rosana, nu-ți dai seama niciodată că nu ești genul care să se joace cu băieții mari? Tu ești pentru cămin, casă, copii. Nu sunt sigură că poți avea o legătură și când se va sfârși, să-ți reiei viața.

– Să se sfârșească?

– Oh, Rosana, în această lume, cei ca Jeff Webster nu se căsătoresc. De ce oare ar trebui să se limiteze la o singură femeie?

– Mă deprimi, Maggie.

– Încerc să fac în așa fel încât să nu fii rănită! Și cu Jeff Webster, asta nu este o probabilitate, este o certitudine. Nu este pentru tine, Rosana. Șterge-o cât mai poți.

– Mă voi gândi la ce mi-ai spus, Maggie. Mulțumesc.

– Te rog. Acesta este rolul celor mai buni prieteni.

– Mă întreb. Mi-ai dat dureri de cap.

– Mai bine decât o inimă frântă.

„La urma urmei, poate se înșală“, își spuse Rosana în mașină, întorcându-se acasă. În definitiv, Jeff îi afirmase chiar în această dimineață că n-avea intenția s-o grăbească să facă ceea ce nu era pregătită. Așa că, de ce nu s-ar pregăti? Trupul acceptase. Dar mintea îi data din epoca victoriană.

Oare câtă răbdare avea Jeff? Maggie îl considera ca pe un bărbat care iubește și părăsește. Oare așa era? Cu siguranță. Altfel, ar fi fost căsătorit. Oh, în ce se vârâse. Nu voia să înceteze să-l vadă pe Jeff! Pentru moment, va profita de fiecare zi în care el va veni.

***

– Sunt fericit să beau un pahar cu tine, Jeff, îi spuse cumnatul său.

– Și eu.

– Carole m-a sunat la serviciu, agitată toată pentru că o fată a reușit să te tragă după ea la un meci de rugbi.

– Îți mulțumesc că mi-ai cedat biletele, Ryan.

– Nici o problemă. Îți voi spune, bătrâne: nu știu cum te poți menține într-o asemenea formă cu viața pe care o duci.

– Ce-i reproșezi vieții mele?

– Nimic. Ai femei de nu mai știi ce să faci cu ele și…

– Ce-ți închipui? Că în fiecare zi a săptămânii mă culc cu alta?

– Probabil nu este neplăcut. Nu, Jeff, glumesc. Nu este genul meu.

– Ce vrei să spui?

– Presupun că orice bărbat își dorește să fie ca tine: seducător, bogat, să aibă femeile la cel mai mic pocnet din degete, dar nu eu. Eu am fost făcut pentru căsătorie. O iubesc pe sora ta, Jeff și, am nevoie de ea. Îmi este cea mai bună prietenă, cealaltă jumătate a mea. Îmi lipsește și când se duce la băcănie! Iar sexul? Este minunat, mai ales când ești în armonie cu celălalt. Ei, nu vreau să spun că tu nu te distrezi în pat cu iubitoarea de rugbi.

– Nu mă culc cu ea.

– Dar de ce?

– Pentru că este… deosebită. Îi trebuie timp și spațiu pentru a reflecta și a hotărî.

– Iar tu aștepți.

– Ei bine, da.

– Oh, jumătate din femeile din Tucson vor fi în doliu.

– Despre ce vorbești, Ryan?

– Bătrâne, sunt prezente toate semnele. Jeff, ești pe cale să te îndrăgostești.

– Ești nebun.

– De acord, cum vrei. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Dacă nu vrei să te împotmolești în scutece și biberoane, ai face mai bine s-o iei la fugă sâmbătă, după meci.

– Te înșeli, Ryan!

– Vom vedea. Încă un pahar, bătrâne?

– Nu, mă întorc. Mi-ai provocat greață.

„Ryan este ridicol, se gândi când ajunse în mașină. Mai întâi, îmi predică despre această minune care este căsătoria, apoi are tupeul să-mi spună că mă îndrăgostesc!“

Era bine că Ryan era fericit cu Carole. Îi era cea mai bună prietenă? Posibil. Îl asculta când avea nevoie să vorbească, îi era alături la bine și la rău.

Dar oare de ce-și risipea energia mentală în asemenea inepții? Jeff nu se va căsători, pentru că nu era îndrăgostit de Rosana Kent! Pentru că o dată își înfrâna activitățile sexuale, toată lumea înnebunea. Desigur, nu știa de ce devenise brusc un asemenea model de răbdare, dar…

„Să nu ne mai gândim la asta. Să mergem să înotăm!"

A doua zi la ora zece, Jeff introduse o fisă într-un telefon din palatul de justiție și formă numărul Rosanei.

– Domnișoara Kent tocmai a ieșit. Pot prelua mesajul? i se răspunse.

– Nu, mulțumesc. La revedere.

Furios, introduse o altă fisă.

– Louisa? Sunt Jeff. Ascultă, du-te și ia o apă minerală de la automat și dă-i-o tinerei femei așezată pe banca din curte. Spune-i că am fost reținut și că o voi suna mai târziu.

– O apă minerală…

– Repede, înainte să plece.

– M-am dus, patroane!

După ce închise, Jeff își rezemă fruntea de telefon. Nu-și mai înțelegea viața. Ieșind din sala de audiențe pentru a încerca s-o anunțe pe Rosana, fusese gata să-l răstoarne pe ușier. Nu trebuia să creadă că o părăsise. Era atât de delicată… Oare cu ce viteză se deplasa o femeie de vârsta Louisei? Numai să ajungă la timp!

***

Așezată pe bancă, Rosana aruncă o privire pe ceas. Jeff întârzia. Nu va veni! Ba da, va veni! Probabil îl reținuse un client la birou. Dar oare cine era doamna care traversa curtea? Nu știa că era o bancă rezervată?

– Bună ziua, spuse Louisa. Iată o apă minerală cu complimentele domnului Jeffrey Webster, avocatul.

– Mulțumesc. Jeff v-a trimis?

– Sunt Louisa Chambers, secretara sa. Tocmai m-a sunat de la tribunal, unde a fost reținut. Am primit instrucțiuni să vă aduc această apă minerală și să vă anunț de viitorul său apel.

– Cât de amabil din partea sa.

– Nu sunteți din întâmplare, Rosana Kent de la „Lucru cu ora, Kent"?

– Ba da, eu sunt.

– Oh, Sherlock Holmes ar fi mândru de mine. Am grupat toate faptele ca un profesionist.

– Poftim?

– Nu vă neliniștiți, domnișoară Kent. Pe viitor, nu-i voi mai programa nimic domnului Webster la ora zece. Și eu care credeam că are nevoie de vacanță! Trebuie să plec, acum! Sunt foarte încântată că v-am cunoscut.

– A fost o plăcere. Mulțumesc pentru băutură.

Jeff telefonase pentru a i-o trimite pe Louisa! Ce atenție delicată din partea lui. Da, Jeffrey Webster, era o persoană deosebită.

***

– Ei bine? Ai ajuns la timp în curte? întrebă Jeff intrând în birou.

– Da. Domnișoara Kent a dumneavoastră este o persoană frumoasă.

– Nu este chiar a mea.

– Cinstit, este o tânără foarte frumoasă. Nu-i de mirare că vă grăbiți în fiecare dimineață în curte.

– Da, hm…

– O întâlnire la umbra unui copac. Oh, este atât de romantic!

– Dumnezeule! mormăi Jeff, intrând în birou.

Nu făcuse decât să-i ofere Rosanei o apă minerală și Louisa reacționase ca și când era vorba despre o duzină de trandafiri roșii, cu tije lungi!

Oare Rosana iubea florile? I-ar putea trimite. Nu, îi trebuia un motiv pentru a o face, o aniversare sau ceva. Mâine va fi joi. Ei bine, i-ar putea trimite un buchet de „O joi bună". Inteligent…!

***

Rosana se întorcea de la prânz când sună telefonul.

– Bună ziua, sunt Jeff. Îmi pare rău că am lipsit de la întâlnirea din această dimineață.

– Secretara mi-a transmis mesajul. A fost foarte amabil din partea ta, Jeff.

– Ascultă, dacă ai veni să cinezi la mine și să te scalzi? Aerul este puțin cam rece, dar piscina este încălzită.

– Este foarte tentant.

„Va găti el? Acele porcării din bucătăria originală. Dumnezeule, fie-ți milă de stomacul meu!“

– Te voi lua diseară, la ora șase și treizeci.

– Rămâne stabilit.

– La revedere.

– La revedere, Jeff.

Întoarsă acasă după serviciu, Rosana îmbrăcă niște blugi și o bustieră roșie din eponj, apoi își puse în geantă costumul de baie și vesta asortată. Nu voia să se scalde, dar voia să-l vadă pe Jeff Webster, ori nu mergea una fără cealaltă. În timp ce el înota, ea ar putea alerga în jurul piscinei. Stupid. Jeff în costum de baie: cât era de incitant. Dar Rosana în costum de baie? Silueta îi era plăcută. În acest caz, de ce-și dorea brusc să fie… mai puțin strâmt?

La ora șase și treizeci, îi deschise ușa lui Jeff, îmbrăcat în blugi și cu un pulover galben care-i punea în evidență bronzul. După ce schimbară un sărut, părăsiră apartamentul și circulară în mod plăcut tot timpul drumului.

– Dar este imens, exclamă Rosana, intrând în salon. Și chiar… drăguț.

„Mobilier modern. Nu asta prefera. Este prea rece, steril, nu ca apartamentul meu, în culori calde și primitoare“.

– Mulțumesc, spuse Jeff. Casa este prea mare pentru mine, dar m-am săturat de apartamente. Am ales-o mai ales pentru piscină.

– Ai decorat-o singur?

– Sora mea a făcut-o. I-am dat mână liberă. Mi-a trebuit puțin timp să mă obișnuiesc. Voi pune cina în cuptor, apoi vom merge să ne scăldăm. Te poți schimba în prima cameră de la capătul culoarului. Ne întâlnim la piscină.

Camera era albă, cu mochetă groasă și perdele brodate, trecând pe deasupra patului și a mobilelor cu linii sobre. În timp ce se dezbrăca, Rosana își imagina un aranjament de perne în culori vii. Apoi își îmbrăcă vesta din eponj, căreia îi strânse cordonul, pentru a-și ascunde sânii care se înălțaseră peste partea de sus a costumului de baie.

Nervozitatea o făcea frumoasă. Venise doar să înoate și să cineze cu un bărbat. La el acasă. Fără nimeni în jurul lor. Iar gazda era Jeff Webster, care-i stârnea lucruri ciudate în minte și în trup. Nu va rămâne mult timp. Un plonjon în piscină, o masă rapidă apoi, înapoi acasă, teafără și nevătămată. Chiar n-avea de ce să-și facă griji.

Când ajunse pe marginea piscinei, Jeff era deja acolo, în costum de baie alb și Rosana fu impresionată la vederea trupului bine proporționat.

Avea umeri puternici, șolduri înguste și coapse subliniate. Fiecare centimetru al corpului său îi recunoștea bărbăția, un exemplu viu al splendidelor deosebiri care diferențiau un bărbat de o femeie.

– Piscina este uriașă. Presupun că înoți de la un capăt la celălalt fără efort, exclamă Rosana pe un ton vesel.

– Reușesc asta. Vii?

– Numai unde este apa mică. Nu știu să înot.

– Poate ar trebui să te învăț. Este ușor.

– Nu, mulțumesc.

– Dacă nu-ți scoți vesta, ai să te duci la fund, făcu el sărind în apă.

Ieșind la suprafață, o văzu pe Rosana punându-și vesta pe un șezlong și îndreptându-se spre prima treaptă a bazinului mic. În fața siluetei suple și a rotunjimii sânilor, inspiră

profund. O băgase pe mânecă. Ideea sa nu era genială. Rosana era ființa cea mai feminină și cea mai adorabilă pe care o văzuse vreodată. Cum să supraviețuiască unei seri lungi, în asemenea condiții? Imediat după ce vor cina, se va grăbi s-o ducă acasă.

Scufundându-se sub apă, ieși la suprafață în apropierea treptelor unde se afla Rosana. Părul ud și lipit, picăturile de apă care-i luceau pe trupul bronzat, îl făceau să semene cu o statuie perfect sculptată, apărând din mare.

– Ești deja în apă până la glezne. Trăiește periculos și udă-ți genunchii, îi zâmbi, întinzându-i mâna.

Rosana o luă cu prudență și coborî treapta următoare. Îi scăpă un strigăt, în timp ce piciorul îi alunecă și se trezi în brațele lui Jeff, strânsă cu putere la pieptul său.

– Îmi pare rău, dar mi s-a făcut inima cât un purice, mormăi.

– Nu te voi lăsa să cazi. Ești în siguranță. Mă voi da puțin înapoi și…

– Nu! este prea adâncă, strigă Rosana agățându-i-se de gât.

– Nu este nici măcar un metru, aici. Eu… Oh, fir-ar să fie!

Lăsând capul în jos, puse stăpânire pe gura ei, într-un sărut lung, febril.

Reușind să-și pună picioarele pe fundul bazinului, Rosana se rezemă de corpul lui Jeff, apreciind plăcerea pieptului său. Aerul era rece, dar mâinile lui Jeff pe spatele-i gol degajau o căldură minunată.

– Oh, Rosana, ai o piele atât de catifelată. Știi cât de dezirabilă ești? Nu, nici nu bănuiești.

– Ei bine, eu…

– Ascultă, urcă-te pe salteaua asta pneumatică și te voi trage. Îți promit că nu vei cădea.

– Și dacă mi se întâmplă? îl întrebă, cu inima bătând.

– Mă vei angaja ca avocat și „mă“ voi urmări în justiție.

Rosana sughiță în timp ce Jeff o ridică brusc în brațe, pentru a o pune pe saltea.

– Cerule, făcu ea închizând ochii.

– Relaxează-te și lasă-te dusă.

Ascultătoare, rămase culcată pe spate, cu degetele strâns încordate pe pântecele gol, în timp ce Jeff înota încet, cu o mână pe saltea.

– Cum ți se pare?

– Nu-i rău deloc. Este absolut confortabil. Dar complet nedrept. Tu faci toată treaba.

– Este o plăcere, doamnă, replică Jeff, cu ochii asupra ei.

În timpul următorului sfert de oră, acesta își trase povara umană de la un capăt la celălalt al piscinei, cu zâmbetul pe buze. Pleoapele Rosanei erau închise și părea atât de relaxată, încât se întrebă dacă dormea. Dat fiind frica ei de apă, îi acordase o extraordinară încredere, lăsându-l răspunzător de siguranța sa.

Oare până unde mergea încrederea în el? Era sigură că n-o va seduce? Că nu i se vor accentua dorințele în asemenea măsură, încât nu-i va mai putea refuza trupului ceea ce-și dorea? Fiecare sărut pe care-l schimbaseră fusese mai intens decât precedentul. La fiecare îmbrățișare, Rosana dădea puțin mai mult din ea însăși. Oare își dădea seama de asta? Cum să afle ce gândea?

– La naiba, cred că am ațipit, făcu ea brusc.

– Este un compliment referitor la modul meu de a pilota nava. Te pot lăsa un minut pentru a controla cina?

– Desigur, făcu ea visătoare.

Rosana continuă să plutească în mod plăcut, până când călătoria sa liniștită fu întreruptă de o muscă ce i se așeză pe degetul de la picior. Pentru că o enerva, încercă să pună pe fugă musafirul nedorit. Ridicând capul, scutură puternic piciorul, în timp ce salteaua se înclină. Panicată, se agăță de margini, gest care-i fu fatal. Salteaua se răsturnă și o trimise sub apă. Reveni la suprafață, scuipând, tușind, încercând să găsească ceva de care să se prindă.

– Jeff, Jeff, ajutor! strigă.

Exact înainte de a face o nouă scufundare, niște mâini mari o prinseră de talie și o scoaseră brusc din apă. O clipă după aceea, era pe marginea piscinei, cu Jeff alături.

– Rosana, cum te simți? N-ar fi trebuit să te las niciodată. Îmi pare rău, păpușă. Rosana, vorbește!

– Eu… Puah! Apa asta are un gust îngrozitor!

– Mi s-a făcut inima cât un purice!

– Și mie! Era gata să mă înec!

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te las niciodată. Mă ierți?

– Așa bănuiesc, zâmbi Rosana. În definitiv, mi-ai salvat viața.

– Vrei să spui că sunt un erou?

– Nu cred. Nu m-am scufundat de trei ori, așa că nu contează.

– N-am dreptul la nici o recompensă?

– N-am spus asta. Ca mulțumire, îți voi da un mic sărut pe obraz, spuse Rosana, trecându-și brațele în jurul gâtului său.

Buzele își ratară ținta… Sau mai bine spus, fură îndepărtate de la destinația lor. Gura lui Jeff puse stăpânire pe a Rosanei, într-un sărut senzual, cu gust de clor. Mâinile îi

urcară de la talia subțire la piept și se opriră pe vârfurile sânilor, apărute sub materialul ud al costumului de baie.

Rosanei îi scăpă un geamăt, în timp ce buzele lui Jeff conturau un drum de sărutări pe gât, până la pieptul înfiorat. Îi simți mâinile tremurând pe talia ei.

Jeff se ridică mișcându-se suplu, o luă pe Rosana în brațe, o așeză pe un șezlong și se întinse alături. O sărută ușor pe ochi, pe nas, pe obrajii îmbujorați, evitând să-i atingă trupul, în timp ce ea își dorea să-i simtă greutatea asupra sa. Ridicând capul, o privi și-i citi dorința în adâncimea profundă a ochilor.

– Rosana, eu… Cina va fi gata în câteva minute. Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

– Da, de acord, murmură ea.

Ridicându-se, îi întinse mâna pentru a o ajuta și o trase spre el. Degetele i se așezară ușor pe obrajii Rosanei, în timp ce privirile li se întâlniră. Apoi, cu un oftat aproape neauzit, îi trecu brațul pe umeri, pentru a o conduce acolo unde își pusese vesta.

– Dacă vrei, poți face un duș. Ne vom întâlni în bucătărie.

– Am înțeles, făcu ea, fără să-l privească.

Cu picioarele tremurând, făcu un duș și-și clăti părul. Brusc, o frapă realitatea situației și lacrimi nedorite îi apărură în ochi. Jeff dădea dovadă de stăpânire când o ținea în brațe și încerca probabil un imens disconfort fizic punând capăt mângâierilor și sărutărilor sale.

„Mă port ca o cretină“, se gândi, frecându-și părul ud cu un prosop. Voia ca Jeff să facă dragoste cu ea! Voia să renunțe la principiile demodate, pentru a deveni o femeie liberă și modernă. Ar trăi legătura secolului cu cel mai fantastic bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Și când se va sfârși, ea… Sfârși? Termina? Dumnezeule, dar de ce? Dacă i se dăruia complet lui Jeff, o parte din ea însăși va fi pentru totdeauna pierdută. Pentru că știa – oh, da, o știa bine – că dăruindu-i trupul, îi va dărui inima, sufletul și mintea sa.

Cum va putea oare să rămână aceeași când Jeff va pleca? Cum să despartă fizicul de afectiv? Sentimentele pentru Jeff sporeau și era mai aproape de a se îndrăgosti decât fusese vreodată. Dar cât timp va mai continua el să vadă o femeie care spunea sistematic, nu?

Oare ce nebun inventase aceste reguli sociale? se întrebă, îmbrăcându-și blugii. Probabil un bărbat. De ce nu era ca Maggie?

Rosana era un nod de contradicții. Dorindu-l pe Jeff, se lăsa pradă fantasmelor în legătură cu relația lor fizică pe care ar putea-o avea, și se sprijinea de el cu fiecare ocazie. Apoi mintea i se însănătoșea pentru a-i aminti cine era și ce era.

– La naiba, făcu ea trecându-și pieptenele prin păr. La naiba… gata!

***

După duș, Jeff se șterse rapid și-și îmbrăcă blugii și un tricou. Așezându-se cu greutate pe marginea patului, își puse coatele pe genunchi și-și împreună mâinile. Se încruntă și scutură din cap.

Oare ce va face? Îl înnebunea să fie aproape de Rosana, s-o mângâie, s-o sărute. O dorea și trebuia – trebuia neapărat – ca

această femeie să i se abandoneze total, din deplină plăcere, cu certitudinea că el va lua cu respect ceea ce-i oferea. Cum să înțeleagă și să-i vină de hac intensității cu care o dorea? Ce forță devastatoare îi solicita tot timpul sentimentele și pasiunea fizică pe care le încerca? Oare trebuia s-o seducă pentru a sfârși cu acest chin care-i agita trupul și sufletul?

Nu! Nu trebuia. N-o va face. Nu putea! Dar cum să se oprească la timp? De fiecare dată când o ținea la piept, îi era din ce în ce mai greu să rămână civilizat și să se îndepărteze de ea. Dar să revenim la punctul de plecare: ce va face oare?

– Să servesc cina și să țin mâinile în buzunare, bombăni ridicându-se.

Înainte de a intra în bucătărie, Rosana șovăi, apoi scoase un oftat de ușurare când Jeff o anunță zâmbind că vor cina în sufragerie. O invită să ia loc cu un gest larg și plecă să aducă o tavă plină cu prepelițe umplute, pe un strat de orez. O salată și o sticlă cu vin completau meniul. Fără să se întrebe din ce era compusă umplutura, Rosana fu încântată în fața zburătoarelor. La urma urmei, nu era prea rău. Cel puțin aceste mici vietăți nu aveau ochi, pentru a o privi.

După ce savurară desertul și băură o ceașcă de cafea, se instală o tăcere incomodă.

– Jeff? spuse în cele din urmă Rosana.

– Da?

– Hm, cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

Capitolul 5

– Ce? răcni Jeff punându-și violent ceașca pe farfurioară. Și de ce naiba?

– Eu… Ei bine, noi… Hm… Vezi…

– Bună explicație. Acum înțeleg!

– Oh, Jeff… N-o să meargă. Reacționăm pe lungimi de undă diferite. Ceea ce tu vrei, ceea ce-ți dorești, ceea ce meriți să ai, eu nu sunt pregătită să-ți dau.

– Cum? Se revine la problema sexului? La naiba, Rosana, te-am îndemnat eu la…

– Nu! Dar poți spune cinstit că nu te gândești la asta când suntem împreună?

– Eu… Nu, răspunse Jeff, lăsându-se pe spătarul scaunului. Nu, este adevărat. Doresc să fac dragoste cu tine mai mult decât îți pot spune. Nu sunt lămurit, Rosana, pentru că nu știu ce să fac.

– Eu nici atât. Jeff, te doresc. O simți probabil când mă atingi. Dar nu pot câștiga lupta care se dă în mintea mea. Nu pot să mă transform din ceea ce sunt cu adevărat.

– Încerci să-mi spui că ești virgină, Rosana?

– Nu. Am avut o experiență de o noapte când eram la universitate, pentru a-mi găsi independența. Dar eu sunt într-un anumit fel. Presupun că asta n-are sens.

– Ba da. Știi că ești incredibil de extraordinară și de frumoasă? Știi oare ce-ar însemna pentru un bărbat, pentru mine, să-ți arate cât de minunat este să…

– Jeff, nu spune asta, te rog. Mă comport ca o copilă naivă și este ridicol. Eu nu trăiesc în timpul meu! Între noi se creează o tensiune care va distruge ceea ce construim și este vina mea. Nu te supune prostiilor mele.

– Alegerea n-o fac eu oare?

– Ești un adept al dușurilor reci?

– Pentru a-mi accepta frustrările, înot. Poate voi fi selecționat pentru viitoarele Jocuri Olimpice!

– Nu este nostim.

– Nu, nu este.

– De aceea, cred că ar fi mai bine să…

– Rosana, legăturile noastre merg mai departe de sex. Râdem și flecărim împreună. Fiecare apreciază compania celuilalt. Pentru mine, este complet nou. În mediile pe care le frecventez, sexul este, în mod inevitabil, soluția finală.

– Frumoasă atmosferă, făcu ea încruntându-se.

– Astfel este acceptată, dar știu că nu este modul tău de a trăi. Înțeleg. Asta mă înnebunește, dar înțeleg.

– Jeff, nu putem continua așa. Aproape mi-e teamă să te ating și să nu-ți dau impresia unei promisiuni pe care n-o voi ține. Asta n-a fost niciodată o problemă majoră pentru mine.

– Ce concluzie tragi?

– Că aș fi o călugăriță formidabilă.

– În nici un caz. Ești o femeie pasionată, care începe să descopere intensitatea propriilor dorințe.

– La douăzeci și șase de ani? Sunt puțin în întârziere!

– Bineînțeles că nu. În acest domeniu, nu există calendar. Acum te lupți cu propriile principii, pentru că ai întâlnit un bărbat cu care vrei să faci dragoste. Pe mine.

– Ei bine, ce înfumurare, Jeffrey Webster!

– O poți oare nega?

– Este adevărat, făcu Rosana jalnic, dar asta nu rezolvă problema.

– Exact.

– Nu pot să cred că avem o asemenea conversație. Este demoralizant, se lamentă ea.

– Nu. Este formidabil, extraordinar! Câte persoane pot oare comunica astăzi, așa? Să fie atât de cinstite și de deschise? Foarte puține.

– În acest caz, să ne dăm fiecăruia câte o medalie. Iată-ne întorși de unde am plecat. Ar trebui să mă îmbeți, să mă lungești în pat și totul ar fi rezolvat.

– Nu, asta se va întâmpla când vei fi pregătită, și nu înainte.

– Și între timp?

– Voi înota foarte mult, zâmbi Jeff.

– Oh, Jeff, este o nebunie.

– Cu siguranță ai dreptate, dar să ne oprim aici pentru moment. Te-am salvat de la înec și ai o mostră a talentelor mele de bucătar. Ce ceri mai mult?

– Trebuie să răspund?

– Nu, momentan subiectul este închis. Dacă cel puțin aș cunoaște toate răspunsurile, Rosana! Sunt bărbat și ești o femeie mult dorită. Combinația este mortală. Sau splendidă, după situație.

– Și pentru zilele ce vor veni, Jeff?

– Să le lăsăm să vină. Le vom accepta simultan. Este echitabil, nu?

– Este echitabil, mulțumesc, Jeff.

– Nu te subestima, Rosana. Eu mă consider foarte fericit că te-am întâlnit. Nu știam că mai există oameni ca tine.

– Cred că sunt ciudată.

– Cred că ești o doamnă grațioasă. Vino. Mașina mea te așteaptă.

Mult mai târziu, ajunsă în patul său, Rosana privea cu ochii deschiși tavanul pe care nu-l vedea. Ei bine, făcuse acel gest mărinimos: se oferise să se dea în lături, iar Jeff îi refuzase oferta.

În timp ce rostea acele vorbe, o cuprinsese o undă de tristețe. În afară de apa minerală împărțită dimineața, va spune adio râsului, sărutărilor și mângâierilor lui. Oare cum ar putea suporta să nu-l mai vadă? Era cel mai important element al vieții sale pentru că… pentru că…

– La naiba, exclamă îndreptându-se, îl iubesc! Îl iubesc pe Jeffrey Webster!

Se ridică dintr-o săritură și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, cu pași nervoși. Era groaznic! Ridicol! Stupid! Nu numai că era prea naivă pentru a se angaja într-o legătură trecătoare, dar își pierduse controlul sentimentelor, pentru a se îndrăgosti de un bărbat care nu accepta acest gen de relații.

Ce proastă! Oare ce va face acum? Să-l anunțe pe Jeff că era gata să se culce cu el, pentru că, în fond, îl iubea? Nu! Era mai rău decât înainte! Îl iubea și dacă-i dăruia trupul după ce-și pierduse inima, nu-și va mai reveni niciodată, când o va părăsi.

Mergând în pat cu Jeff, îl va păstra mai mult timp? Îi va putea satisface nevoile fizice astfel încât să nu se ducă să caute favorurile altor femei? Este revoltător! Nu, pentru că-și respectase până atunci principiile, va continua. Imposibil să facă dragoste cu un bărbat care n-o iubea la rândul său. Chiar dacă era vorba despre Jeffrey Webster, avocatul.

– Oh, aș vrea atât de mult ca această zi să ia sfârșit, făcu ea prăbușindu-se pe pat. Oare de ce m-am îndrăgostit de tine, Jeffrey? Mă calci pe nervi!

***

Ieșind din piscină, Jeff se gândi că probabil era considerat înnebunit după sport, dat fiind timpul pe care și-l petrecea acum înotând. Instalându-se pe un șezlong, privi cerul înstelat.

Un tremur ușor îi străbătu trupul la amintirea cuvintelor Rosanei, spunându-i că n-ar trebui să se mai vadă. Era ca și când i s-ar fi implântat un pumnal în inimă.

Ce femeie incredibilă! Voise să-l părăsească numai pentru că nu se simțea în stare să-l mulțumească. Ei bine, asta nu se va întâmpla. N-o va lăsa să plece. Și de ce naiba? Își pledase cauza ca un apucat și o convinsese să rămână, luând fiecare zi așa cum era.

De ce? Ce va obține în afară de nopți albe și de un instinct sexual înfrânt? Pe Rosana, iată ce va obține. Pe Rosana, cu râsul fermecător și nasul adorabil. Pe Rosana, care făcea să se nască în el un instinct protector pe care nu-l cunoscuse.

Când căzuse de pe saltea, îi strigase numele și el fusese gata să înnebunească. Dacă i se întâmpla ceva… S-o vadă, s-o mângâie, s-o sărute, fusese punctul culminant al zilei. Va suporta chiar și un meci de rugbi, pentru că nu putea să sufere s-o știe cu altcineva. Nici un bărbat n-o va atinge pe Rosana, deoarece…

– La naiba! exclamă, ridicându-se dintr-o săritură. Asta să fie? Oare sunt îndrăgostit de Rosana Kent? Dumnezeule, da!

Oh nu, se gândi, lăsându-se să cadă înapoi. Un bărbat nu putea fi îndrăgostit de o femeie cu care nu făcuse dragoste niciodată. Ba da, era posibil și se afla la ananghie! Nu-i putea spune Rosanei c-o iubea. Va avea impresia că-i declară iubirea pentru a o avea în pat. Îl va privi cu ochii mari cenușii pentru a-i spune că mințea. Și se va simți rănită, trădată, crezând că încerca s-o tragă pe sfoară. Și în acest caz, îl va lăsa baltă.

Ce va face, acum? Va aștepta. Și va observa dacă se va arăta un semn de speranță, care să arate că se îndrăgostise și ea.

Dacă era cazul, i-o va spune? Da? Nu? Poate? O va observa cu grijă pentru a rămâne stăpân pe situație. Își dorise să fie îndrăgostit de Rosana? În ce consta deosebirea? Acum era prea târziu. Ryan avusese dreptate.

***

A doua zi dimineață, Rosana constată decepționată, în oglindă, că nu se schimbase. Cineva care se îndrăgostea pentru prima dată în viață, ar fi trebuit să radieze. Dar și mai rău, ea era deprimată. Însă era de înțeles, pentru că dragostea nu-i era împărtășită.

La birou, împrăștie niște hârtii în fața sa, pentru a părea ocupată, dar renunță și privea fix un punct pe perete. Denise o făcu să tresară când intră.

– Priviți. Sunt splendizi. Și miros atât de bine, spuse așezând un buchet de trandafiri în fața Rosanei.

– Oh! făcu aceasta din urmă, scoțând cartea de vizită din plicul prins de el. Ce drăguț!

– Cu ce ocazie? întrebă Denise.

– Este joi. Atâta tot. Este joi.

– Este cel mai romantic lucru pe care l-am întâlnit vreodată. Oh, voi începe să plâng. Unde ați găsit un bărbat atât de sensibil?

– Mi le-a trimis mama.

– Ah! V-am văzut chipul. Este un bărbat. Este un erou romantic, de modă veche.

– Ei bine, este mai degrabă… deosebit. Oh, cât este ceasul? o întrebă ridicându-se grăbită.

– Aproape zece.

– Trebuie să ies.

– Iar?

– Da. Este din cauza stratului de ozon. Aerul este mai întăritor dimineața, la ora zece. Ies să-mi curăț plămânii. Este foarte științific, Denise. La revedere, spuse plecând repede.

– Stratul de ozon? îi strigă Denise.

Rosana traversă curtea rapid și, înainte ca Jeff să poată spune o vorbă, își aruncă brațele în jurul gâtului său și-l sărută, ceea ce păru să-l încânte.

– Mulțumesc pentru flori. Sunt frumoase și pe viitor joia va fi ziua mea preferată.

– Bine. Iată-ți apa minerală.

„Ce ochi! Cum străluceau! Și când te gândești că ezitase, în legătură cu florile".

În timp ce beau, discutau în mod plăcut. Apoi Jeff o anunță că trebuie să plece, deoarece avea o întâlnire la ora zece și treizeci și o luă în brațe pentru a o săruta cu putere.

– În seara aceasta nu te voi putea suna, am o reuniune, dar te voi vedea mâine dimineață.

– Am înțeles, Jeff. Mulțumesc încă o dată pentru flori.

– La revedere, păpușă.

Jeff se îndreptă încet spre birou. Era îndrăgostit de această femeie și nu îndrăznea să-i spună. Așteptase asta toată viața și acum trebuia s-o păstreze ca pe un secret național. Nu considerase că lucrurile se vor petrece astfel.

– Totul a mers bine, în curte? îl întrebă Louisa.

– Da. În sfârșit, aproape. Nu, totul a mers bine, dar… Nu chiar. Nu pot să-ți explic, Louisa, pentru că nici eu însumi nu sunt sigur că înțeleg.

– Pare a fi serios.

– Este îngrozitor. Absolut îngrozitor.

***

Rosana își petrecuse aproape toată ziua adâncindu-și nasul în buchetul frumos și zâmbind. Confuzia din suflet îi dispăru și radia de bucurie.

După Denise, bărbatul care-i trimisese florile era romantic. Ce cuvânt amuzant și demodat. Rosana îl iubea. Cât îl mai iubea pe Jeff Webster! Cu fiecare oră, cu fiecare minut, cu fiecare secundă, îl iubea și mai mult. Totuși, situația era fără speranță, dar în această joi luminoasă, nimic nu-i putea domoli exuberanța.

Când ajunse în apartamentul său, telefonul suna și răspunse pe un ton vesel.

– Domnișoara Kent?

– Ea însăși.

– Aici Sara Geary din San Diego. Aș vrea să vă informez că luni vă așteaptă o mașină la aeroport.

– La aeroport? La aeroport? Desigur, da, desigur, la aeroport. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Mă grăbesc să vă cunosc, domnișoară. La revedere.

– Cum? Oh, la revedere.

Cerule! Fusese atât de ocupată să se îndrăgostească de Jeff, încât uitase că trebuie să lipsească. Era una dintre conferințele de la salonul femeilor de afaceri, fiind invitată din însărcinarea specială a directoarei. Pe moment, fusese entuziasmată că fusese recunoscută ca o tânără femeie de afaceri întreprinzătoare. Dar acum? Să plece în California pentru trei zile? Trei zile! Fără Jeff.

A doua zi dimineața, Rosana văzu zâmbetul lui Jeff transformându-se într-o mină posacă atunci când îi vorbi despre călătorie.

– Nu sunt cele mai bune vești ale zilei, dar cred că este o fericire pentru tine. Îmi vei lipsi, Rosana.

– Îmi pare rău că plec.

– Cinez cu un client în seara aceasta, Rosana. Nu te voi vedea înainte de meciul de sâmbătă seara.

– Va fi formidabil. Cele două echipe sunt de forțe egale. Mă grăbesc să văd asta.

– Da, probabil va fi frumos. Bun, trebuie să plec. Sărută-mă, frumoasă Rosana, spuse luând-o în brațe, pentru a pune stăpânire pe gura ei.

Sâmbătă fu o zi frumoasă și Rosana făcu treburile obișnuite: curățenie în apartament, cumpărături și spălă rufe. Probabil mama ei aștepta o scrisoare, dar ezită încă să-i vorbească sau nu despre Jeff.

Să fie îndrăgostită era atât de nou pentru Rosana, încât nu știa cum să exprime ceea ce simțea. În plus, de ce să-și împărtășească starea precară a sentimentelor, în timp ce nu avea nici o certitudine asupra unui deznodământ fericit? Era de preferat să tacă în legătură cu acest subiect. Mâine, îi va scrie mamei, îi va povesti meciul de rugbi și-i va promite un raport amănunțit despre călătoria la San Diego.

Ziua trecea încet. Rosana simțea dorința de a-l vedea pe Jeff, de a-i auzi râsul, de a-i primi sărutul. După cină, făcu o baie și îmbrăcă niște pantaloni din catifea maro și un pulover în dungi galbene și cafeniu-roșcate. Perspectiva serii o zăpăcea de bucurie când îi deschise ușa lui Jeff.

– Intrați, domnule Webster.

– Cu plăcere, spuse el luând-o în brațe, după ce se închise ușa. Ce bine mirosi.

– Ca și prăjiturile, replică Rosana hotărând că era frumos în pantalonii negri și puloverul roșu devoltat în V, peste o cămașă albă.

– Este adevărat, dar ai alte însușiri.

Lăsând capul în jos, o sărută pe gură, apoi buzele îi coborâră de-a lungul pieptului, înainte de-a urca din nou la punctul de plecare.

Sprijinită de formele tari ale trupului lui, Rosana acceptă senzația plăcută ce o cuprindea. Cât ar fi vrut să-și ațintească privirea în ochii de culoarea ciocolatei și să-i spună fără ezitare că îl iubea, că îl va iubi mereu și pentru totdeauna… Dar, temându-se să nu-l facă să fugă, tăcu.

– Presupun că ar trebui să mergem, făcu Jeff, dregându-și vocea.

Oare ce se va întâmpla dacă îi va declara dragostea sa? Dacă ar deschide gura pentru a lăsa vorbele să iasă? Nu. Seara ar fi fost stricată. Rosana și-ar pune întrebări despre semnificația acestei declarații și despre ce-i va cere în schimb. Oare cine spusese că tăcerea este de aur? Era un chin!

Obligați să parcheze departe de stadion, urmară apoi mulțimea care se îndrepta spre luminile și sunetul îndepărtat al orchestrei universității. După ce se instalară pe locurile lor, în al doilea rând pe gradene, Rosana își vârî nasul în program pentru a descoperi pronosticurile, în timp ce Jeff își plimba privirea pe teren.

Ei bine, era mult timp de când nu mai venise pe un stadion. Se încruntă la apariția unor amintiri nedorite. Aerul era plin de agitație dar Jeff nu era mulțumit amintindu-și de Stanford, cu orele de antrenament obositor și luptele dure. Nimic nu se schimbase. Detesta rugbiul.

Un vuiet urcă din mulțime la sosirea echipelor. Adunarea se ridică într-o acțiune de elan momentan, apoi se așează din nou pentru a profita de spectacol. Dintr-o privire pe chipul Rosanei, Jeff citi așteptarea plăcerii. Cum oare îi plăcea unei ființe fragile și delicate să privească un masacru? Nu era vorba despre roboți cu piese de schimb! Acei tineri erau din carne și oase!

– Haide, „Pisicile sălbatice!“ strigă Rosana.

Jeff trebuia să-și revină. Dacă nu se relaxa, nu va supraviețui celor trei ore. Trebuia să se gândească la altceva, să-și recite în minte repertoriul aristocrației.

– Bravo, făcu Rosana aplaudând. Ai văzut, Jeff? „Pisicile sălbatice“ lovesc puternic în seara aceasta. Formidabil!

– Da.

În timpul paselor următoare, ochii lui Jeff rămaseră ațintiți asupra aripei de trei sferturi, poziția pe care jucase la Stanford. Dumnezeule! Tipul acela purta același număr cu cel pe care-l purtase el timp de patru ani! Nu era nimic nou, o reeditare, o coincidență.

Întorcând privirea, se opri asupra altei poziții, care transmitea semnale tăcute pentru a avertiza jucătorul. Și brusc, fu meleu.

– Oooh, gemu Jeff, cu mâna pe stomac.

– Cum?

– Nimic.

Jocul continuă și, fu din nou meleu.

– Dumnezeule, mormăi el.

Rosana îl privi și se încruntă văzându-l ștergându-și fruntea udă de transpirație. Oare ce i se întâmplase? Părea palid sub

bronz și maxilarele îi erau contractate. Oare era bolnav? Cu o clipă mai înainte, părea sănătos. Ceva nu era în ordine. Îi urmări privirea și observă că nu era interesat de mișcările balonului, ci se concentrase asupra unui singur jucător… aripa de trei sferturi, poziția lui de la Stanford.

Oare retrăia gloria de a fi participat la acest joc? Nu, pe chipul lui nu se vedea nici o bucurie. Se înverzea văzând cu ochii! Tremura și-și trecea mâna peste față. Va leșina.

– Vino, Jeff, făcu ea ridicându-se și prinzându-l de braț.

– Cum?

– Trebuie să merg la toaletă.

– Poftim?

Conducându-l afară din gradene, îl duse spre un culoar mic, deasupra ieșirilor de rezervă.

– De ce nu mi-ai spus?

– Să-ți spun, ce?

– Oh, Jeff, tu nu doreai să vii aici. De fiecare dată când juca aripa de trei sferturi, era ca și când jucai tu.

– Rosana, eu…

– Cum am putut fi atât de egoistă? Mi-ai spus că nu te interesează rugbiul. Nu m-am gândit că pentru tine a fost o experiență îngrozitoare, un coșmar. Îmi pare rău, Jeff.

– Oh, Rosana, făcu Jeff atrângând-o spre sine. Mă port ca un prost. Nu credeam că-mi va fi atât de greu să suport. Știam cât de mult îți place acest sport. Vroiam să fiu cu tine, să-ți împărtășesc încântarea. Sunt stupid. Dar totul a revenit în memorie și…

– Să plecăm, spuse Rosana calmă.

– Nu. Rămânem. Am venit să vedem un meci de rugbi și asta este ce vom face…

– Eu nu! replică ea, plecând spre ieșire.

– O clipă, Rosana, îi spuse prinzând-o de cot. Să ne întoarcem la locurile noastre.

– Nu.

Eliberându-și brațul, se îndepărtă în fugă.

– Rosana!

– Tipul acesta vă necăjește, doamnă? întrebă gardianul însărcinat cu siguranța.

– Deloc. Ne întoarcem acasă.

Cu un zâmbet silit pentru gardianul sceptic, Jeff i se alătură Rosanei care alerga repede pe trotuar.

– Vrei să încetinești o clipă, strigă el ajungând-o. Am o crampă în pulpa piciorului.

– Oh, sărmane prieten, făcu Rosana oprindu-se. Să ne așezăm pe iarbă.

Instalându-se pe peluză în fața unui mic pavilion, Jeff începu să-și maseze mușchiul care-l durea și Rosana se așeză alături.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul. N-am mai asistat la nici un meci de rugbi, nici măcar la televizor, după ce am încetat să joc. Nu suport. Este neplăcut pentru noi, Rosana. În viața ta asta este o parte importantă, iar eu nu vreau să aud vorbindu-se de așa ceva.

– Jeff, crezi oare că pentru mine este mai important un joc, decât tine? Cu siguranță, voi supraviețui fără el. Poți citi rezultatele în ziar, sau asculta transmisiile la radio sau… să mă sacrific…

– Splendid, murmură Jeff.

– Nu fi dur cu tine însuți. Nu-ți place rugbiul? Să știi că nu este sfârșitul lumii.

– Nu este drept Rosana. Te privezi de ceva ce-ți place.

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aș cere să mă ierți pentru ceva la care ții foarte mult?

– Adică?

– Ei bine, vezi tu… În sfârșit… Detest bucătăria originală.

– Ce? făcu Jeff cu ochii mari de uimire.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți place ceea ce gătesc? Nici restaurantul în care te-am dus? De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că ție îți place. Crede-mă, am încercat, dar când peștele acela m-a privit, am fost gata să mor pe loc. Micile zburătoare au fost mai puțin rele.

– Prepelițele.

– N-are importanță. Mie îmi place bătrânul și bunul biftec, cu cartofi. Vezi în ce belea suntem?

– Eu…

– Ei, voi de acolo, plecați de pe peluza mea! strigă cineva.

– Nu-i facem nici un rău peluzei dumneavoastră blestemate, urlă Jeff în replică.

– Chem poliția, anunță bărbatul.

– Nu vă jenați, răspunse Jeff.

– Să plecăm. Vom ajunge la închisoare, făcu Rosana ridicându-se.

– Cel puțin, acolo vei aprecia mâncarea, bombăni Jeff urmând-o.

– Oh, înțeleg. Te înfurie că prefer hrana normală?

Străbătură câțiva metri în tăcere, încruntați.

– Oare este adevărat? întrebă Jeff în cele din urmă.

– Ce?

– Că avem prima noastră ceartă?

– Așa cred.

– S-a terminat.

– Nu știu, răspunse Rosana ridicând din umeri.

– Am putea aranja asta.

– Cum?

– Ei bine, voi putea citi duminică în timp ce tu te uiți la meci la televizor, dar vom fi în aceeași încăpere. Apoi vom pregăti două mese diferite, dar vom mânca împreună. Împreună, Rosana. Ce crezi despre asta?

– Mi se pare în regulă, zâmbi ea. Nu este de mirare că ești atât de priceput în a negocia contracte. Reușești niște aranjamente remarcabile.

– În acest caz, încheiem târgul și închidem discuția?

– Da.

– Atunci, să ne sărutăm, făcu Jeff oprindu-se.

Zâmbetul Rosanei fu acoperit de niște buze moi și senzuale. Ea își trecu entuziasmată brațele în jurul taliei lui Jeff și-i înapoie sărutul.

– Nu vă este rușine să faceți asta în plină stradă? exclamă o femeie cu o voce stridentă.

– Pentru Dumnezeu, ce au toți cu noi? exclamă Jeff.

– Nu răspunde nimic; poliția ne caută probabil. Să ne continuăm drumul, replică Rosana râzând.

– Mi-e foame. Să mergem să cumpărăm… alege.

– Pizza și bere!

– De acord. Mă întreb dacă pot avea sos olandez la pizza?

– Oh, Jeff, cât te… îmi place pizza!

Dumnezeule! Era gata să-i spună că-l iubea. Trebuia să fie mai atentă. Dar totul era atât de frumos. Venise la acest meci pentru ea și acum știa că mâncase ceea ce detesta, pentru el. Avusese loc prima lor ceartă, dar găsiseră un compromis. Oh, cât de mult îl iubea pe Jeff Webster!

Acestuia îi scăpă un râs ușor care se transformă într-o adevărată ilaritate când ajunseră la mașină.

– Eu… Oh, la naiba, făcu, izbucnind din nou în râs.

– Jeff?

– Este din cauza a ceea ce mi-ai spus referitor la pește. Este caraghios.

– Nu-mi plăcea felul în care mă privea.

– Ești atât de nostimă, frumoasă Rosana și eu… cred că este timpul să cumpăr o pizza.

Atenție! Era gata să-i spună că o iubea. Dar voia atât de mult ca să știe! Totuși, era prea curând: trebuia să aștepte. Oh, da, o iubea și când va sosi ceasul, i-o va spune, ei și lumii întregi!

Capitolul 6

– Cafea? propuse Rosana când ajunseră la ea acasă.

– Nu mulțumesc. Mi-a fost de ajuns. De ce să nu ascultăm puțină muzică?

– Nu este o idee bună. Nu am decât muzică folk.

– Nu clasică?

– Nu. Oh, Jeff, iar începem.

– Nici vorbă. Știi căștile. Ne vom adânci fiecare în propria muzică. Este foarte simplu, inima mea.

– N-avem mare lucru în comun, Jeff.

– Suntem niște persoane cu gusturi diferite, cu preferințe și aversiuni, dar nimic grav, Rosana.

Așezându-se lângă el, aceasta puse capul pe umărul său. Oare ce aveau în comun? Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai rău. Nu se potriveau în nimic. Și în plus, după cum spunea Maggie, Jeff era un bărbat care nu se deda decât la legături trecătoare! Se arăta atât de atent, de cald, încât începuse să creadă că poate o iubea măcar puțin. Dar oare în

ce domeniu s-ar fi acomodat? Vor asculta muzică diferită, își vor petrece timpul în mod diferit, vor mânca mâncăruri diferite, vor dormi în… Nu, la asta nu trebuia să se gândească. Dar era îngrozitor. Oare ce puteau împărți?

– Unde ești? întrebă Jeff încet.

– Visez cu ochii deschiși.

– Te pot întrerupe? făcu, ridicându-i bărbia cu un deget.

Buzele li se întâlniră și Rosana își trecu brațele în jurul gâtului său. Iată ce împărțeau, se gândi când ridică în sfârșit capul pentru a respira adânc.

Punând din nou stăpânire pe gura ei, Jeff îi puse mâinile pe spate și o strânse cu putere la piept. Îl cuprinse o pasiune violentă, omniprezentă, senzație pe care o accepta cu plăcere.

Palmele lui Jeff se așezară pe laturile sânilor. Cu un geamăt încet, o răsturnă pe genunchi și ea avu impresia că, prin haine, o ardea căldura coapselor lui. Rosana simți că-i slăbesc puterile când degetele lui Jeff îi trecură sub pulover, mângâindu-i pielea catifelată a abdomenului. În liniștea încăperii se auzeau respirațiile lor sacadate.

Cu un abandon pe care nu-l mai încercase vreodată, îi înapoie lui Jeff sărutările. Îl iubea pe acest bărbat, îl dorea și voia să fie a lui. Îl așteptase mult timp și acum, era aici. În adâncul sufletului, știa că era timpul să-i ceară ceea ce-și dorea și o cuprinse o nouă pace interioară.

– Oh, Jeff, murmură.

– Rosana, făcu acesta cu o voce răgușită.

– Jeff, te doresc. Te doresc atât de mult…

– Nu vreau să profit de tine, Rosana. Îmi pare rău, cred că ar fi de preferat să plec, spuse el îndreptându-se pe pernele de pe divan.

– Nu, Jeff. Nu înțelegi! Eu…

– Te voi suna mâine, o întrerupse, îndreptându-se spre ușă.

– Ascultă-mă, la naiba, Jeff Webster, te iubesc!

Oh, nu! O spusese!

– Cum? făcu Jeff, cu ochii măriți de uimire.

– Te… Te iubesc.

– N-ai ideile prea clare. Te-am…

– Dezorientat? Este adevărat. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că te iubesc din toată inima. N-aveam intenția să ți-o spun, dar pentru că s-a întâmplat, acum o știi. Și vreau să faci dragoste cu mine, în cazul în care asta te interesează.

– Tu… Eu… Nu! Nu așa. Nu după ce eu… Trebuie să te calmezi și să înțelegi exact ceea ce spui, declară Jeff, trecându-și mâna prin păr.

– Încetează să mă tratezi ca pe o copilă!

– Ești o copilă! Nu, nu este asta. Rosana, nu vreau să-ți fac rău. Voi pleca și vei reflecta pentru a ști dacă ești absolut sigură de ceea ce faci.

– Cine ești? Tata? strigă Rosana.

– Nu, îți voi deveni amant. Poate. La naiba, nu știu, încheie trântind ușa în urma lui.

Imediat, Rosana izbucni în lacrimi. Jeff Webster era un trădător! Un bădăran, insensibil și rece! La vorbele „a iubi“, plecase în fugă. Cale bătută! Să se ducă, să seducă toate femeile pe care le vroia. Se va simți foarte bine fără el. Îl… Îl va iubi mereu și va suferi toată viața. Deja îi lipsea. Se simțea singură și necăjită…

– Dumnezeule, exclamă văzându-l pe Jeff intrând din nou.

– Ești sigură? Într-adevăr, sigură?

– Că te iubesc? Da. Că vreau să faci dragoste cu mine? Da. Acum, pleacă, lasă-mă singură, făcu Rosana afundându-și fața în perne.

– Rosana Kent, ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

– Poftim? făcu aceasta, îndrăznind să-l privească.

– Nu știu cum s-a întâmplat, dar este adevărat. Te iubesc, Rosana. Nu ți-am spus-o, pentru că nu eram sigur că mă vei crede. Mă gândesc zi și noapte la tine. Te doresc așa cum n-am dorit niciodată o altă femeie. Lacrimile tale mă tulbură, pentru că eu le-am provocat. Te rog, Rosana, spune-o încă o dată.

– Te iubesc Jeff Webster, șopti aceasta.

– Oh, Rosana mea, spuse Jeff luând-o în brațe pentru un lung sărut pasionat. Rosana, te iubesc atât de mult. Mi-ai schimbat viața îndată ce te-am văzut la fereastra aceea.

– Și când eu te-am văzut pe bancă.

– Ești minunată, iar în plus de asta, ești a mea, spuse Jeff ridicând-o în brațe.

Ducând-o în camera sa, o așeză pe propriile picioare. Rosana aprinse lampa de pe noptieră care difuză în încăpere un halo roz, apoi dădu la o parte cuvertura de pe pat. Jeff nu se mișcase, dar o privea încruntat.

– Jeff?

– Rosana, am impresia că sunt un puști care face asta pentru prima dată. Vreau să fie frumos, pentru tine. Ai

așteptat atât de mult timp, și-mi este greu să cred că m-ai ales pe mine să mă iubești. Vreau să fie cea mai…

– Juriștii vorbesc foarte mult, îl întrerupse ea râzând.

– Probabil ești nervoasă, făcu el respirând greu, în timp ce Rosana își trecea puloverul pe deasupra capului.

– Ești foarte sensibil. Îți apreciez îngrijorarea, recunoscu ea, în timp ce restul veșmintelor urmară același drum.

Îl privi, fără să-i fie rușine de goliciunea sa, apoi îi zâmbi întinzându-i brațele.

Cu un geamăt, Jeff depăși distanța care-i despărțea și, cu ochii încețoșați de dorință, îi prinse fața în mâini.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Te iubesc, Rosana.

În timp ce el își scotea hainele, Rosana observă trupul splendid care i se descoperea. Perfect nemișcat, Jeff rămase în fața ei, în timp ce aceasta se sătura de vederea lui.

– Și tu ești frumos, Jeff. Sunt atât de fericită că te-am așteptat.

Se întinseră pe pat, unul lângă celălalt. Mâna lui Jeff se așeză ușor pe abdomenul Rosanei, apoi urcă până la piept. Degetul mare se juca ușor cu vârful unui sân care se sensibiliză sub această mișcare provocatoare. Apoi, aplecând capul, îi luă gura în stăpânire, în timp ce un val de dorință străbătu trupul tinerei femei. Celălalt mamelon ca fildeșul, primi aceleași semne de atenție, iar Rosana închise ochii.

Mâinile și buzele lui Jeff îi parcurseră trupul într-o călătorie languroasă, provocându-i gemete ușoare, în timp ce-și trecea degetele peste spatele lui și-i simți mușchii tremurând. Când Jeff ajunse la căldura plăcută a coapselor ei, Rosana se cambră sub mângâierea încântătoare.

– Oh, Jeff, șopti, te doresc atât de mult. Te rog…

– Da, Rosana, făcu acesta, găsindu-i din nou sânii, pentru a-i spori dorința.

Incapabilă să suporte mai mult, Rosana își strecură instinctiv mâna spre partea de jos a abdomenului.

– Rosana, gâfâi Jeff.

– Te rog, Jeff.

Venind asupra ei, acesta ezită o clipă, apoi în fața zâmbetului de pe chipul plin de pasiune, o penetră. Accelerându-și treptat mișcarea, o simți reacționând într-un ritm perfect acordat cu al său. Rosana se simți dusă departe de orice realitate, dincolo de spațiu, de timp și de rațiune. Brusc, în izbucnirea unui extaz de nedescris, cunoscu explozia unui caleidoscop de culori. Agățându-se de umerii lui Jeff, îl strigă și tremurând, se miră din nou. Rămase agățată de el, în timp ce Jeff îi șoptea numele, revenind la realitate.

Rezemat într-un cot, Jeff o privea și inima Rosanei se umplu de dragoste.

– Oh, Jeff, a fost minunat. N-am visat niciodată că ar putea fi astfel.

– Da, Rosana, a fost frumos. Te-ai dăruit total. Mulțumesc, dragostea mea. Nu voi uita niciodată clipa aceasta. Acum, ești a mea cu adevărat și te iubesc.

– Și eu te iubesc, Jeffrey Webster, avocat!

Cuprinzându-i gura într-un sărut lung, Jeff trezi jarul care mocnea într-o văpaie arzătoare. Evadară din nou spre un loc cunoscut numai de ei și atinseră împreună culmea, pentru a rămâne acolo suspendați, înainte de a coborî iar pe pământ. Cu brațele și picioarele înlănțuite, adormiră.

***

Când Jeff se trezi, apăruseră primele raze ale zorilor. Lăsă ochii în jos spre Rosana, cuibărită la pieptul său. Cât o iubea pe această femeie! Dorea s-o țină în brațe, s-o apere împotriva a orice.

Mâine, va pleca în California pentru trei zile. Era îngrozitor. Poate ar trebui s-o însoțească și… Nu, avea prea mult de lucru și era imposibil. Dar va fi singură pe coastă, va dormi într-un hotel, fără să poată veghea asupra ei. Îi era iubit, bărbatul vieții sale și voia să-i poarte de grijă.

El, Jeffrey Webster, era îndrăgostit. De necrezut! Și acum? Nu știa cum se poartă îndrăgostiții. Oricât de stupid ar fi părut, era adevărat. Oare erau răspunzători unul față de celălalt când nu erau împreună? Trebuia să-și explice ce făceau, sau unde se duceau? Care erau regulile, în acest caz? Nu știa. Și dacă strica totul cerând prea mult, sau dând prea puțin? După toate aparențele, era prea complicat să fii îndrăgostit. Foarte complicat.

Simțindu-se brusc nervos, se ridică încet pentru a se îndrepta spre baie și a face un duș.

Câteva minute mai târziu, Rosana deschise ochii. Zgomotul apei care curgea nu se integra în visul pe care-l avusese cu Jeff. Jeff! Așadar, era a doua zi, timpul lacrimilor și al remușcărilor pentru acte negândite.

Dar se simțea extraordinar de bine, fizic și moral. Iubea și era iubită de bărbatul cel mai minunat din lume, din univers! Actul lor de dragoste fusese o celebrare, o simfonie. Nu exista vreun cuvânt pentru a-l descrie. Oare ce vor face astăzi? Evidența puținelor lucruri pe care le aveau în comun se impuse din nou. Nu se putea pune problema să privească un meci la televizor în timp ce Jeff citea. Voia să fie împreună. Ei bine, nu le mai rămânea decât să-și petreacă ziua în pat. Adorabil gând, dar nu foarte realist.

Era stupid. Jeff și ea se iubeau. Nu-și vor organiza activitățile ca într-o vacanță de vară. Vor face pur și simplu ceea ce vor dori să facă.

Ușa de la baie se deschise și Jeff apăru, cu un prosop în jurul șoldurilor. Privirea Rosanei alunecă pe corpul perfect proporționat, iar ea se mișcă ușor sub pătură, în timp ce pasiunea o copleșea.

– Bună, spuse Jeff, așezându-se pe marginea patului. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Mulțumesc că ai făcut-o.

– Rosana, te simți bine?

– Vrei să știi dacă regret ce s-a întâmplat ieri?

– Da.

– Cu siguranță, nu. Mă simt extraordinar de bine și te iubesc. În cazul în care asta te frământă, încă te respect, domnule Webster, zâmbi ea.

Râzând, Jeff se aplecă să o sărute. Apoi mormăi ceva referitor la un mic dejun copios, la care Rosana răspunse că se va duce să-l pregătească. Dând pătura la o parte, el îi trecu

degetul peste piept, iar când Rosana trase de prosopul de peste șolduri, mâncarea fu uitată.

Mult mai târziu, se așezară în sfârșit la masă.

– Nu știi ce ratezi, făcu Jeff degustând o omletă făcută după rețeta sa, pe care Rosana refuza s-o guste.

– Ce dorești să faci astăzi? îl întrebă ea.

– Credeam că vrei să te uiți la meci.

– Nu neapărat.

– În acest caz, vrei să mergem să ne plimbăm la Mount Lemmon?

– Bună idee!

– Ei bine, termină-ți tristul tău mic dejun și să plecăm!

După ce se opriră la Jeff, ca să se schimbe, ieșiră din oraș și-o luară pe drumul care ducea spre munți. Coborând din mașină, la Mount Lemmon, își umplură plămânii cu un aer proaspăt și curat. Se plimbară, discutară, adunară frunze de toate culorile, dădură nume tuturor veveriților pe care le văzură și băură câte un bol de ciocolată caldă, într-un local rustic. Câteva ore mai târziu, se ghemuiră pe divan, la Jeff, hipnotizați de frumusețea și căldura focului din vatră.

– La ce oră decolează avionul, mâine?

– La ora opt.

– Te voi conduce la aeroport.

– Mi-ar plăcea mult. Dar trebuie să mă întorc pentru a-mi pregăti lucrurile.

– Călătoria asta nu-mi face plăcere, spuse Jeff, ursuz.

– Eram atât de mulțumită când am fost invitată. Acum, regret. Voi arăta probabil că este foarte bine să fii o femeie de afaceri independentă, dar că nimic nu valorează cât dragostea unui bărbat splendid.

– Sunt splendid?

– O știi foarte bine, Jeff Webster. Acum, du-mă înapoi acasă, să mă pregătesc.

– Da, doamnă, la ordinele dumneavoastră!

– Măcar dacă m-ai însoți la San Diego!

– Și eu regret că n-o pot face, dragostea mea.

***

Mai târziu, culcată în patul său, Rosana se agăță de perna care păstrase parfumul lui Jeff. În timp ce-și pregătea valiza, el comentase alegerea rochiilor, considerându-le prea sexy pentru o femeie singură într-un oraș mare. Când Rosana ridicase ochii spre cer cerându-i să tacă, Jeff o prinsese în brațe pentru a face dragoste cu tandrețe. Apoi, după un ultim sărut, plecase.

Ciudat, ziua fusese plăcută. Ea și Jeff rămăseseră permanent împreună, cum trebuia să fie. Se temuse că va trebui să facă ceva diferit de el, în timpul acestei lungi duminici. Trebuise să găsească noi centre de interes, care să-i motiveze pe amândoi. Oare greșise? Se arătase prea posesivă? Dar oamenii îndrăgostiți nu-și petreceau cât mai mult timp posibil unul în compania celuilalt? Cum să știe, nefiind niciodată până acum îndrăgostită?

Și dacă făcea niște greșeli teribile care l-ar îndemna pe Jeff s-o părăsească? Poate ar trebui să discute cu el? Era o idee proastă, deoarece ar fi avut aerul unei adolescente naïve.

Dragostea era într-adevăr tulburătoare și mult mai complexă decât credea. Ei bine, își va întreba mama, imediat ce se va întoarce din California.

***

A doua zi dimineața, Rosana îmbrăcă o rochie din lână verde și își împachetă ultimele lucruri. Nu dormise bine și avea migrenă. După două aspirine și un lung sărut de la Jeff, când acesta sosi, se simți puțin mai bine. Ajunseră mai devreme la aeroport și avură timp să bea o cafea.

– Ai să mă suni să-mi spui unde locuiești?

– Da. Voi avea toate informațiile la sosire. Sper că te vei gândi la mine la ora zece, în timp ce-ți bei apa minerală.

– Nu mă voi duce acolo. Îmi vei lipsi prea mult.

– Cât ești de drăguț să mi-o spui, Jeff!

– Este adevărat. Și de asemenea, în lipsa ta voi înota fără oprire, bombăni Jeff.

– Știi că regret că plec, spuse încet Rosana.

– Nu-mi da atenție, sunt ridicol. S-ar spune că vei pleca pe lună. Te… te iubesc și asta îmi dă dreptul să-mi fac griji pentru tine și să-mi doresc să rămâi cu mine.

– Crezi?

– Desigur.

– Oare cunoști multe lucruri despre dragoste?

– Nu chiar. Este prima oară când mi se întâmplă așa ceva. De ce?

– Pentru că este mai degrabă confuz.

– Sunt absolut de acord. Dar tu și cu mine comunicăm extrem de bine și vom discuta despre ceea ce nu merge.

„Bine gândit, dar asta va merge?“ se gândi Jeff.

– De acord.

„Nepotrivit plan. Își va da seama de prostia mea“, gândi Rosana.

„După toate aparențele, avocații eminenți din Tucson au dreptul să sărute cu pasiune femeia pe care o iubesc, în aeroporturile arhipline, își spuse ea, când ajunse în avion. Sau lui Jeff Webster nu-i păsa de ceea ce gândesc oamenii“. Picioarele îi tremurau încă în urma acelei îmbrățișări și se înfioră imaginându-și clipa în care se vor regăsi.

La San Diego cerul era acoperit și era frig. Rosana strănută de câteva ori de-a lungul drumului de la aeroport la centrul congreselor. Însoțitoarea sa era o femeie tânără, seducătoare, de aproximativ treizeci de ani, care conducea un magazin prosper și avea o familie compusă dintr-un soț și patru copii. Alocuțiunea sa se referea la mama de familie și la muncă.

– Cum reușiți asta? Vă rămâne timp pentru soț? întrebă Rosana.

– Calitatea contează, nu cantitatea.

– Dar ce faceți împreună?

– În afară de raporturile fizice? În fiecare vară facem o călătorie nemaipomenită de două săptămâni.

– Asta-i tot?

– Amândoi suntem foarte ocupați și avem patru copii. Dar suntem fericiți astfel.

– Oh, făcu Rosana.

„Nu, mulțumesc. Ce minune că-și amintește numele soțului! Calitate, nu cantitate? Puah!“

La hotel, i se atribui camera și află că și conferințele se vor ține în aceeași clădire. Discursul de deschidere era la ora unu, ceea ce îi lăsa timp să-și despacheteze lucrurile și să mănânce de prânz. Nasul îi curgea acum ca o cișmea și-și cumpără mai multe pachete de batiste din hârtie. Alocuțiunea sa era prevăzută pentru a doua zi la ora doua și se întreba în ce stare va fi atunci.

Orele următoare fură interesante și Rosana întâlni numeroase femei de afaceri îndrăznețe. În timpul unei pauze, se alătură unei femei pe nume Candice, care călătorea mult, pentru a-i pune faimoasa întrebare:

– Ce fac cu soțul meu? Jucăm șah.

– Poftim?

– Avem întotdeauna o partidă în desfășurare. Când nu sunt acolo, îi telefonez mutarea următoare. În acest fel, ne simțim mai aproape.

– Minunat, mormăi Rosana, care nu se amuza.

Alte două femei fură găsite, dar erau divorțate și nu-i ajutau cu nimic ancheta. Acum, o durea foarte rău capul și gâtul și în plus îi curgea nasul. Conferința își pierdu interesul.

În sfârșit, ordinea de zi se încheie și Rosana se întoarse în cameră cu un suspin de ușurare. Se simțea rău. Deși dorea să vorbească la telefon cu Jeff, consideră că era prea devreme pentru a-l găsi acasă. După o cină rapidă, făcu o baie caldă, luă două aspirine și se vârî în pat, sperând că timpul va trece destul de repede până când va auzi vocea lui Jeff.

Sirena unei mașini de poliție o trezi dintr-un somn adânc și se ridică dintr-o săritură, privind ceasul deșteptător.

– Oh, nu! Este ora opt.

Punând mâna pe telefon, formă numărul lui Jeff.

– Jeff?

– Unde ai fost? răcni acesta.

– Am adormit și…

– De la nouă dimineața? Am fost neliniștit toată ziua.

– Dar credeam că trebuia să te sun numai după serviciu.

– Ți-am spus eu asta? Credeam că s-a prăbușit avionul, că ai fost agresată sau nu mai știu ce. Și ce voce ciudată ai!

– Mă doare în gât.

– Ești bolnavă?

– Încetează să strigi, Jeff. Mă doare îngrozitor capul și…

– Ești bolnavă! Te afli la mii de kilometri de casă și ai contractat o boală teribilă!

– Jeff, nu este decât o răceală ușoară și aș vrea ca să încetezi să țipi la mine.

– Îmi pare rău, păpușă, îmi fac griji încă de dimineață. Cum te simți?

– Oarecum bine. Nu-s pe moarte, dar nici în formă.

– Întorce-te. Îți voi face supă și suc de portocale.

– Cu sos olandez?

– Bineînțeles.

– Îmi lipsești, Jeff.

– Nu trece de la una la alta, frumoasă Rosana. Dă-mi numărul de telefon. Te voi suna mâine dimineață pentru a afla dacă te simți mai bine.

După ce discutară mai multe minute și-și declarară în mai multe rânduri dragostea, închiseră. Rosana adormi imediat.

Nu și Jeffrey Webster.

La miezul nopții, măsura camera în lung și-n lat, încruntat. Pe la ora zece, considera că nu era nostim să fii îndrăgostit. La ora unsprezece fusese in infern. Și acum, era un imbecil că cedase acestei stări emoționale epuizante.

Rosana era bolnavă. Bolnavă! Și nu putea nici măcar s-o țină de mână. Poate îi era atât de rău, încât uitase să închidă ușa cu cheia! Era sigur că va face un ulcer. Toată ziua așteptase vești de la Rosana.

De treizeci și șase de ani, nu era răspunzător decât pentru el însuși. Dar acum? Era ca și când fusese împărțit în două și o parte din el se afla culcată, bolnavă, într-un hotel prăpădit din San Diego. În sfârșit, oricum nu era un hotel prăpădit. Dar oare așa de nebună era dragostea? Ce se întâmplase cu petalele de trandafiri și zâmbetele visătoare? O vroia pe Rosana alături. Imediat. Acum. Oh, ar face mai bine să se culce.

***

Când, a doua zi, telefonul sună, Rosana deschise un ochi și încercă să oprească ceasul deșteptător, înainte de-a înțelege de unde venea zgomotul.

– 'lo, croncăni ea.

– Rosana?

– Da, Jeff. Ce faci?

– Rosana, ai o voce bărbătească, aspră.

– Zău? Da, vocea-mi este ciudată. Oare cum îmi voi ține discursul?

– Rosana, voi înnebuni de îngrijorare.

– Iar ai să începi să țipi, Jeff Webster?

– Nu. Nu, iartă-mă. Rosana?

– Da?

– Ai grijă de tine. Pentru mine. Știi că te iubesc.

– Da, o știu și sunt fericită. Și eu te iubesc. De fapt, joci șah?

– Da, de ce?

– Este doar o întrebare.

– Este o dezbatere aprofundată despre șah?

– Nu fi stupid. Nu știu nici măcar să joc.

– În acest caz, de ce… Ai febră?

– Nu știu. Jeff, ar fi într-adevăr minunat să avem un mijloc comun de a ne petrece timpul. Ceva ce să facem împreună.

– Avem unul. Mai întâi ne scoatem hainele…

– Oh, pentru Dumnezeu!

– Am întârziat, scumpă voce sexy. Să ai o zi bună și evită curenții de aer. La revedere, inima mea.

– La revedere, Jeff.

„Sexul nu este un mod de a petrece timpul, se gândi Rosana închizând. Numai dacă…“

Capitolul 7

În momentul discursului său, Rosana își pierduse aproape complet vocea. Aplauze politicoase salutară încheierea lui, în timp ce aceasta se prăbușea pe scaun. Imediat, o femeie plinuță, mai în vârstă, doamna Vanderworp, responsabilă cu manifestarea, se îndreptă spre ea.

– Sărmana mea micuță, sunteți bolnavă, exclamă.

– Îmi pare rău pentru alocuțiunea mea, strănută Rosana.

– Oh, a fost minunat. Cel puțin ceea ce am auzit.

– Doamnă Vanderworp, cred că ar trebui să mă întorc la mine, dacă nu vreau să contaminez pe nimeni aici.

– Desigur. Știu că atunci când sunt bolnavă nu visez decât la micul meu pat. Vă mulțumesc pentru că ați venit. Sunteți un adevărat exemplu pentru tinerele femei de astăzi.

Mormăind niște mulțumiri, Rosana ajunse clătinându-se în cameră. Acolo, se vârî în pat și dormi o oră, după care, trezindu-se, hotărî că ar trebui să moară pentru a se simți mai bine. După o baie caldă, telefonă la aeroport și ceru în șoaptă

să i se modifice rezervarea. În mod reflex, funcționarul îi răspunse pe același ton, pentru a-i îndeplini cererea. Apoi îl sună pe Jeff.

– Domnule Webster, făcu Louisa grăbindu-se în biroul acestuia. Am la telefon o femeie care vorbește în șoaptă.

– De ce vorbește în șoaptă?

– Nu știu. De-abia am auzit-o, dar aș jura că a spus că este Rosana Kent.

– Ce? spuse Jeff, smulgând receptorul. Rosana?

– Da?

– Cum?

– Da!

– Unde-ți este vocea?

– Am pierdut-o, Jeff, mă întorc. Mă poți aștepta la aeroport la ora șase și douăsprezece minute?

– Bineînțeles. Oh, inima mea, pari într-o stare jalnică.

– La revedere.

– Pe curând. La naiba! făcu el închizând.

– Era într-adevăr domnișoara Kent?

– Da. Este în California și bolnavă ca un câine. Mă duc s-o iau de la aeroport. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o duc direct la medic.

– Ce are?

– A răcit și acum nu mai poate vorbi.

– N-are nevoie de doctor. Îi trebuie doar TAD.

– Cum?

– Tandrețe și dragoste. Notați asta.

– Cum?

– Luați o hârtie și un creion.

– Da. Continuă.

– Vârâți-o în pat, ca să rămână la căldură. Dați-i aspirină la fiecare patru ore și să bea mult ceai cald cu lămâie, este foarte eficace pentru gât. Mai târziu, va lua o supă ușoară și tartine, fără unt. Ați înțeles?

– Da. Nimic altceva?

– Adăugați foarte multă compasiune, niște flori frumoase și va fi pe picioare în cel mai scurt timp.

– Ești sigură, Louisa?

– Aveți încredere în mine. Am crescut cinci copii, fără să omor nici unul.

– Ești cea mai bună, făcu el, sărutând-o pe obraz. Anulează-mi întâlnirile. Trebuie să-mi cumpăr ceea ce-mi este necesar și să mă duc la aeroport. Oh, nici pentru mâine, nimic, nu voi fi aici.

– Eram sigură. Ștergeți-o, doctore Webster.

– Am plecat deja.

– Nu este oare dragostea minunată? izbucni Louisa într-un râs zgomotos.

***

Jeff nu ajunse la aeroport la ora șase și douăsprezece minute, ci la ora cinci și treisprezece. Așa că începu să măsoare terenul în lung și-n lat, consultându-și ceasul la fiecare secundă. Când avionul sosi, cu zece minute întârziere, nu mai era decât o epavă.

– Rosana! strigă, văzând-o.

– Oh, Jeff, murmură aceasta prăbușindu-i-se aproape în brațe. Mă simt atât de rău.

– Ssst! Nu vorbi, nu-i bine pentru gât.

Luând-o după umeri, o duse să se așeze, în timp ce-i recupera valiza. Rosana se află apoi în mașină unde se prăvăli pe spătarul scaunului, închise ochii și adormi.

„Rosana arată foarte rău“ se gândi Jeff furios. În afară de nasul roșu și două pete stacojii pe obrajii fierbinți, era cenușie. Dar acum, când lua el lucrurile în mână, o va însănătoși. N-ar fi trebuit s-o lase niciodată să plece singură în California. Nu se va mai întoarce acolo, era sigur de asta. Nici o prostie de acest gen, acum când îi aparținea. Va rămâne acasă, pentru a putea avea grijă de ea. Erau îndrăgostiți unul de celălalt și ea va refuza să-l mai părăsească. Era sigur…

Oprindu-se în fața casei sale, Jeff înconjură repede mașina pentru a-i deschide portiera.

– Rosana? Trezește-te. Am ajuns.

– Cum? Oh, Jeff, nu locuiesc aici!

– Pentru moment, da. Nu te voi părăsi până când nu te vei simți mai bine. Te voi vârî în pat.

– Ce idee bună, murmură ea, cu un zâmbet ciudat.

Pentru Rosana, totul se petrecea în ceață. Se află rapid în cămașă de noapte, în patul mare al lui Jeff. Pentru a îndeplini această treabă, trebuise s-o dezbrace, dar ea nu-și amintea. După ce înghiți aspirina pe care i-o dăduse și băuse cu sârguință sucul de portocale, adormise cu gândul reconfortant că era cu Jeff. Totul va merge bine. Totuși, cu condiția să nu moară până mâine!

Câteva ore mai târziu, deschise ochii și se întrebă unde se afla. O lumină blândă lumina încăperea mare și, întorcând capul, îl văzu pe Jeff așezat pe pat, complet îmbrăcat, cu nasul adâncit într-un roman gros.

– Salut, făcu ea, orăcăind ca o broască.

– Ei, iată-te cu această voce sexy!

– Cât este ceasul?

– Este ora unsprezece și douăzeci și două, spuse după ce-și privi ceasul.

– În tot acest timp am dormit?

– Da. Era tot ce aveai mai bun de făcut. Mă voi duce să-ți aduc de băut și de asemenea doza de aspirină.

– Jeff, ești minunat. Eu sunt atât de plictisitoare.

– Da, o știu și, nu, nu ești, spuse acesta ieșind din cameră.

Câteva minute mai târziu, sub privirea intensă a lui Jeff, Rosana bea un ceai cald cu lămâie, care-i alină gâtul sensibil.

– Nu mă privi astfel. Sunt într-un hal!

– Ești frumoasă. Și nu vei mai călători niciodată singură, nu-i așa?

– După câte știu eu, nu. N-a fost o mare reușită. Cel puțin mi-a revenit vocea, chiar dacă este încă ciudată. Jeff, mulțumesc că m-ai îngrijit. Florile sunt frumoase.

– Ei, te iubesc, îți amintești? Nu numai când totul este bine, ci și când îți curge nasul și când obrajii îți sunt roșii.

– Te vei îmbolnăvi într-o zi, ca să mă pot ocupa de tine?

– Nu, sunt foarte viguros.

– Pentru că înoți foarte mult.

– Poate. Dormi. Eu sunt medicul.

– Nu vrei, hm, să mă asculți?

– Din cap până-n picioare, imediat ce te vei simți mai bine, spuse Jeff, sărutând-o cu putere.

Câteva minute mai târziu, Rosana dormea și Jeff se gândi cu mândrie că se simțea mai bine. Se ocupase foarte bine de ea și se însănătoșea.. Mâine îi va da o supă și tartine și… o va duce la ea? Nu! Nu încă. Mai avea nevoie de TAD, cum spunea Louisa.

Mulțumit de raționament, își scoase pantofii și se întinse pe pat, complet îmbrăcat, pentru a o auzi pe Rosana dacă se trezea. Bună idee. Da, făcea într-adevăr o treabă bună.

***

Rosana dormi până a doua zi la ora nouă și căscă îndelung trezindu-se. Presupunând că Jeff era la serviciu, se hotărî să-și facă un ceai. După ce trecu prin baie, se îndreptă spre salon, tocmai când Jeff ieșea din bucătărie.

– Aaah! tresări ea, ducându-și mâna la gât.

– De ce ești în picioare? exclamă Jeff.

– Tu de ce ești aici?

– Aici locuiesc. Du-te și te culcă.

– Mă duceam să-mi pregătesc micul dejun. Te credeam la birou.

– Mi-am luat liber, pentru a mă ocupa de tine.

– Zău? zâmbi Rosana.

– Zău. Acum, întoarce-te în pat, îți aduc de mâncare.

– Mă voi așeza în bucătărie.

– Nu.

– De acord! făcu ea, plecând.

Așezat pe pat, Jeff o privi mâncând cu poftă și puse tava jos.

– Este bine. Acum, dacă ai dormi puțin?

– Nu mai sunt obosită, Jeff, nu ți se vor da planurile peste cap, dacă nu te duci la serviciu?

– Nu te îngrijora. Sunt internul de serviciu.

– Și muncești minunat. N-am fost răsfățată astfel din copilărie.

– Se numește TAD.

– Ah, tandrețe și dragoste.

– Cum, o știai? făcu el.

– Am fost crescută după acest principiu. Găsesc că vocea mi s-a îmbunătățit, nu crezi? Jeff, îți amintești că ți-am vorbit la telefon despre un mod de a ne petrece timpul pe care l-am putea avea în comun?

– Da, făcu acesta, râzând.

– Vrei să fii serios? Vezi, înțeleg că centrele noastre de interes nu se potrivesc. Suntem individualități diferite, cu gusturile și aversiunile noastre, de acord. Dar am impresia că relațiile noastre vor fi mai bune dacă vom avea un interes comun. Ne-am petrece mai mult timp împreună decât dacă am duce activități individuale.

– Oh!

– N-ai nimic altceva de spus?

– Îți suport disertația. Vocea ta sexy mă încântă atât de mult, încât îmi este greu să mă concentrez.

– Jeff!

– Da! Bine. Este important pentru tine?

– Doar mă îngrijorează puțin că n-avem mare lucru în comun.

– Dar ne iubim, Rosana. Vreau să fim împreună…

– Pentru a face ce? Nu răspunde „dragoste“, este deja în program.

– Bine. Îmi place modul în care îți lucrează mintea. De acord, un mijloc de-a ne petrece timpul. Cum ar fi să împletim coșuri?

– Asta nu-mi spune nimic. Nu, chiar nimic.

– Îți promit că mă voi gândi. Frumoasă Rosana, acum ar trebui să te odihnești.

– De acord. Mulțumesc pentru micul dejun.

Câteva minute mai târziu, Rosana dormea. După ce-și turnă o ceașcă de cafea, Jeff se așeză pe verandă.

Un mijloc de a-și petrece timpul? Ce idee ciudată, se gândi. Dar Rosana era serioasă în legătură cu acest subiect și sincer neliniștită referitor la gusturile lor diferite. Dacă se iubeau, ce importanță aveau deosebirile? Rugbiul, mâncarea, muzica, erau amănunte nesemnificative, dacă pentru Rosana aveau importanță, se va ocupa de asta. Mintea femeilor era ciudată uneori. Când două persoane se iubeau, nu mai conta nimic altceva.

O oră mai târziu, Rosana se trezi zâmbind. Ea și Jeff vor avea un mod comun de a-și petrece timpul. Jeff nu se entuziasmase la această idee, dar nici n-o refuzase.

Era minunat să fii îndrăgostit, dar nu-și puteau totuși petrece tot timpul făcând dragoste și privindu-se în ochi.

Poate bărbații aveau ochelari de cal referitor la dragoste. Ea știa că astfel de raporturi trebuia cultivate și că un mod de petrecere al timpului, le va ajuta.

După ce-l convinsese pe Jeff că nu va contracta o pneumonie făcând baie, se uită împreună cu el la televizor, la un film vechi cu Charlot.

– Va trebui să mă întorc acasă, îl anunță Rosana.

– Nu!

– Jeff, mâine trebuie să muncesc.

– În nici un caz.

– Jeff, nu mai sunt bolnavă.

– Ești slăbită, predispusă să iei niște microbi și ai nevoie de odihnă. Mai rămâi o zi.

– Nu.

– Rosana, te rog. Mai rămâi aici în seara aceasta și mâine. Voi merge la birou, dar te voi suna cât de des va fi posibil. Dacă ești imprudentă, vei recidiva.

– Am înțeles.

– Bine. Mă duc să pregătesc cina.

După o masă pe care Rosana o înghiți fără să îndrăznească să întrebe ce adăugase la ouă, începu să frunzărească o revistă, dar se opri brusc.

– Am găsit! exclamă Rosana.

– Ce anume? întrebă Jeff distrat, adâncit în cursul bursei.

– Fotografia! Modul de a se petrece timpul! Privește acest aparat! Se poate reține unul.

– Dacă asta îți dorești vom face fotografii.

– Oh, Jeff, ne vom distra atât de bine. Să începem din acest weekend.

– Asta va depinde de starea ta.

– Mă simt bine. Mă grăbesc să fac asta!

Cu un zâmbet, Jeff își luă din nou ziarul, apoi o privi iar pe Rosana. Fotografii? De ce nu? Mai degrabă decât rugbiul.

După ce se uitară la televizor, la un documentar, Jeff insistă ca tânăra femeie să se ducă la culcare.

– Nu sunt obosită, declară aceasta ca o copilă încăpățânată.

– Voi veni să te învelesc. Haide, pleacă.

– Mă duc, dar fără plăcere.

După ce se spălă pe dinți, Rosana rămase nemișcată în baie, cu ochii ațintiți asupra ușii. Jeff fusese extraordinar, dar era de-ajuns. Metoda TAD dăduse rezultat și se simțea bine, dar… singură. Va remedia această situație. S-o învelească. Se va ocupa de asta.

Își scoase repede cămașa de noapte pe care o ascunsese în valiză, apoi se culcă, trăgând pătura până la bărbie. Câteva minute după aceea, Jeff veni să se așeze pe marginea patului.

– Am venit să-ți urez noapte bună.

– Poți să mă săruți, nu mai sunt contagioasă, spuse Rosana, așezându-se, în timp ce pătura alunecă.

Jeff tresări, cu ochii ațintiți la pieptul ei.

– Rosana, nu… nu cred…

– Da, ce este? îl întrebă trecându-și brațele în jurul gâtului său și strecurându-și degetele în părul lui Jeff.

– Rosana, făcu acesta cu o voce încordată.

– Hmmm? mormăi ea, sărutându-l pe față și de-a lungul gâtului.

Acesta fu semnalul. Jeff gemu și o răsturnă pe Rosana, acoperind-o cu trupul său, în timp ce ea izbucni într-un râs zgomotos.

– Ești diabolică și te iubesc. Voi fi radiat din ordinul medicilor.

– Dar mă simt bine. Și te consider mai mult decât bine. Captivant chiar.

– Vino să te culci. Ai nevoie de odihnă.

Acesta fu extazul. Jeff se eliberă rapid de haine, pentru a se întinde lângă ea. Pentru că de-abia îndrăznea s-o atingă, de teamă să nu se spargă ca un porțelan fin, Rosana își luă răspunderea operațiunilor. Îl sărută, îl mângâie, își mulă trupul lângă al său, până când îl simți tremurând și respirând greu. Atunci, cu o înfocare care o mulțumi pe deplin, veni în ea.

Uitară nasul roșu, gâtul care-o durea și TAD. În acea clipă conta numai fuga departe de orice realitate și de orice rațiune, acea ascensiune dincolo de stele. În jurul Rosanei, lumea explodă și, strigând numele lui Jeff, îi simți statura puternică înfiorându-se. Reveniră încet pe pământ, încântați.

– Rușine să-ți fie, spuse Jeff.

– Știu, sunt îngrozitoare.

– Ești minunată și te iubesc.

– Și eu te iubesc, Jeff. Te iubesc atât de mult.

– Dormi, frumoasă Rosana.

***

A doua zi când se trezi, Rosana era singură. Un bilet prins de pernă de Jeff, îi ura o zi bună. După duș, se simți foarte

bine, cu toate că încă avea un gol în cap. După ceea ce se întâmplase în ajun cu Jeff, sânii îi erau încă sensibili. Pentru cineva care la început fusese atât de recalcitrant, își scosese cu adevărat pârleala.

Regretând că nu avea blugii, îmbrăcă un costum pantalon pe care-l luase pentru călătorie, apoi după ce făcu patul, luă micul dejun. Se plictisea, când privirea îi căzu pe revista care conținea publicitatea pentru aparatul foto. Găsind în cartea de telefon un magazin specializat în rezervări de acest fel de echipament, făcu toate aranjamentele pentru ca materialul să fie livrat sâmbătă dimineața, cu modul de folosire.

Va fi un formidabil divertisment și va petrece ore întregi cu Jeff, perfecționându-se în această tehnică destul de complicată. După un telefon de la acesta, pentru a afla vești, Rosana își dădu seama că n-o contactase pe Denise și formă numărul. Totul se desfășoară bine la „Lucrul cu ora, Kent", îi spuse secretara, la care ea o anunță că se întoarce a doua zi.

Pentru a trece timpul, se cufundă într-un roman polițist pe care-l descoperi pe o etajeră. Apoi decongelă niște antricoate de porc și pregăti niște cartofi pentru cină.

– Bună seara, spuse Jeff sosind. Ceva miroase bine.

– Eu și cina, replică Rosana cu inima palpitând, în timp ce el o lua în brațe.

– Este foarte banală, dar hrănitoare. Minte-mă și spune-mi că este delicioasă.

– Am înțeles, făcu Jeff râzând. Mă schimb și mergem la masă.

Exuberanța, modul de a se extazia în fața mâncării fură astfel, încât Rosana îi ceru până la urmă, râzând, să tacă. Apoi îi explică faptul că materialul fotografic va fi disponibil sâmbătă dimineața.

– De acord. Ce fotografii vom face?

– Nu știu. Flori, copaci, munți…

– Sau poze cu nuduri. Se vând foarte scump.

– Jeff!

– Nu? Rosana, de ce să fotografiem munții, când îi vedem de aici, pe fereastră?

– Pentru că este modul nostru de a ne petrece timpul.

– Oh!

Mai târziu, așezată pe un șezlong, îl privi pe Jeff înotând, uimită de rezistența și proporțiile perfecte ale trupului său. O oră mai târziu, când ieși din apă pentru a merge să facă un duș, nici măcar nu gâfâia.

Un strigăt încântat îi scăpă când Rosana i se alătură și petrecură mult timp săpunindu-se reciproc. Apoi se șterseră cu prosoape groase și se prăbușiră pe pat, unde făcură dragoste.

Se îmbrăcară amândoi și Rosana își împachetă lucrurile. Își aruncau priviri dese, dar fără să-și vorbească.

– Îmi plăcea să fii acasă, în patul meu, Rosana, spuse în cele din urmă Jeff, conducând-o la apartamentul său.

– Da, a fost bine. Foarte deosebit.

– Vei veni mâine dimineață la ora zece, pe bancă?

– Bineînțeles.

Ajunși la ea, Jeff o sărută până când își pierdu respirația, apoi o sfătui să se culce devreme. Oprindu-se în ușă, o privi îndelung, apoi ieși.

Rosana rămase nemișcată în încăperea liniștită. Jeff îi lipsea deja. Îl vroia lângă ea, voia să adoarmă în brațele lui, să se trezească alături de el. „Cât de intensă este dragostea, se gândi și cât de repede devii o prelungire a celuilalt". Cu un oftat se îndreptă spre camera sa.

După ce-și desfăcu valiza, își aminti că nu-i scrisese mamei și formă numărul de telefon din Prescott.

– Bună ziua, mamă.

– Oh, Rosana, cât de fericită sunt să te aud! Cutia mea de scrisori a rămas trist de goală.

– Știu, îmi pare rău. Am fost la acea conferință la San Diego.

– Cum a fost?

– Îngrozitor. Am răcit. Mamă, am… am întâlnit un bărbat extraordinar și… ei bine…

– Cum se numește?

– Jeff Webster. Este avocat. Oh, mamă, este…

– Îl iubești?

– Oh, da.

– Sunt atât de fericită pentru tine, draga mea.

– Ți se va părea stupid, mamă, dar consider că dragostea este un lucru confuz. Aș vrea să fiu cu Jeff cât mai mult posibil, mi-e teamă să… să nu mă agăț prea mult de el și să nu-l sufoc.

– Se va rezolva, Rosana, dar asta cere puțin timp pentru ca lucrurile să se aranjeze. Presupun însă că și el vrea să fie cu tine și nu înțeleg problema.

– Nu este atât de simplu. Jeff și cu mine avem centre de interes diferite. El detestă rugbiul, apreciază bucătăria originală, nu ascultă decât muzică clasică și înoată ca un pește.

– Înțeleg.

– Este groaznic. N-avem nimic în comun. Vom alege un divertisment și-l vom practiva împreună.

– Este o idee de-a ta, fetiță proastă?

– Da. Cred că este important să împărțim ceva. Nu găsești?

– Fără comentarii. Ține-mă la curent.

– N-ai vrea să-mi dai un sfat de mamă?

– Nu. Ești matură, Rosana. Trebuie să lămurești lucrurile cu Jeff, fără să vin eu să îmi vâr nasul. Să fii fericită, draga mea. Pe curând.

– La revedere, mamă.

Așadar, mama refuza să-i dea sfaturi. Fiica sa unică era îndrăgostită pentru prima dată în viață și Elizabeth o lăsa să se descurce singură, chiar dacă va putea comite niște greșeli teribile. Și oare ce-a vrut să-i sugereze considerând stupidă ideea unui divertisment? Nu era stupidă, ci extrem de inteligentă, bine gândită. În plus…

Soneria telefonului o întrerupse din visare.

– Îmi lipsești, făcu Jeff dintr-o dată.

– Asta mă reconfortează, pentru că și tu îmi lipsești.

– De ce nu te-ai culcat?

– Tocmai am sunat-o pe mama. Este încântată să știe că fetița ei este îndrăgostită nebunește.

– Fetița doamnei Kent are un gust excelent în ceea ce privește bărbații.

– Ești foarte orgolios, spuse Rosana râzând.

– Bun, te las să dormi. Mai ales nu te gândi la mine, complet singur în casa aceasta mare, că mă voi suci și răsuci în

timpul nopții interminabile, în care nu vei fi aici. Nu zăbovi asupra singurătății mele și asupra acestui trup care arde pentru tine. De acord?

– De acord, făcu Rosana veselă.

– Ești lipsită de inimă, Rosana!

– Noapte bună, Jeff. Te iubesc.

– Pe mâine. Te iubesc, frumoasă Rosana.

Jeff închise încet. Rosana îi lipsea atât de mult, încât era înspăimântător. Casa i se păruse vie și fericită când răsunase de râsul său melodios. Acum, era rece și goală. Noaptea ce va veni va fi lungă și solitară. Hotărât lucru, se va îmbolnăvi. De când era îndrăgostit, chiar se dăduse la fund. Când vor afla, Carole și Ryan se vor prăpădi de râs.

***

Îndată ce Rosana ajunse la birou, a doua zi, fu foarte ocupată. Contactă întreprinderile care se folosiseră deja de serviciile ei în timpul Crăciunului și primi comenzi ferme de la fiecare dintre ele. La ora zece se grăbi să-l întâlnească pe Jeff, care o sărută înainte ca ea să poată spune ceva.

– Te simți bine? o întrebă, după ce se așezară.

– Perfect sănătoasă, din fericire, deoarece am atâtea de făcut. Reține locuri de vânzători pentru Crăciun. Vor începe în câteva săptămâni și vor rămâne până la sfârșitul lui ianuarie. Sper să găsesc și clienți noi. Tocmai s-au deschis niște magazine pe Foothills Malli și le voi prospecta personal.

– S-ar spune că ești foarte ocupată, făcu Jeff.

– Foarte! Trebuie să-mi întâlnesc clienții la ore care să le convină. Dar nu voi dispărea, Jeff. Te voi anunța dacă nu voi putea să te întâlnesc aici, sau dacă trebuie să ies seara.

– Seara?

– Uneori este necesar.

– Dar de ce te zbați pentru a găsi mai mulți clienți? Credeam că-ți merge bine.

– Oh, da. Dar nu mă pot mulțumi cu asta. Este un domeniu în care concurența este importantă și trebuie ca numele „Lucru cu ora, Kent“ să rămână prezent în mintea oamenilor. Dau fără încetare anunțuri pentru a găsi personal competent, pentru că-i pierd pe cei care se angajează definitiv.

– Presupun că mă gândesc la tine ca fiind Rosana mea și uit că ești o femeie de afaceri independentă, capabilă să-și poarte de grijă.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Când erai bolnavă, mă simțeam formidabil, important. Uitasem că funcționai perfect înainte să intru în viața ta.

– Dar este minunat să fiu alintată, Jeff.

– Da, dar doresc să te protejez, fie că ești sau nu bolnavă. Detest ideea să te duci să te întâlnești cu niște tipi, în biroul lor, seara.

– Sunt directori respectabili!

– Asta îmi este egal. Te iubesc și ești doamna mea. Ceea ce-mi dă dreptul să-mi fac griji pentru tine.

– Bănuiesc, făcu Rosana pe un ton puțin mai ridicat, dar asta nu-ți permite ca, automat, să-mi critici modul de a-mi

conduce întreprinderea! Eu nu încerc să te învăț să fii avocat! Trebuie să-ți amintesc că ai cinat chiar cu unul dintre clienți?

– Este altceva.

– De ce?

– Pentru că sunt bărbat și…

– Nu pot să cred că ai spus asta! exclamă Rosana, ridicându-se. Jeff Webster, nu ești decât un bărbat cu atitudine superioară față de femei!

– Zău? Nu știam. Nu, nu sunt!

– Atunci, cum numești asta?

– Sunt bărbatul care te iubește și, în consecință, am un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce faci sau unde te duci, replică Jeff, ridicându-se la rândul său, cu degetul îndreptat spre ea.

– Cu siguranță, nu!

– Unde pleci? strigă Jeff, în timp ce Rosana făcu stânga-mprejur.

– Nu te privește!

– Rosana, strigă el, strivind între degete cutiile de apă minerală.

Le aruncă la gunoi și urcă în birou.

– Domnule Webster, spuse Louisa. Eu…

– Nu acum, bombăni acesta.

– În țara iubirii există o problemă, mormăi Louisa.

***

Prăbușindu-se pe scaun, Rosana își interzise să plângă. Ce tupeu din partea lui Jeff să-i reproșeze întâlnirile de seară, cu directorii. Cine se credea oare? Tutorele său? Faptul c-o iubea nu-i dădea dreptul să-i controleze viața, mai ales în ceea ce privea „Lucrul cu ora, Kent". Ce tip încrezut! Dar refuza să plângă. Oh, și apoi la naiba! Pe cine credea ea că înșală?

***

Rosana nu este rezonabilă, își spuse Jeff lovind cu pumnul în birou. Credea oare că va aștepta liniștit în timp ce ea hoinărea prin oraș la ore nepotrivite, pentru a se întâlni cu bărbați? Și îl va anunța când nu se va putea integra în program? Ha! În nici un caz, nu era un bărbat cu aere superioare față de femei! Nu era decât un bărbat care voia să vegheze asupra unei femei și, Dumnezeule, o va face. Îi va lăsa timp să se calmeze, apoi vor discuta despre asta.

Ridicându-se, se duse încruntat să-și ia o ceașcă de cafea, Rosana se mâniase. Ei bine, vor avea o explicație. Era doar o neînțelegere, nu?

– La naiba, mormăi și dacă am făcut-o să plângă?

Capitolul 8

Pentru a-și explica ochii umflați și fața cu aspect de marmură, Rosana îi povesti Denisei că răceala aceea îngrozitoare revenise și că se va duce acasă să se vâre în pat. Secretara își exprimă compasiunea și Rosana ieși simulând un strănut. În realitate, n-avea nici o dorință să se întoarcă la ea, pentru a găsi încăperile goale. Așa că se duse în Reid Park și se așeză pe o peluză care ieșea spre o baltă populată cu rațe.

Niciodată în viață nu se simțise atât de nefericită. Cearta cu bărbatul pe care-l iubești nu este chiar nostimă. Dar Jeff o înnebunise. Oare ce voia să fie ea? O creatură cu ochi goi, care să leșine la apropierea sa? De fapt, inima îi făcea un mic tam-tam de fiecare dată când îl vedea, dar asta n-avea importanță. Era o femeie de afaceri favorizată de succes, independentă, și nici un avocat afectat nu va veni să-i spună dacă putea sau nu să meargă să-și vadă clienții.

– Te întreb, rățoiule, i se adresă unei viețuitoare care mergea legănându-se în fața ei: Jeff este oare drept? Își va face

griji dacă voi vedea niște bărbați seara și… Bun, presupun că este drăguț din partea sa. Vreau să spun că aș fi fost dezolată dacă nu i-ar fi păsat de ceea ce fac. Și apoi, fără avertisment, îl lovesc puternic spunându-i că voi fi foarte ocupată. La naiba, rățoiule, crezi că am reacționat puțin cam tare? Nu foarte tare, ci puțin?

Rățoiul măcăi.

– Crezi? Am greșit? Dumnezeule, de ce oare vorbesc cu un rățoi prost? exclamă ridicându-se dintr-o săritură.

După o privire înghețată aruncată zburătoarei, se îndreptă spre mașină. Unde să meargă acum? Brusc, se simți ca un copil care trântește ușa și se află singur în curte și caută un mijloc de a intra din nou, fără a-și pierde demnitatea. Trebuia să-i vorbească lui Jeff. Îi făcea rău să fie certată cu el. Cât de obositor era să fii îndrăgostită! Totul mergea bine și în secunda următoare, viața i se năruia.

Se întoarse încet acasă. Ieșind din ascensor la etajul său, oftă profund. Apoi tresări văzând o siluetă înaltă rezemată de ușă.

– Jeff! Ce faci aici?

– Te caut. Secretara ta mi-a spus că erai bolnavă și am venit imediat. Totuși, nu erai aici!

– Oh, eu… Ei bine, eu….

– Am putea părăsi culoarul acesta?

– Desigur, făcu Rosana deschizând ușa după o privire spre chipul glacial al lui Jeff.

– Să încerc oare să întreb unde ai fost?

– Am fost în parc, pentru că eram tulburată.

– Ai… plâns, Rosana?

– Ciubere, mărturisi ea, prăbușindu-se pe divan. Imposibil să mă stăpânesc. Discutam liniștiți și s-a declanșat al treilea război mondial.

– A fost vina mea.

– Nu. A mea.

– Vrei să te bați pentru asta? zâmbi Jeff așezându-se alături.

– Nu.

– N-aveam dreptul să mă înfurii referitor la modul în care îți conduci „Lucrul cu ora, Kent". Era normală ideea să întâlnești niște inși, seara. S-a datorat faptului că am avut brusc impresia că eram pe locul doi. Nu spun că aprob aceste întâlniri, dar îmi voi ține gura.

– Oh, Jeff, n-ar fi trebuit să ți-o spun în felul acela brusc. Aș fi putut să-ți explic că era o perioadă foarte aglomerată pentru mine. Cât despre bărbații pe care-i întâlnesc, n-am avut niciodată probleme cu ei. Sunt foarte profesioniști. Oare ce ni se întâmplă, Jeff? Mă înspăimântă gândul că ne putem înfuria atât de repede. La naiba, ne iubim! Asta nu înseamnă să ne ciondănim pentru fleacuri.

– Nu știu. Două persoane nu pot vedea tot timpul în același fel. Vom avea și clipe dificile.

– Toate acestea îmi fac rău.

– Sunt dezolat, inima mea. Vino, simt nevoia să te sărut, spuse Jeff, luând-o în brațe. Urăsc ideea că te-am făcut să plângi. Jur că nu se va mai întâmpla niciodată.

O sărută blând, tandru și o ținu lângă el, mângâindu-i părul. Mai multe minute nici unul dintre ei nu mișcă, apoi Jeff oftă și-i ridică bărbia.

– Trebuie să mă întorc la birou, chiar dacă nu doresc asta. Tu ce vei face?

– Rămân aici. Nu sunt dispusă să-mi petrec după-amiaza la telefon.

– Vrei să ieșim la cină?

– Cu plăcere.

– Zâmbește, te rog. Totul va fi bine, Rosana. Am făcut o greșeală, atâta tot. Nu suntem perfecți. Să nu pierdem din vedere că ne iubim.

– Te iubesc, Jeff. Mai mult decât pot să spun.

– Oh, păpușă, făcu acesta sărutând-o îndelung.

Jeff părăsi apartamentul cu regret, promițându-i Rosanei că vine s-o ia după serviciu. Istovită, aceasta își făcu o siestă din care se trezi două ore mai târziu. Moralul îi era mai bun, dar amintirea scenei din curte, îi revenea neîncetat în minte.

N-ar fi bănuit niciodată că dragostea era atât de complicată. În timp ce încerca plină de avânt să găsească un divertisment pentru ea și pentru Jeff, toate aceste probleme se adunaseră. Era oare normal? Unde le dispăruse bucuria? Oare când vor fi destul de înțelepți și de călîți pentru a se relaxa? Mâine? Săptămâna viitoare? Niciodată?

Venea oare dragostea de hac la orice? De ce se întâlneau permanent obstacole? Rosana nu știa, dar gândindu-se la asta, i se făcu din nou rău.

***

După-amiaza trecu greu pentru Jeff. „Ce zi!“ se gândi în timpul drumului cu mașina spre apartamentul Rosanei. O făcuse să plângă și doar acest gând îl nimicea. Cum să-și potolească dorința de a o apăra? Oare cum să-și înlăture un bărbat aceste instincte?

Deși o respecta pe Rosana pentru ceea ce realizase cu „Lucrul cu ora, Kent“, independența acesteia amenința rolul pe care voia să-l joace în viața ei. Se va baza pe el numai când va fi răcită? Toate acestea erau foarte confuze, iar răspunsurile necunoscute.

– Salut, inima mea, spuse el când Rosana îi deschise.

Părea mai bine, mai puțin palidă. Vor merge la o cină bună și…

Cum îl privea! Trebuia să petreacă împreună o seară plăcută și…

Întrerupându-și gândurile, Jeff o atrase la pieptul său și o sărută cu pasiune. Rosana se cuibări lângă el, bucurându-se de forța și de parfumul lui. Cât de mult îl iubea! Totul va fi bine. Avea nevoie de dragostea acestui bărbat, voia să împartă cu el zilele și nopțile, binele și răul. Nimic nu va veni să-i distrugă ceea ce avea.

– Oh, Rosana, ziua aceasta n-a fost formidabilă.

– Știu, spuse ea.

– Vrei să mergem la o cină mexicană, la „La Pancho“?

– De acord, zâmbi Rosana.

Masa fu delicioasă și tot stând de vorbă, tensiunea zilei se risipi treptat. Amândoi simțeau importanța de-a lăsa totul la o parte, pentru a se concentra numai asupra lor înșiși. Privindu-se

drept în ochi, pierdeau deseori firul conversației. Seara fu calmă, plăcută, amuzantă și când se întoarseră la Rosana, amândoi zâmbeau.

După sărutări tandre și mângâieri blânde, făcură dragoste și ritmul se acceleră pentru a se încheia într-o izbucnire de pasiune. Înainte de a-și reveni din extaz, își declarară iar și iar iubirea. Somnoroasă și pe deplin mulțumită, Rosana zâmbi în timp ce Jeff o lăsă să se cuibărească lângă el.

– Mâine trebuie să primim aparatul de fotografiat.

– Voi lua o vedere a casei. Astfel, dacă mi-o fură cineva, voi putea să-mi amintesc de ea.

– Ești nebun! izbucni Rosana într-un râs zgomtos.

– Ai dreptate. Noapte bună, încheie Jeff cu un sărut.

– Noapte bună, Jeff.

***

Ajunsă la Jeff, a doua zi, și în posesia aparatului, Rosana citi cu voce tare primele trei pagini ale manualului de instrucțiuni.

– Are oare vreun sens? întrebă așezându-se.

– Nici unul. Lasă-mă să văd, Dumnezeule! exclamă Jeff când flashul declanșă un fulger.

– Foarte bine. Ți-ai fotografiat genunchiul!

– Dar n-am făcut decât… Ei!

– Iată o a doua poză a genunchiului tău. Nu merge foarte bine, remarcă Rosana râzând.

– Să lăsăm flashul și să ieșim.

Afară, Jeff îi arătă Rosanei o tufă de cactuși și-i înmână aparatul.

– Sunt prea departe. Formează numai o mică pată.

– Apropie-te.

– De acord, spuse ea înaintând prudent, cu ochiul ațintit în vizorul aparatului.

– Rosana, atenție! strigă brusc Jeff.

– Au, au, au!

– Ai intrat direct în cactuși. Piciorul ți-e plin de spini.

Luând-o în brațe, Jeff o duse până pe masa din bucătărie.

– Nu vedeai pe unde mergi?

– Prin obiectiv, păreau încă departe. Oh! semăn cu un porc spinos!

După scoaterea spinilor cu ajutorul unei pensete de depilat, Jeff propuse o pauză.

– Nu, nu încă. Vreau să te fotografiez lângă piscină, spuse Rosana, coborând de pe masă.

– De acord, mormăi el.

– Du-te lângă trambulină. Voi avea munții pe fundal, va fi formidabil. Cel puțin dacă zâmbești! Puțin mai încolo, pentru a fi în centru, spuse ea, făcând semn cu brațul și cu ochii ațintiți la aparat.

– Aici?

– Puțin mai spre… Oh, nu!

Apa țâșni în toate direcțiile când Jeff căzu în piscină stropind-o pe Rosana și aparatul. În fața expresiei ucigașe de pe chipul lui când ieși de acolo, tânăra femeie se dădu înapoi. Cu părul și hainele șiroind de apă și pantofii muiați, înainta cu pași măsurați.

– O mică greșeală, zâmbi slab Rosana, înainte de a o lua la fugă spre casă.

Două mâini mari îi cuprinseră talia când ajunse în salon. Cum ea se prăpădea de râs, Jeff își pierdu echilibrul și amândoi se prăvăliră pe covor. Întinzându-se peste ea, Jeff o imobiliză.

– Nu este nostim, tună el.

– Știu, îmi pare rău, spuse Rosana, incapabilă să-și stăpânească amuzamentul.

– Fără fotografii de acum, ai înțeles?

– Oh, da, gâfâi ea. Nepotrivit divertisment. Groaznic. Oh, Dumnezeule, era să mor de râs!

– Te avertizez, Rosana!

– Sunt serioasă, făcu aceasta râzând înfundat.

– Cred că nu există decât un singur mod de a te face să taci.

Lăsând capul în jos, puse stăpânire pe gura sa într-un sărut care-i făcu să uite hainele ude și frigul. Cu brațele înnodate în jurul gâtului lui, Rosana îi înapoie sărutul într-un abandon total.

– Ei bine, făcu Jeff în cele din urmă. Pe de-o parte sunt înghețat, iar pe de alta mă încălzesc într-un mod încântător.

– Oh?

– Să facem un duș!

– Bună idee. Oh, Jeff, aparatul!

– Cred că tocmai am procurat un echipament costisitor, ud și inutil.

– Să mergem. Te vei simți mai bine când vei avea haine uscate.

– Nu. Nu chiar.

„Incredibil efectul pe care-l poate avea un bun duș cald asupra unui bărbat urâcios!“ gândi Rosana. Desigur, un remediu fusese și faptul că-i săpunise languros trupul lui Jeff. Ca și grija atentă cu care-l șterse. Brusc, se simți luată pe sus și așezată în mijlocul unui pat mare. Acum, un Jeff Webster în plină formă venise spre ea într-un elan de pasiune care îi tăie răsuflarea. Acesta îi spuse că, să facă dragoste, era modul său de a-și petrece timpul.

Îmbrăcată într-una din cămășile lui, în timp ce hainele i se uscau, Rosana îl urmă în bucătărie. Fiecare își pregăti mâncarea, pe care apoi o degustă.

– Adio fotografii, oftă ea. Oare ce vom face?

– Oh, sunt sigur că vom găsi ceva.

– Mă voi gândi serios la asta.

– Rosana, n-avem nevoie de un divertisment.

– Bineînțeles că da!

– Îți voi face semn când voi avea o idee!

– Nu ești cooperant!

– De acord. Știi ce? Mâine te voi învăța să joci golf. Astfel, îl vom putea practica împreună.

– Oh, Jeff. Este minunat!

– Știu. Sunt un tip grozav!

– Este adevărat. Golful. Este perfect.

***

A doua zi după-amiază, doctorul care-l îngriji pe Jeff la secția de urgențe a Centrului medical din Tucson, constată că tibia sa nu era ruptă, ci doar puternic lovită.

– N-ați fost atent? Când partenerul ridică…

– Doctore, acel baston de golf a fost un proiectil telecomandat! I-a scăpat din mâini, fără să-mi lase nici o șansă.

– Recomandați-i să se apuce de tricotat. Femeia aceasta este periculoasă.

– Nu-mi vorbiți despre asta! mormăi el.

– Fără golf, nu? întrebă Rosana pe drumul de întoarcere. Nu, nu răspunde la întrebarea asta.

– Bună idee. Nu doresc să vorbesc.

A doua zi, când Jeff pătrunse în birou, șchiopăta și expresia feței o făcu pe Louisa să înțeleagă clar că nu trebuia să pună nici o întrebare.

Rosana se strâmbă văzându-l traversând greu curtea la ora zece.

– Oh, dragul meu, te doare încă! Jeff, îmi pare rău că te-am lovit cu bastonul de golf. Credeam că-l ții…

– Am putea vorbi despre altceva? o întrebă așezându-se.

– Desigur. Îți voi explica programul meu din săptămână, pentru a evita orice neînțelegere. Am adunat toate întâlnirile la un loc, pentru a scăpa de ele o dată pentru totdeauna. Bună idee, nu este așa? Nu. Pari nemulțumit.

– Greșit. Voi fi foarte calm și răbdător. Când vei fi liberă?

– Ei bine… Hm… Vineri.

– Până atunci, vei fi ocupată în fiecare seară?

– Credeam că va fi mai bine astfel.

– Ce presupui că voi face în acest timp?

– Ce făceai înainte de a mă cunoaște? Cerule, nu-mi răspunde! Probabil că ele erau încântătoare!

Surprins, Jeff o privi atent, înainte de a izbucni în râs.

– De acord, Rosana. Voi supraviețui, spuse atrăgând-o spre el. Din nou piscina, piciorul rupt etc.

– Nu ți-am rupt piciorul!

– Ai încercat. Ți-am spus astăzi că te iubesc? Și ieri și mâine.

– Cât de drăguț ești!

– Oh, încă ceva. Dacă unul dintre acești tipi cu care trebuie să te vezi îndrăznește să arunce o privire asupra ta, este un om mort.

– Am înțeles. Te iubesc, Jeffrey Webster.

***

Joi seara, Rosana se împleticea de oboseală și, după o conversație de-abia coerentă cu Jeff, se culcă. Săptămâna fusese o succesiune furibundă de întâlniri precise și de întrevederi de zece minute cu Jeff pe bancă. N-avusese nici măcar timp să descopere cum reacționa la această situație.

La insistența sa, îi telefona în fiecare seară când se întorcea de la întâlniri. Cum era obosită, conversația era scurtă: el se limita la a-i declara iubirea și a-i ura noapte bună. În timpul întâlnirilor de la ora zece, rămânea calm, dar destul de agreabil, probabil ușurat că ea era prea ocupată pentru a-și imagina un nou mod de a-și petrece timpul împreună.

***

Joi, după cotidianul bună seara spus unei Rosane somnoroase, Jeff formă numărul surorii sale.

– Carole? Sunt Jeff. Ești ocupată?

– Nu. Ryan este în deplasare și mă plictisesc.

– Sosesc.

– Acum?

– Acum. Oferă-mi un pahar.

– Ai necazuri.

– Ți-ar veni greu să crezi, Carole.

Când se instală pe divan, Carole îi întinse un pahar.

– La naiba, Jeff, s-ar spune că n-ai dormit de zile întregi. Ce nu merge?

– Sunt îndrăgostit, Carole.

– Înțeleg, făcu aceasta așezându-se lângă el. Este o veste minunată, dar după toate aparențele, asta te chinuie. Ea nu simte același lucru pentru tine?

– Oh, ba da, mă iubește.

– Este căsătorită?

– Nu. Nu mă ocup de femeile altora.

– Îmi pare rău. Încercam doar să înțeleg.

– Problema, Carole, este că nu sunt făcut să fiu îndrăgostit… Sunt prea… posesiv, aproape fanatic în legătură cu acest subiect.

– Ce vrei să spui?

– Rosana – se numește Rosana – este o femeie de afaceri inteligentă. Este de asemenea caldă, echilibrată, iubitoare. Este tot ce și-ar putea dori un bărbat. Vreau s-o protejez, să am grijă de ea, cum făcea tata cu mama. Vreau să știu unde este și ce face când nu este cu mine…

– Jeff, nu mai este vremea părinților noștri. Femeile sunt mai independente. N-ai dreptate. Tu și Rosana nu puteți oare ajunge la un compromis?

– Nu! Poate! Nu știu. Săptămâna aceasta n-am văzut-o nici măcar o seară, pentru că a fost cu niște tipi.

– Cum?

– Contracte de afaceri, pentru agenția sa de plasament.

– Oh, m-am speriat! De fapt, ce vrei, Jeff? Îți trebuie o femeie inteligentă.

– O știu.

– Dar o vrei la picioarele tale, cu pipa și papucii când vii acasă?

– N-am spus asta. Știu că Rosana își iubește munca și sunt mândru de ceea ce a realizat. M-aș fi putut obișnui cu acest surplus de muncă, dar n-o văd decât câteva minute în fiecare dimineață. Seara este atât de obosită… Aș vrea să mă grăbesc s-o țin în brațe până ce adoarme. I-aș fi putut pregăti micul dejun, pentru ca să se trezească mai târziu.

– Vrei să spui că ai fi suportat aceste zile grele, dacă le-ai fi putut împărți cu Rosana.

– Da. Dar este imposibil și toate astea mă înnebunesc.

– Pentru un bărbat inteligent, ești chiar stupid!

– Mulțumesc mult.

– Jeff. Trezește-te. Rolul pe care ai fi vrut să-l joci în viața Rosanei, în această săptămână este imposibil pentru un îndrăgostit care locuiește la celălalt capăt al orașului. Nu există decât o singură persoană care ar fi putut să fie acolo și să-i ușureze viața: soțul său.

– Cine?

– Recunoaște că ar fi fost bine dacă ai fi putut s-o înveselești pe Rosana și să rămâi acolo în cazul în care ar fi avut nevoie de tine.

– Da, dar…

– Este ceea ce face Ryan pentru mine și ceea ce fac eu pentru el. Oh, dragostea ta pentru Rosana a depășit stadiul de legătură și ești pregătit pentru mai mult de atât. Pun pariu că, atunci când nu este acolo, casa ta mare îți pare goală!

– Da, dar…

– Este timpul să te căsătorești, bătrâne frate și sunt foarte mulțumită pentru tine.

– Căsătorie? Eu? O iubesc pe Rosana mai mult decât pot spune, dar să mă căsătoresc?

– De ce nu? Rosana ar consimți să trăiască alături de tine fără să fie căsătorită?

– Dumnezeule, nu!

– În acest caz, întoarce-te acasă și gândește-te bine.

– Da, prefer să plec!

– Gândește-te la ceea ce ți-am spus, Jeff!

– De acord, soră mai mare, făcu el, sărutând-o. Îmi pare rău că sunt atât de plictisitor.

– Nu ești. Ai ajuns la o cotitură în viața ta. Ai încredere, Jeff. Noapte bună.

– Noapte bună, Carole.

Ajuns acasă, Jeff înotă timp de o oră, apoi se răsuci în pat mai mult de jumătate din noapte. În minte avea fixată o imagine: frumosul chip zâmbitor al Rosanei Kent.

***

Rezemată de pernă, Rosana bău o ceașcă de cafea. Mâine era vineri; săptămâna istovitoare ajungea la sfârșit, dar rezultatul merita osteneala: toți angajații săi temporari fuseseră plasați, iar ea avea șase noi clienți.

Nu va mai face niciodată asta. Anul trecut, își rezervase un interval de timp mai rezonabil pentru această muncă. Dar era înainte de Jeffrey Webster! De data asta vrusese să scape de toate acestea, pentru a se consacra bărbatului pe care-l iubea.

Un lucru clar îi apăru în timpul acestor zile de despărțire: n-aveau nevoie de un mijloc de a-și petrece timpul. Încercase să organizeze viața lor, ca un director de croazieră și fusese stupid. În mijlocul tuturor acțiunilor, înțelese brusc că oamenii care se iubeau nu aveau nevoie de acest gen de lucruri. Să fie împreună în aceeași încăpere era un mod de a avea ceva în comun, chiar dacă aveau ocupații diferite.

Tăcerile confortabile care se instalau când citeau ziarele, plăcerea de a privi un film la televizor, îi veniră în minte. Mâncaseră mâncăruri diferite, pe care le pregătiseră împreună și-i plăcuse să-l vadă înotând, în timp ce ea se odihnea pe un șezlong. Era suficient să fie împreună.

Jeff va fi mulțumit să afle că încheiase cu căutarea unui divertisment. Flecărelile lor zgomotoase și tăcerile de aur se materializau în atașamentul lor reciproc. Viitorul va decide ce vor face.

După ce-și lăsă ceașca, se ghemui sub pătură. Viitorul. Cu Jeff? Oare îl va include? Când fusese bolnavă și locuise la el, avusese impresia că era… soția sa. Soția sa? Ce titlu greu de purtat. Doamna Jeffrey Webster? Rosana Webster?

– Domnul și doamna Webster vor fi încântați să vă primească la cină, făcu ea cu voce tare.

Măritată cu Jeff? Să-și petreacă viața împreună? Părea minunat. Oare ce credea Jeff despre copii? Nu vorbiseră niciodată despre asta. Iar despre căsătorie, nici atât. Maggie se înșelase. Jeff o iubea și nu iubise niciodată mai înainte.

Dar oare ce credea despre căsătorie? Oricum, nu-l putea târî la primărie pentru a-i pune un inel pe deget! Ar muri pe loc. Făcuse deja un pas mare înainte, făcând dragoste cu el. Acum, mingea era în terenul lui Jeff.

În sfârșit, era vineri. Poate-l va împinge pe Jeff, complet îmbrăcat, în piscină, pentru a avea scuza unui duș încântător, făcut împreună. În tot cazul, nu va avea nici o greutate în a-l convinge să recupereze timpul pierdut.

***

Jeff se ridică văzând-o pe Rosana traversând curtea, cu zâmbetul pe buze.

„Căsătoria? Se gândi. Pâne ce moartea ne va despărți? Pentru totdeauna?"

Acest gând înduioșător nu-i venise niciodată în minte. Faptul că era îndrăgostit pentru prima dată în viață, nu-l făcuse să aibă o proiecție asupra viitorului. După Carole, era pregătit să fie soț. Soț? Tată? Dumnezeule, un copil! Oare Rosana iubea copiii? Nu discutaseră niciodată despre asta. Era prea mult. Trebuia să se liniștească.

– Bună, spuse Jeff cu un sărut rapid.

Rosana se încruntă o clipă, așezându-se lângă el. Având în vedere lunga lor despărțire, se așteptase mai curând la o îmbrățișare pasionată.

– În sfârșit, s-a terminat, spuse cu o voce veselă. Sunt liberă ca pasărea și-ți mulțumesc că ai avut răbdare.

– Este mulțumitor?

– Foarte. Afacerile prosperă și trebuie să sărbătorim asta.

– Ce ți-ar plăcea să faci?

– Tu decizi, Jeff. În definitiv, săptămâna a fost și pentru tine lungă.

– Este adevărat. Vrei să cinăm și să mergem să dansăm?

– Minunat. Ce nu este în ordine? reluă Rosana. Pari teribil de tăcut.

– Nu. Totul este în ordine. Mă lupt doar cu niște lucruri complicate. Trebuie să mă întorc, Rosana. Te voi lua diseară la ora șapte. La revedere.

După plecarea lui Jeff, Rosana se prăbuși pe bancă și picioarele îi tremurau. Oare ce se întâmplase? Îi păruse atât de

taciturn. Îi convenea libertatea pe care o gustase din nou în această săptămână? O oră mai înainte, voise să devină soția sa. Va deveni oare mai degrabă fosta lui amantă?

Se ridică încet și un val de tristețe o copleși, în timp ce se întorcea la birou.

***

Jeff își prinse capul în mâini. De când o văzuse pe Rosana sub un alt unghi, ca partenera sa pentru toată viața, părea că totul se oprise. Oare de ce-i era teamă? Voia să se căsătorească, să legene copii, să fie răspunzător pentru atâtea vieți?

Nu voia să se gândească la viitor. Actualmente, totul era bine. Nu, era fals. Carole îi dovedise că depășise stadiul de amant.

Dar voia cu adevărat să fie soțul Rosanei Kent? Și unde naiba va găsi răspunsul la întrebarea aceasta?

Capitolul 9

Pentru a-i mulțumi Denisei pentru munca făcută, Rosana îi dădu liber după-amiază. Tot restul zilei încercă în mod desperat să-și alunge din minte întâlnirea care avusese loc în curte, dar în zadar. Imaginea maxilarului contractat al lui Jeff și a trupului său încordat îi apărea permanent în fața ochilor. Nu la munca sa se gândea Jeff, ci la ceva ce-o privea. Știa asta, dar se temea să afle.

Ajunsă acasă, îmbrăcă o rochie din lână neagră, foarte simplă – în armonie cu starea sa de spirit – pe care o împodobi cu un medalion de aur. Măcar dacă ar fi citi mai mult decât era în atitudinea lui Jeff, dacă măcar imaginația nu i se ambalase… Va intra în salon, o va lua în brațe și-i va risipi temerile printr-un sărut. Dar cum să uite că în acea dimineață nu-i spusese c-o iubea?

Avea nevoie de el. Acum. Cu fiecare minut care trecea, teama îi sporea și în apropiere de ora șapte, deveni de o extremă nervozitate. La ora șapte și un sfert, măsura încăperea

în lung și-n lat, frângându-și mâinile și când răsună soneria telefonului, prinse receptorul cu mâna tremurând.

– Rosana? Sunt Jeff. Unul dintre clienții mei are o urgență. Un mort în familie. Succesiunea este foarte complicată și trebuie să iau imediat avionul pentru San Francisco.

– Înțeleg, spuse ea încet.

– Îmi pare rău că te anunț atât de târziu, dar n-am ce face. Te… hm… voi suna îndată ce va fi posibil.

– Da, de acord.

– Mă grăbesc. Ai grijă de tine, păpușă.

– La revedere, Jeff.

După ce închise, Rosana merse încet până în camera sa, pentru a se dezbrăca. Nu exista nici o succesiune la San Francisco. Era sigură de asta. Jeff o mințise. Poate-și dăduse seama din sunetul vocii, sau pentru că nu-i spusese că o iubea. Bărbatul pe care-l iubea o mințise.

Așadar, astfel se terminau legăturile, se gândi. Nici o scenă dramatică, nici o explicație, ci o ieșire rapidă. Interesant. Asta evita neplăcerile.

– Oh, Jeff, murmură. De ce? De ce? Te iubesc, Jeff.

Luptând împotriva lacrimilor care-i ardeau ochii, Rosana își făcu valiza. Dacă rămânea acasă în acest weekend, va plânge din zori până la apusul soarelui. Mai bine se va duce să-și vadă mama la Prescott, chiar dacă toată TAD din lume nu putea împăca o inimă frântă.

Curând, fu pe drum. Îi vor trebui patru ore să ajungă la destinație. Patru ore pentru a se gândi numai la bărbatul pe care-l iubea. Jeffrey Webster, avocat.

***

După ce-și puse valiza în portbagajul mașinii, Jeff porni la drum. Își făcuse deja în minte o listă cu toate adjectivele posibile și chiar inventase câteva.

O mințise pe Rosana! Incredibil! Dar o făcuse. San Francisco, minciună! Împrumutase de la unul din prietenii juriști o cabană mică situată la Mount Lemmon. Acolo mergea în realitate.

Trebuia să se gândească! Cu cât își imaginase mai mult seara cu Rosana, cu atât se enervase mai mult. O iubea, îi lipsea îngrozitor, dar se temea să nu-i spună ceva ce cu siguranță n-ar fi dorit, de genul:

– Salut, Rosana. Ai o rochie foarte frumoasă. Vrei să te căsătorești cu mine?

Creierul îi era atât de tulburat, încât aceste cuvinte i-ar fi putut foarte bine ieși din gură.

Așa că o mințise și asta îl îmbolnăvea. I se păruse puțin ciudată la telefon, ca și când știa că nu-i spusese adevărul. Nu, imposibil, era doar dezamăgitor. Era limpede.

***

Rosana adora micul oraș Prescott, cu clădirile sale vechi și muzeele minunate. Mama ei se săturase de căldura din Tucson și se stabilise acolo în urmă cu cinci ani, pentru ca bătrânele sale oase să se bucure de o regiune răcoroasă, cum spunea ea. Dar Rosana știa că nu va avea dispoziția de a profita de această călătorie. Va încerca să lipească din nou bucățile inimii ei sfâșiate.

În sfârșit, Prescott apăru și, cu un oftat de ușurare, tânăra femeie parcă în fața casei mamei sale.

– Rosana, ce surpriză! Intră draga mea, exclamă Elizabeth deschizând ușa.

– Bună ziua, mamă, spuse aceasta îmbrățișând-.

– Ceaiul va fi gata în zece minute. Așază-te, odihnește-te și povestește-mi ce nu merge.

– Ce nu merge?

– Ce face Jeff?

– Jeff?

– De acord, vom vorbi despre asta când vei vrea tu.

– Oh, mamă, făcu Rosana izbucnind în plâns. Este oribil, este teribil. Jeff m-a mințit. N-a plecat la San Francisco, trădătorul. Ne duceam să sărbătorim, deoarece în timpul săptămânii de-abia ne văzusem, iar el a anulat totul, cu o scuză jalnică. Totul s-a terminat între noi și n-a avut nici măcar decența să mi-o spună. A dispărut doar în noapte.

– Și-l iubești, făcu Elizabeth.

– Mai mult decât pot spune. A devenit o parte din mine însămi.

– Ești absolut sigură că te-a mințit?

– Da, aș putea jura. Când iubesc, oamenii au poate un al șaselea simț. Jeff a inventat această poveste.

– Dar erai sigură că te iubea, Rosana.

– Este adevărat, sau era. Am împărțit atâtea lucruri și… eu… Ceaiul este gata?

– Mă duc să-l aduc, spuse Elizabeth, cu un zâmbet în colțul gurii. Acum, ce ai de gând să faci?

– Să-l scot basma curată, sau să-l distrug. Încă nu m-am hotărât.

– Cel puțin nu ți-ai pierdut simțul umorului.

– Mamă, nu știu cum voi supraviețui.

– Vei reuși, chiar dacă este cumplit de dureros. Dar nu mi-ai spus tu că ți se pare dificilă dragostea?

– Ba da, pentru că n-am simțit niciodată ceva asemănător. Dar treptat, totul se aranja.

– Oare ți-a venit în minte că Jeff, ca și tine, era depășit de ceea ce simțea?

– Mi-a spus că facem greșeli pentru că suntem nesiguri.

– Ce mod drăguț de a prezenta lucrurile. Îmi place mult Jeff al tău, Rosana.

– Nu mai este Jeff al meu!

– Asta ne-o va spune timpul, draga mea. Bea-ți ceaiul.

***

În ciuda tristeții, în acea noapte Rosana dormi profund. A doua zi, după micul dejun, mama sa trebui s-o târască literalmente la cumpărături. În cursul zilei, nici una, nici

cealaltă, nu menționă numele lui Jeff. Dar el era acolo, în spatele gândurilor Rosanei, căreia îi apăreau lacrimi în ochi pe neașteptate.

Întorcându-se la Tucson, duminică după-amiază, minciuna lui nu-i ieșise din minte. Dacă voia s-o părăsească, de ce nu venise să-i explice? Îi luase ocazia de a-l vedea pentru ultima dată, îi furase posibilitatea de a-i înțelege gestul și prin asta să-i micșoreze chinul. Ajungând acasă, durerea i se transformă într-o mânie rece și tristă.

Când intră, telefonul suna și răspnse brusc.

– Rosana? Sunt Maggie. Am încercat să te prind tot week-endul.

– Am lipsit din oraș.

– Oh, Slavă Domnului, tu erai. Mi-a fost atât de teamă că lașul acela te înșală!

– Maggie, despre cine vorbești?

– Despre Jeff Webster, desigur. Vineri după-amiază a venit la birou să-l vadă pe patronul meu, pentru a-i cere acestuia cheia de la cabana din Mount Lemmon. N-am prins totul, dar l-am auzit pe Jeff al tău spunând că vrea să se concentreze asupra unei doamne foarte specială.

– Dumnezeule, șopti Rosana.

– Crezând că te joacă, era gata să-l omor. Dar pentru că ai fost cu el, nu-i nici o problemă. Mor de dorința de a afla totul, dar sunt sigură că nu-mi vei spune nimic. La revedere, Rosana.

– La revedere, Maggie.

O altă femeie? se gândi Rosana, cu sângele clocotind. În timp ce ea se omora cu munca, Jeff reînnodase oare vechile

prietenii. Prietenii? Mai curând amante. Cum putuse face ceva atât de detestabil? Era necinstit din cap până-n picioare.

Minţise oare de la început până la sfârşit? Tot ceea ce împărtăşiseră nu fusese nimic altceva decât procedeul său obişnuit pentru o legătură de scurtă durată?

Dezvăluirea lui Maggie o băgase în sperieţi şi se strădui să nu plângă, încercând cu desperare să-şi stăpânească suspinele. În faţa ochilor îi juca imaginea lui Jeff, aplecându-se spre altă femeie. Îi vedea bustul puternic, părul încurcat pe care soarele i-l deschisese la culoare, muşchii de pe spate, de sub pielea bronzată. Apoi el…

– Nu, hohoti ea. Jeff, de ce mi-ai făcut asta?

Lipsită de forţa de a lupta împotriva lacrimilor, le lăsă să curgă şi, chircită pe divan, plânse până la epuizare. În cele din urmă adormi, siluetă ghemuită în încăperea întunecată şi solitară.

***

Jeff Webster se întoarse acasă spre miezul nopţii. Avea nevoie să facă un duş, or să se radă, era epuizat de nesomn, murea de foame, dar se simţea foarte bine.

În timpul celor două zile, străbătuse muntele, întorcându-se la cabană doar pentru câteva sandvişuri şi câte un pui de somn. Piesele amestecate ale jocului de puzzle se aşezau încet la locul lor în mintea sa şi le analiza cu grijă pe fiecare.

Revăzând viața pe care o dusese înainte de a o întâlni pe Rosana, examină schimbările care se produseseră după aceea și înțelese că singurătatea ciudată, golul de care era vag conștient, dispăruseră în momentul în care se aflase în prezența Rosanei Kent, a zâmbetului, a râsului său melodios.

O dorea, dar mai mult de atât, avea nevoie de ea, iar diferența dintre amândoi era enormă. Intensitatea iubirii sale nu mai era nici înspăimântătoare, nici jenantă. Era un dar rar și prețios și o iubea pe Rosana pentru vecie. O va lua de soție. Și-o imaginase de mii de ori în casa, în patul său și nu mai putea lua în considerare viața fără ea. Se refugiase în munte ca un copil înspăimântat, dar se întorcea ca un bărbat cu mintea și inima deschise.

Acum, număra orele înainte de a o întâlni pentru a-i cere cu respect să-i devină soție. Până când moartea îi va despărți, vor rămâne împreună. Vor fi unul al celuilalt la bine și la rău, la lacrimi și la zâmbete.

– Te iubesc Rosana Kent, declară în încăperea goală. Te voi iubi până la moarte.

„Dumnezeule, se gândi brusc, dar dacă-l refuză"? Nu, Rosana îl iubea, știa asta. Poate îi va face cererea pe banca pe care se întâlniseră prima dată. Decorul nu era romantic, dar va fi sentimental. Mâine dimineață, la ora zece, îi va propune Rosanei Kent să-i devină soție. Fantastic!

***

Când Rosana se trezi în zori, rămase complet nemișcată, așteptând să vadă dacă va începe iar să plângă. După toate aparențele, nu, căci sentimentul dominant era mai degrabă mânia. O trăsese pe sfoară, o înșelase. Dacă cel puțin i-ar fi putut trânti un pumn în față… Dar cum nu avea scrupule, probabil i l-ar fi înapoiat.

La un moment dat al nopții, se dusese șontâc-șontâc în camera sa și-și îmbrăcase cămașa de noapte pentru a se vârî în pat, cu toate că n-aveau ecât o vagă amintire despre asta. După ce făcu un duș, îmbrăcă un costum pantalon din catifea gri și bău patru cești de cafea, înainte de a se duce la birou.

Lăsându-se să cadă pe un scaun, îi veni brusc în minte că ar trebui să întocmească un plan. Se gândise să nu mai audă vorbindu-se de Jeff, dar dacă el credea că putea continua s-o vadă, în timp ce păstra și altă femeie alături? Nu va îndrăzni! Cu toate că… O persoană capabilă de o asemenea minciună, probabil nu se da înapoi de la nimic.

– Linia unu, domnișoară Kent, făcu Denise.

– Bună, păpușă.

– Bună, Jeff.

El era! Era vocea sa profundă, plină și… Nu. N-o va impresiona.

– Cum s-a desfășurat călătoria la San Francisco?

– Ce? Oh, bine!

Îi va explica totul când o va vedea. Era prea personal, prea complicat pentru a-i vorbi la telefon.

– Rosana, voiam să mă asigur că vei veni pe bancă la ora zece.

– Nu voi lipsi de acolo, Jeff.

„Tip josnic și viciat".

– Perfect. Te iubesc, păpușă. La revedere.

– La revedere.

Acum o iubea! Bărbatul acesta era incredibil.

La ora zece, cu picioarele tremurând, Rosana coborî încet în curte. Înalt, seducător, Jeff era în picioare lângă bancă. Ea înghiți cu greu. Putea oare iubi și urî în același timp? Și dacă o săruta?

– Oh, Rosana, este atât de plăcut să te văd, spuse Jeff, prinzând-o în brațe pentru un lung sărut.

– Era bine la San Francisco, nu?

– Da, desigur. Rosana, trebuie să-ți vorbesc.

– Zău? făcu ea ridicându-se. N-ai fost niciodată la San Francisco! Ai fost pe Lemmon, într-o cabană aparținând unui jurist numit Pete.

– Cum ai…

– Secretara sa este prietena mea cea mai bună.

– Dumnezeule! murmură Jeff.

– Te disprețuiesc, Jeff. M-ai mințit pentru acest weekend și pentru restul, probabil.

– Rosana, nu! Nu înțelegi!

– Oh, ba da. Proasta de mine, s-a lăsat prinsă de farmecul tău. La revedere, Jeff. N-am fost încântată să te cunosc, spuse, făcând stânga-mprejur.

– Așteaptă, exclamă Jeff, prinzând-o de braț Trebuie să mă asculți. N-ai înțeles nimic!

– Lasă-mă. Nu vreau să te mai văd niciodată.

– Rosana, recunosc că n-am fost pe coastă…

– Nu vreau să aud vorbindu-se de ea!

– De cine?

– De femeia pe care ai luat-o cu tine.

– N-am…

– Numai minciuni, Jeff. Și nimic altceva.

– Rosana, nu face asta.

– Eu! Nu eu sunt vinovată. Plec, Jeff și dacă mă atingi, jur să chem poliția. La revedere.

„Este un coșmar", își spuse Jeff nemișcat. Se va trezi, se va duce la serviciu și-i va face cererea Rosanei. Oh, era cât se poate de real! Știa de Pete, de cabană și… Ce femeie? De ce trata asta în mod diferit? Prins în propriile minciuni, părea absolut vinovat.

Cum oare s-o convingă pe Rosana să-l asculte, pentru a-i explica ce se întâmplase? Era mânioasă. Și de asemenea rănită. I-o citise în ochi și putea oare s-o condamne? Ei bine, își va pregăti un nou atac. Femeia aceasta îi va deveni soție!

***

– Denise, îi ceru Rosana, fii atentă și triază apelurile. Nu sunt aici pentru un anume Jeffrey Webster.

– De acord. Îi voi spune că ați murit.

– Este adevărat, răspunse ea tristă.

O oră mai târziu, Denise intră în birou.

– Domnișoară Kent, Jeff Webster al dumneavoastră mă înnebunește. Sună din cinci în cinci minute, cu o voce absolut seducătoare. Ce trebuie să fac?

– Spune-i că am plecat la San Francisco.

La ora patru, Jeff veni să se așeze în fața Louisei.

– Am fost acuzat de o faptă gravă, de care sunt puțin răspunzător, dar nu cum s-ar putea crede. În tot cazul, n-a fost o femeie acolo, cu mine. Dar oare cum m-aș putea reabilita, dacă nu mai vrea să-mi vorbească?

– Nu înțeleg nimic. Cine nu vă mai vorbește?

– Rosana.

– Oh, nu, ce i-ați făcut acestei tinere drăguțe?

– Nimic, Louisa. Este o teribilă neînțelegere. Dar nu-mi primește apelurile telefonice. Mă voi așeza în fața ușii sale.

– Prost plan. Aveți puțină răbdare. Ce i-ați făcut?

– Am mințit-o.

– Este rușinos!

– Dar mă pot explica. Încerc s-o fac față de Rosana, dar nu vrea să mă asculte. Ce trebuie să fac?

– Să așteptați un timp.

– În nici un caz, tună Jeff, ieșind din birou.

– Iată ceva interesant. Sper ca deznodământul să fie fericit! exclamă Louisa râzând.

***

A doua zi, la ora zece fără un sfert. Denise îi întinse o hârtie Rosanei, care făcu ochii mari de uimire.

„Priviți pe fereastra care dă în curte, la ora zece. Am nevoie de tot ajutorul posibil. Jeff Webster, avocat“.

– Întreg imobilul a primit câte una, făcu Denise.

– Oare ce va face? exclamă Rosana.

Alăturându-se Denisei la fereastră, se prinse de brațul său. Era cel mai incredibil lucru pe care-l văzuse vreodată!

– Nu este minunat? murmură visătoare Denise.

Baloane! Nenumărate baloane în copaci. De toate culorile curcubeului.

– Oh, iată pe cineva. Este Jeff Webster?

– Mi-e teamă că da!

– Chiar de aici, arată senzațional.

Îndreptându-se spre copac, Jeff așează pe bancă bucăți mari de carton. Rosana își duse mâinile la obraji în timp ce Jeff etala una după alta diferite bucăți.

Prima spunea: „Te iubesc, Rosana Kent".

A doua: „Am fost singur la cabana lui Pete, pentru a mă gândi, și știu…"

A treia:"… că te voi iubi mereu".

– Oh, Jeff, murmură Rosana ștergându-și o lacrimă. Și eu te iubesc.

Și a patra spunea: „Vrei să fii soția mea, Rosana?"

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Rosana coborî în curte și se aruncă în brațele lui Jeff, care-o strânse cu putere lângă el.

– Oh, Rosana mea, vrei să-mi fii soție?

– Da, da, da. Credeam că m-ai mințit ca să fii cu altă femeie. Oh, Jeff, te iubesc atât de mult.

În timp ce el lăsa capul în jos pentru a o săruta, ferestrele imobilului se deschiseră și răsunară aplauze. Râzând, Jeff salută mulțimea.

– Vom avea o viață minunată, Rosana. Și, dacă dorești, ne vom putea găsi chiar un divertisment.

– Nu, a fost o prostie. Avem destule de împărțit, Jeff. Ne avem unul pe celălalt.

– Și un copil? N-am vorbit niciodată despre asta.

– O casă plină.

– Să ne luăm liber restul zilei. Am obosit să umflu toate aceste baloane și să le cocoț în copac…

– Bietul de tine. Te voi duce și te voi vârî în pat.

– Bună idee. Te iubesc, viitoare doamnă Webster, doamna mea de la fereastră.

– Te iubesc, Jeffrey Webster, avocat. Pentru totdeauna.

Sfârșit